Această operă a fost publicată cu o subvenţie a Ministerului Educaţiei, Culturii şi Sportului din Spania

Roberto Bolaño

AL TREILEA REICH

Traducere din limba spaniolă
de
LAVINIA SIMILARU

UNIVERS

Redactor Irinel Antoniu
Tehnoredactor Constantin Niță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOLAÑO, ROBERTO
Al Treilea Reich / Roberto Bolaño ; trad. din spaniolă de Lavinia Similaru. - București : Univers Publishing House, 2017
ISBN 978-606-771-076-2

I. Similaru, Lavinia (trad.)

821.134.2(83)-31=135.1

ROBERTO BOLAÑO
EL TERCER REICH

© Herederos de Roberto Bolaño, 2010
© Editura UNIVERS, 2017, pentru prezenta traducere

EDITURA UNIVERS
www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-771-076-2

Pentru
Carolina López

„Uneori sunt voiajori comerciali în trecere, alteori turişti. Acum două luni am avut prilejul deosebit de a condamna un general neamţ la douăzeci de ani închisoare corecţionară. Venise pe-aici cu soţia, într-o excursie. Numai priceperea mea l-a salvat de spânzurătoare."

FRIEDRICH DÜRRENMATT,
Pana de automobil[1]

1. Traducere de Radu Lupan, Humanitas, Bucureşti, 2003, p. 48 (n. tr.).

20 AUGUST

Prin fereastră intră freamătul mării amestecat cu râsetele ultimilor noctambuli, un zgomot care e produs poate de chelneri, când strâng mesele de pe terasă, din când în când de câte o mașină care circulă cu viteză mică pe Paseo Marítimo, sau de zvonuri stinse și nedeslușite, provenind din celelalte camere ale hotelului. Ingeborg doarme; chipul îi pare al unui înger căruia nimic nu-i tulbură somnul. Pe noptieră e un pahar cu lapte pe care nu l-a gustat și care acum trebuie să fie cald, iar lângă perna ei, pe jumătate acoperită cu cearșaful, o carte despre detectivul Florian Linden, din care abia a citit vreo două pagini înainte de a adormi. Mie mi se întâmplă invers: căldura și oboseala nu mă lasă să dorm. În general dorm bine, între șapte și opt ore zilnic, deși rareori mă culc obosit. Dimineața mă trezesc proaspăt ca o lăptucă și cu o energie ce nu se lasă biruită după opt sau zece ore de activitate. După câte îmi aduc aminte, așa a fost mereu: face parte din natura mea. Nimeni nu mi-a insuflat-o, pur și simplu sunt așa și cu asta nu vreau să sugerez că sunt mai bun sau mai rău ca alții; însăși Ingeborg, de exemplu, care sâmbăta și duminica nu se scoală decât după ce trece amiaza, iar în timpul săptămânii doar a doua ceașcă de cafea – cu o țigară – izbutește s-o trezească de-a binelea și s-o împingă la lucru. Totuși, în seara asta oboseala și căldura îmi alungă somnul. În aceeași măsură, dorința de a scrie, de a consemna evenimentele zilei nu mă lasă să mă vâr în pat și să sting lumina.

Călătoria s-a desfășurat fără nici un incident demn de a fi menționat. Ne-am oprit la Strasbourg, un oraș frumos, deși eu

îl cunoșteam. Am mâncat într-un fel de supermarket de pe marginea autostrăzii. La graniță, în ciuda avertizărilor primite, n-a trebuit să stăm la coadă, nici să așteptăm mai mult de zece minute ca să trecem dincolo. Totul a fost rapid și eficient. De atunci am condus eu, fiindcă Ingeborg nu are încredere în automobiliștii din partea locului, cred că din pricina unei experiențe neplăcute pe o șosea spaniolă, cu ani în urmă, când era o copilă și venea în vacanță cu părinții ei. Pe de altă parte, cum era normal, se simțea istovită.

La recepția hotelului ne-a întâmpinat o fată foarte tânără, care se descurcă destul de bine în germană și n-a fost nici o problemă să ne găsească rezervările. Totul era în ordine și în vreme ce urcam am observat-o în sala de mese pe Frau Else; am recunoscut-o numaidecât. Aranja o masă, arătându-i în același timp ceva unui chelner de lângă ea, care ținea o tavă plină cu solnițe. Era îmbrăcată într-un costum verde și avea prinsă pe piept insigna de metal cu emblema hotelului.

Anii abia o atinseseră.

Imaginea lui Frau Else mi-a evocat zilele adolescenței, cu orele sumbre și cu orele luminoase; părinții mei și frate-meu luând micul dejun pe terasa hotelului, muzica pe care la șapte seara începeau s-o reverse la parter difuzoarele restaurantului, râsetele fără noimă ale chelnerilor și gâștile care se organizau printre tinerii de vârsta mea ca să mergem să înotăm seara sau să ne ducem la vreo discotecă din sat. Care era melodia mea preferată pe vremea aceea? În fiecare vară era una nouă, oarecum asemănătoare cu cea din anul anterior, fredonată și fluierată până la refuz și cu care obișnuiau să-și încheie ziua toate discotecile din sat. Frate-meu, care a fost întotdeauna exigent în ceea ce privește muzica, alegea cu grijă, înainte să înceapă vacanța, casetele ce aveau să-l însoțească; eu, dimpotrivă, preferam ca hazardul să-mi aducă în urechi o melodie nouă, inevitabil melodia verii. Îmi era de ajuns să o ascult de două sau de trei ori, din pură întâmplare, pentru ca notele ei să mă urmărească de-a lungul zilelor însorite și nopților prietenii pe care

ni le însăilau vacanţele. Prietenii efemere, privite din punctul meu de vedere actual, concepute ca să alunge cea mai mică insinuare a plictiselii. Din toate chipurile acelea, abia mi-au mai rămas câteva în memorie. În primul rând Frau Else, al cărei farmec m-a cucerit din prima clipă, ceea ce m-a transformat în ţinta glumelor şi ironiilor părinţilor mei, care au ajuns chiar să râdă de mine în prezenţa lui Frau Else şi a soţului ei, un spaniol al cărui nume nu mi-l amintesc, făcând aluzii la o pretinsă gelozie şi la precocitatea tinerilor, reuşind să mă facă să mă înroşesc până la urechi, şi care i-au inspirat lui Frau Else un tandru sentiment de camaraderie. Începând de atunci am crezut că văd în purtarea ei faţă de mine o căldură mai mare decât cea pe care le-o arăta celorlalţi membri ai familiei mele. De asemenea, dar la alt nivel, José (oare aşa îl chema?), un băiat de vârsta mea care lucra la hotel şi care ne-a dus, pe mine şi pe frate-meu, în locuri prin care fără el n-am fi călcat niciodată. Când ne-am luat rămas-bun, poate ghicind că vara următoare n-aveam s-o mai petrecem la Del Mar, frate-meu i-a dăruit două casete de muzică rock, iar eu blugii mei vechi. Zece ani au trecut şi îmi aduc încă aminte lacrimile care l-au podidit deodată pe José, cu pantalonii împăturiţi într-o mână şi cu casetele în cealaltă, fără să ştie ce să facă sau ce să spună, murmurând într-o engleză de care frate-meu râdea necontenit: la revedere, prieteni dragi, la revedere, prieteni dragi etcetera, în vreme ce noi îi spuneam în spaniolă – limbă pe care o vorbeam destul de fluent, nu degeaba îşi petreceau părinţii noştri de ani de zile concediile în Spania – să nu-şi facă griji, că în vara următoare aveam să fim din nou împreună precum Cei Trei Muschetari, să nu mai plângă. Am primit două cărţi poştale de la José. Eu am răspuns, în numele meu şi al fratelui meu, la prima. Apoi l-am uitat şi despre el nu s-a mai aflat niciodată nimic. Au mai fost un băiat din Heilbronn pe nume Erich, cel mai bun înotător al sezonului, şi o oarecare Charlotte care prefera să facă plajă cu mine, deşi frate-meu era nebun după ea. Un caz aparte este al bietei mele mătuşi Giselle, sora

mai mică a mamei, care ne-a însoțit în penultima vară petrecută la Del Mar. Mătușa Giselle iubea mai presus de orice luptele cu tauri și apetența ei pentru felul acesta de spectacole nu avea limite. O amintire de neșters: frate-meu conducând mașina tatei în deplină libertate, eu, lângă el, fumând fără să-mi zică nimeni nimic și mătușa Giselle pe scaunul din spate contemplând fascinată falezele acoperite de spumă sub șosea și culoarea verde închis a mării, cu un zâmbet de satisfacție pe buzele atât de palide și trei postere, trei comori, în poala ei, care adevereau că ea, frate-meu și cu mine ne-am aflat alături de mari figuri ale tauromahiei în Plaza de Toros din Barcelona. Părinții mei dezaprobau fără îndoială unele dintre preocupările de care mătușa Giselle se lăsa acaparată cu atâta fervoare, așa cum nu le plăcea nici libertatea pe care ea ne-o acorda, excesivă pentru niște copii, după cum vedeau ei lucrurile, cu toate că eu pe vremea aceea mergeam pe paisprezece ani. Pe de altă parte, mereu am bănuit că în realitate noi aveam grijă de mătușa Giselle, sarcină pe care mama ne-o impunea fără ca nimeni să-și dea seama, într-un mod subtil și foarte stânjenită. Oricum, mătușa Giselle a fost cu noi doar o vară, vara anterioară ultimei pe care am petrecut-o la Del Mar.

Nu-mi amintesc cu mult mai mult. N-am uitat râsetele de la mesele de pe terasă, dozatoarele imense de bere golindu-se în fața ochilor mei uimiți, chelnerii asudați și pitiți într-un colț al tejghelei, discutând încet. Imagini independente. Zâmbetul fericit și repetatele gesturi de încuviințare ale tatălui meu, un atelier unde se închiriau biciclete, plaja la nouă și jumătate seara, învăluită încă într-o slabă lumină solară. Camera pe care o ocupam atunci era diferită de cea pe care o ocupăm acum; nu știu dacă mai bună sau mai rea, dar diferită, la un etaj inferior, și mai mare, suficient de mare ca să încapă patru paturi, și cu un balcon larg, dând spre mare, unde părinții mei obișnuiau să se instaleze după-amiaza, după ce mâncam, să joace nesfârșite partide de cărți. Nu sunt sigur că aveam baie separată. Probabil că în unele veri da și în

altele nu. Camera noastră actuală are baie proprie, iar pe deasupra un dulap frumos şi spaţios, un enorm pat matrimonial, covoare, o masă de fier şi marmură pe balcon şi un dublu set de perdele, unele interioare de stofă verde foarte fină la pipăit şi altele exterioare, de lemn vopsit în alb, foarte moderne, lumini directe şi indirecte şi nişte difuzoare desăvârşit disimulate, cărora e de ajuns să le apeşi un buton ca să transmită muzică în frecvenţă modulată... Del Mar a progresat fără putinţă de tăgadă. Concurenţa, judecând după privirea rapidă pe care am putut s-o arunc din maşină în vreme ce o luam pe Paseo Marítimo, n-a rămas nici ea în urmă. Sunt hoteluri de care nu-mi aduceam aminte, iar blocurile cu apartamente au răsărit pe vechile maidane. Dar toate acestea sunt speculaţii. Mâine am să încerc să vorbesc cu Frau Else şi am să ies să dau o raită prin sat.

Am progresat oare şi eu? Fireşte: înainte n-o cunoşteam pe Ingeborg, iar acum sunt cu ea; prieteniile îmi sunt mai interesante şi mai profunde, de exemplu Conrad, care îmi e ca alt frate şi care are să citească aceste pagini; ştiu ce vreau şi am o perspectivă mai vastă; sunt independent din punct de vedere economic; spre deosebire de anii de adolescenţă, astăzi nu mă plictisesc niciodată. Despre lipsa plictiselii Conrad spune că este dovada de aur a sănătăţii. Sănătatea mea, dacă ţinem cont de asta, pesemne că e excelentă. Fără a cădea în păcatul exagerării, cred că sunt în cel mai bun moment al vieţii mele.

Răspunzătoare de situaţia aceasta este în mare măsură Ingeborg. Să o întâlnesc este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Blândeţea ei, farmecul, tandreţea cu care mă priveşte fac ca restul, eforturile mele cotidiene şi piedicile pe care mi le pun invidioşii, să dobândească altă dimensiune, dimensiunea exactă care-mi permite să înfrunt faptele şi să le învinge. Cum se va încheia relaţia noastră? O spun pentru că relaţiile cuplurilor tinere sunt astăzi atât de fragile. Nu vreau să mă gândesc mult la asta. Prefer amabilitatea; s-o iubesc şi să am grijă de ea. Apropo, dacă sfârşim prin a ne căsători, cu atât mai

bine. O viață întreagă alături de Ingeborg, aș putea oare să cer mai mult în plan sentimental?

Timpul are s-o spună. Deocamdată dragostea ei e... Dar să lăsăm poezia. Zilele acestea de vacanță vor fi și zile de lucru. Trebuie să-i cer lui Frau Else o masă mai mare, sau două mese mici, ca să desfășor tabla. E de ajuns să mă gândesc la posibilitățile pe care mi le oferă noua deschidere și la diferitele dezvoltări alternative ce pot urma, ca să-mi vină chef să desfășor jocul chiar acum și să încep să-l verific. Dar n-am s-o fac. Nu mă mai ține prea mult cureaua să scriu; călătoria a fost lungă și ieri abia am dormit, în parte pentru că era prima oară când eu și Ingeborg plecam împreună în vacanță și în parte pentru că aveam să calc din nou în Del Mar, după zece ani de absență.

Mâine vom lua micul dejun pe terasă. La ce oră? Presupun că Ingeborg are să se scoale târziu. Exista cumva orar fix pentru micul dejun? Nu-mi amintesc; cred că nu; în orice caz, putem să luăm micul dejun într-o cafenea din sat, într-un vechi local, mereu plin de pescari și de turiști. Când eram cu părinții mei mâncam întotdeauna la Del Mar și în cafeneaua aceea. Or fi închis-o? În zece ani se întâmplă multe. Sper că încă există.

21 AUGUST

De două ori am vorbit cu Frau Else. Întâlnirile cu ea n-au fost atât de mulţumitoare pe cât aş fi dorit. Prima a avut loc pe la unsprezece dimineaţa; puţin înainte o lăsasem pe Ingeborg pe plajă şi mă întorsesem la hotel ca să rezolv nişte lucruri. Am găsit-o pe Frau Else la recepţie, ocupându-se de nişte danezi care plecau, după cum se putea deduce după valize şi după bronzarea desăvârşită, etalată cu mândrie. Copiii lor târau pe coridorul de la recepţie nişte enorme pălării mexicane de pai. Odată încheiate frazele de rămas-bun, cu promisiunea unei revederi neîndoielnice în anul următor, m-am prezentat. Sunt Udo Berger, am spus întinzând mâna şi zâmbind cu admiraţie; aveam şi de ce, în clipa aceea, văzută de aproape, Frau Else mi se înfăţişa mult mai frumoasă şi cel puţin la fel de misterioasă ca în amintirile mele de adolescent. Totuşi, ea nu m-a recunoscut. Vreme de cinci minute a trebuit să-i explic cine sunt, cine îmi sunt părinţii, câte veri petrecuserăm în hotelul ei, ba chiar să evoc anecdote uitate şi destul de descriptive, pe care aş fi preferat să le trec sub tăcere. Toate astea în picioare la recepţie, în timp ce plecau şi veneau clienţi în costum de baie (eu însumi purtam doar un şort şi nişte sandale), care întrerupeau mereu eforturile făcute de mine pentru ca ea să mă recunoască. În cele din urmă a zis că da: familia Berger, din München? Nu, din Reutlingen, am corectat-o, deşi acum eu locuiam în Stuttgart. Fireşte, a adăugat, mama mea era o persoană încântătoare. Îşi amintea de tata şi de mătuşa Giselle. Dumneavoastră aţi crescut mult, acum sunteţi bărbat în toată

firea, a spus pe un ton în care am crezut că observ o oarecare timiditate și care, fără a putea să-mi explic în mod rațional de ce, a izbutit să mă tulbure. M-a întrebat cât am de gând să stau în sat și dacă mi se părea foarte schimbat. Am răspuns că nu avusesem încă timp să ies la plimbare, i-am spus că sosisem în noaptea trecută, destul de târziu, și că intenționam să rămân cincisprezece zile, aici, la Del Mar, bineînțeles. Ea a zâmbit și cu asta am considerat discuția terminată. Imediat după aceea am urcat în cameră, puțin descumpănit, fără a ști prea bine de ce; de acolo am dat telefon și am cerut să mi se aducă o masă; am precizat că trebuie să aibă cel puțin un metru și jumătate lungime. Așteptând, am citit primele pagini din acest jurnal, nu sunau rău, mai ales pentru un începător. Cred că are dreptate Conrad, cotidiana practică, obligatorie sau aproape obligatorie, de a consemna într-un jurnal ideile și evenimentele din fiecare zi este utilă pentru ca un virtual autodidact ca mine să învețe să reflecteze, să-și exerseze memoria focalizând imaginile cu grijă, și nu cu nepăsare, atent mai ales la anumite aspecte ale sensibilității sale pe care, deși le crede pe deplin dezvoltate, în realitate sunt doar semințe ce pot să germineze sau nu într-un caracter. Scopul inițial al jurnalului, totuși, are consecințe mult mai practice: să-mi exersez proza pentru ca de acum înainte întorsăturile imperfecte și o sintaxă defectuoasă să nu știrbească informațiile interesante pe care le pot oferi articolele mele, publicate într-un număr din ce în ce mai mare de reviste de specialitate și care în ultima vreme au constituit obiectul unor critici felurite, fie sub forma unor scrisori la rubrica *Am primit de la cititori*, fie sub formă de tăieturi și rectificări din partea responsabililor de la reviste. Și la nimic nu mi-au folosit protestele, nici condiția de campion, în fața acestei cenzuri care nici măcar nu se deranjează să se disimuleze și al cărei singur argument îl constituie deficiențele mele gramaticale (de parcă ei ar scrie perfect). Ca să nu păcătuiesc față de adevăr trebuie să spun că, din fericire, nu este întotdeauna așa; există reviste care după ce primesc un

articol al meu răspund politicos cu o notă, în care poate strecoară două sau trei fraze respectuoase, iar după un timp îmi apare textul tipărit, fără nici o suprimare. Altele nu mai contenesc cu laudele, sunt cele pe care Conrad le numeşte publicaţii bergeriene. Problemele, de fapt, le am cu o fracţiune a grupului de la Stuttgart şi cu nişte tipi încrezuţi de la Köln, pe care din când în când i-am învins spectaculos şi care nu mi-o iartă încă. La Stuttgart sunt trei reviste şi în toate am publicat; acolo problemele îmi sunt, cum se spune, familiale. La Köln e doar una, dar de o calitate grafică superioară, cu difuzare naţională şi, ceea ce nu este de neglijat, cu colaborări retribuite. Ba chiar îşi permit luxul de a avea un consiliu de redacţie mic, dar profesionalizat, cu un salariu lunar deloc de dispreţuit, pentru a face exact ce le place. Faptul că o fac bine sau rău – eu estimez că o fac rău – e altceva. La Köln am publicat două eseuri, dintre care primul, „Cum să câştigi la Bulge", a fost tradus în italiană şi publicat într-o revistă de la Milano, ceea ce mi-a adus elogii în cercul de prieteni şi stabilirea unei comunicări directe cu pasionaţii de la Milano. Cele două eseuri, cum am spus, au fost publicate, cu toate că la amândouă am remarcat uşoare alterări, mici schimbări, dacă nu cumva erau eliminate fraze întregi cu pretextul lipsei de spaţiu – totuşi, toate ilustraţiile pe care le-am solicitat au fost incluse! – sau al corectării stilului, aceasta din urmă fiind sarcina unui personaj pe care n-am avut niciodată plăcerea să-l cunosc, nici măcar la telefon, şi de a cărui existenţă reală mă îndoiesc serios. (Numele nu îi apare în revistă. Sunt sigur că în spatele acestui corector apocrif se ascund cei din consiliul de redacţie cu abuzurile lor faţă de autori.) Culmea a fost la a treia lucrare prezentată: pur şi simplu au refuzat s-o publice, deşi fusese scrisă tocmai la comanda lor expresă. Răbdarea mea avea o limită; la câteva ore după ce am primit scrisoarea de respingere, l-am sunat pe şeful de redacţie ca să-i aduc la cunoştinţă uimirea mea faţă de hotărârea luată şi supărarea din pricina orelor pe care ei, cei din consiliul de redacţie, mă făcuseră să

le pierd inutil – cu toate că aici am minţit: niciodată nu consider pierdute orele utilizate pentru elucidarea problemelor referitoare la acest tip de jocuri şi cu atât mai puţin cele în care meditez şi scriu despre anumite aspecte ale unei campanii care mă interesează în mod deosebit. Spre surprinderea mea, şeful de redacţie a răspuns cu un şir de insulte şi ameninţări, pe care cu câteva minute înainte aş fi crezut că e imposibil să le aud din sclifositul lui plisc de ageamiu. Înainte să închid – cu toate că în cele din urmă a închis el –, i-am promis că, dacă mă întâlnesc vreodată cu el, îi mut fălcile. Dintre numeroasele insulte pe care a trebuit să le ascult, poate cel mai mult mi-a rănit sensibilitatea cea cu privire la presupusa mea nepricepere literară. Dacă mă gândesc în linişte, este evident că nenorocitul se înşela, altfel de ce continuă să-mi publice lucrările reviste din Germania şi unele din străinătate? Din ce motiv primesc scrisori de la Rex Douglas, Nicky Palmer şi Dave Rossi? Doar pentru că sunt campionul? Odată ajuns în acest punct, refuz să o numesc criză, Conrad a rostit fraza decisivă: mi-a recomandat să-i dau uitării pe cei din Köln (acolo singurul care merită este Heimito şi nu are nici o legătură cu revista) şi să scriu un jurnal, nu strică niciodată să ai un loc în care să consemnezi evenimentele zilei şi să-ţi ordonezi ideile răzleţe în vederea viitoarelor lucrări, şi exact asta am de gând să fac.

Eram cufundat în asemenea gânduri când a bătut cineva la uşă şi s-a ivit o cameristă, aproape o fetiţă şi, într-o germană imaginară – în realitate, singura expresie germană a fost adverbul nu –, a îngăimat câteva cuvinte care, după ce am reflectat, mi-am dat seama că însemnau că nu voi căpăta masă. I-am explicat, în spaniolă, că am neapărată nevoie de o masă, şi nu orice masă, ci una care să măsoare un metru şi jumătate în lungime, cel puţin, sau două mese de şaptezeci şi cinci de centimetri şi că o doresc acum.

Fetiţa a plecat spunând că are să facă tot posibilul. După câteva momente a apărut din nou, însoţită de un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în nişte pantaloni maro şifonaţi, de

parcă ar fi dormit fără să şi-i dea jos noaptea, şi într-o cămaşă albă cu guler murdar. Bărbatul, fără să se prezinte şi fără să ceară voie, a intrat în cameră şi m-a întrebat pentru ce vreau masa; a arătat cu maxilarul masa cu care era deja dotată camera, prea scundă şi prea mică pentru scopurile mele. Am preferat să nu răspund. Tăcerea mea l-a făcut să se hotărască să-mi explice că nu poate pune două mese într-o singură cameră. Nu părea foarte sigur că eu îi înţeleg limba şi din când în când schiţa gesturi cu mâinile, ca şi cum ar fi descris o femeie însărcinată.

Oarecum obosit de atâta pantomimă, am aruncat pe pat tot ce era pe masă şi i-am ordonat să o ia şi să revină cu una care să aibă caracteristicile cerute de mine. Bărbatul n-avea de gând să se mişte; părea speriat; fetiţa, dimpotrivă, mi-a zâmbit cu simpatie. Numaidecât am apucat eu însumi masa şi am scos-o pe coridor. Bărbatul a ieşit din cameră încuviinţând perplex, fără să priceapă ce se întâmplase. Înainte de a pleca a spus că nu va fi uşor să găsească o masă cum voiam eu. L-am încurajat cu un zâmbet: totul e cu putinţă dacă te străduieşti.

Curând după aceea au sunat de la recepţie. O voce imposibil de identificat a spus în germană că nu au mese ca aceea pe care o pretindeam, doresc să o aducă la loc pe cea care fusese în cameră? Am întrebat cu cine am plăcerea să vorbesc. Cu recepţionera, a spus vocea, domnişoara Nuria. Folosindu-mi tonul cel mai convingător, am lămurit-o pe domnişoara Nuria că pentru a lucra, da, eu în vacanţă lucrez, aveam neapărată nevoie de masă, dar nu de cea care fusese în cameră, mesele standard pe care presupuneam că le aveau toate camerele din hotel, ci una mai înaltă şi în special mai lungă, dacă nu ceream prea mult. În ce domeniu lucraţi dumneavoastră, domnule Berger? a întrebat domnişoara Nuria. Şi pe dumneavoastră ce vă interesează? Limitaţi-vă să ordonaţi să mi se aducă o masă cum am cerut şi gata. Recepţionera s-a bâlbâit, apoi cu o voce abia auzită a spus că are să vadă ce se poate face şi a închis în grabă. În momentul acela mi-am recuperat buna dispoziţie, m-am lăsat să cad pe pat şi am râs cu poftă.

Vocea lui Frau Else m-a trezit. Era în picioare lângă patul meu și ochii ei, de o intensitate neobișnuită, mă observau preocupați. Am înțeles imediat că adormisem și mi-a fost rușine. Am căutat cu mâna ceva ca să mă acopăr – deși foarte încet, de parcă aș fi fost în toiul unui vis –, căci, cu toate că eram în șort, senzația de goliciune era completă. Cum a putut intra fără s-o aud? Avea oare un paspartu, cu care deschidea toate camerele din hotel, și îl folosea fără prejudecăți?

– Am crezut că sunteți bolnav, a zis. Știți că ne-ați speriat recepționera? Ea se limitează să respecte regulamentul, nu are de ce să suporte impertinențele clienților.

– Este inevitabil în orice hotel, am răspuns.

– Pretindeți că știți mai multe decât mine despre propria mea afacere?

– Nu, firește.

– Atunci?

Am murmurat câteva cuvinte de scuze fără a-mi putea dezlipi privirea de pe ovalul desăvârșit al chipului lui Frau Else, pe care am crezut că disting un ușor zâmbet ironic, de parcă situația pe care o creasem eu i s-ar fi părut amuzantă.

În spatele ei era masa.

M-am ridicat până am rămas în genunchi pe pat. Frau Else n-a arătat nicidecum că ar avea de gând să se clintească, pentru ca eu să văd masa în largul meu; chiar și așa am băgat de seamă că era exact cum o dorisem, poate chiar mai bună. Sper să vă placă, a trebuit să cobor în beci după ea, a aparținut mamei soțului meu. În voce îi persista tonul ironic: are să vă fie de folos pentru activitatea dumneavoastră? Dar aveți de gând să lucrați toată vara? Dacă aș fi palidă ca dumneavoastră, aș sta cât e ziua de lungă pe plajă. Am promis că voi face ambele lucruri, am să lucrez puțin și am să mă duc puțin la plajă, păstrând echilibrul. Și seara nu vă duceți la discoteci? Prietenei dumneavoastră nu-i plac discotecile? Apropo, unde e? Pe plajă, i-am spus. Trebuie să fie o fată inteligentă, nu pierde timpul, a spus Frau Else. Am să v-o prezint în după-amiaza asta,

dacă nu aveţi altceva de făcut, am spus. Adevărul e că da, am ceva de făcut, este posibil să-mi petrec toată ziua la birou, rămâne pe altă dată, a zis Frau Else. Am zâmbit. Mi se părea din ce în ce mai interesantă.

– Şi dumneavoastră daţi plaja pe locul de muncă, am remarcat.

Înainte de a pleca m-a avertizat să tratez angajaţii cu mai multă delicateţe.

Mi-am instalat masa lângă fereastră, într-o poziţie avantajoasă, ca să primesc cât mai multă lumină naturală. Apoi am ieşit pe balcon şi am contemplat îndelung plaja, încercând s-o identific pe Ingeborg între corpurile pe jumătate goale expuse la soare.

Am mâncat la hotel. Pielea lui Ingeborg se înroşise, ea e foarte blondă şi nu-i face bine să stea atâta la soare deodată. Am sperat că nu făcuse insolaţie, ar fi fost îngrozitor. Când am urcat în cameră a întrebat de unde apăruse masa şi a trebuit să-i explic, într-o atmosferă de pace absolută, eu aşezat la masă, ea întinsă pe pat, cum cerusem conducerii să mi-o schimbe pe cea veche cu una mai mare, întrucât aveam de gând să desfăşor jocul. Ingeborg m-a privit fără să scoată o vorbă, dar în ochi i-am văzut o urmă de reproş.

N-aş putea să spun în ce moment a adormit. Ingeborg doarme cu picioarele semideschise. Păşind cu grijă, pe vârfuri, am luat jurnalul şi am început să scriu.

Am fost la discoteca Egiptul Antic. Am cinat la hotel. Ingeborg, în timpul siestei (ce repede se dobândesc obiceiurile spaniole!), a vorbit în vise. Cuvinte răzleţe ca pat, mama, autostradă, îngheţată... Când s-a trezit am dat o raită pe Paseo Marítimo, fără să intrăm în centrul satului, învăluiţi de curentul de trecători care veneau şi plecau. Apoi ne-am aşezat pe contrafortul de pe Paseo şi am stat de vorbă.

Cina a fost uşoară. Ingeborg s-a schimbat. O rochie albă, pantofi albi cu toc înalt, un colier de sidef şi părul strâns

într-un coc dinadins neglijent. Cu toate că nu atât de elegant ca ea, şi eu m-am îmbrăcat în alb.

Discoteca era în zona campingurilor, care este şi zona discotecilor, a chioşcurilor cu hamburgeri şi a restaurantelor. Acum zece ani erau doar vreo două campinguri şi o pădure de pini care se întindea până la calea ferată; astăzi pare să fie conglomeratul turistic cel mai important din localitate. Forfota singurului bulevard, care şerpuieşte paralel cu marea, este comparabilă cu a unui mare oraş, la orele de vârf. Cu diferenţa că aici orele de vârf încep la nouă seara şi nu se încheie înainte de trei dimineaţa. Mulţimea care se îngrămădeşte pe trotuare este pestriţă şi cosmopolită; albi, negri, palizi, indieni, metişi, de parcă toate rasele s-ar fi înţeles să-şi petreacă vacanţa în locul acesta, deşi bineînţeles că nu toţi sunt în vacanţă.

Ingeborg radia şi intrarea noastră la discotecă a atras priviri disimulate de admiraţie. Admiraţie pentru ea şi invidie pentru mine. Eu invidia o prind din zbor. În orice caz, nu aveam de gând să stăm prea mult. În mod fatal, n-a trecut mult până s-a aşezat la masa noastră un cuplu de germani.

Am să explic cum s-a întâmplat: eu nu mă omor după dans; obişnuiesc să dansez, mai ales de când o cunosc pe Ingeborg, dar mai întâi trebuie să mă înveselesc cu două pahare şi să diger, ca să spun aşa, senzaţia de uluire pe care mi-o produc atâtea chipuri necunoscute într-o sală care în general nu este bine iluminată; în schimb, lui Ingeborg nu-i e ruşine să se ducă să danseze singură. Poate să rămână pe ring cât ţin două melodii, să revină la masă, să bea o gură din băutura ei, să se întoarcă pe ring şi aşa toată noaptea, până cade frântă. Eu m-am obişnuit. În timpul absenţelor ei mă gândesc la munca mea şi la lucruri fără sens, sau fredonez încetişor melodia care răsună în difuzoare, dacă nu cumva meditez la obscurele destine ale masei amorfe şi ale chipurilor nedesluşite care o înconjoară. Din când în când Ingeborg, străină de preocupările mele, se apropie şi îmi dă o sărutare. Ori apare cu o nouă prietenă şi un nou prieten, ca în seara asta cuplul de germani, cu care abia a schimbat

câteva cuvinte în mişunarea de pe ringul de dans. Cuvinte care, alăturate condiţiei noastre comune de oameni aflaţi în vacanţa de vară, sunt de ajuns ca să lege ceva asemănător prieteniei.

Karl – deşi preferă să i se spună Charly – şi Hanna sunt din Oberhausen; ea lucrează ca secretară la firma unde el e mecanic; amândoi au douăzeci şi cinci de ani. Hanna e divorţată. Are un copil de trei ani şi are de gând să se mărite cu Charly îndată ce poate; toate lucrurile anterioare i le-a spus lui Ingeborg la toaletă şi ea mi le-a relatat când ne întorceam la hotel. Lui Charly îi place fotbalul, sportul în general şi windsurful: şi-a adus placa, despre care povesteşte minuni, de la Oberhausen; când eram singuri, în timp ce Ingeborg şi Hanna se aflau pe ringul de dans, a întrebat care e sportul meu preferat. I-am spus că îmi place să alerg. Să alerg singur.

Amândoi au băut mult. Ingeborg, ca să spun adevărul, de asemenea. În condiţiile acestea a fost uşor să ne facem promisiuni pentru ziua următoare. Ei stăteau la hotelul Costa Brava, care e la câţiva paşi de al nostru. Am stabilit să ne întâlnim pe la prânz, pe plajă, lângă locul unde se închiriază hidrobiciclete.

Pe la două dimineaţa am plecat. Înainte, Charly a plătit un ultim rând; era fericit; mi-a povestit că erau de zece zile în sat şi încă nu se împrieteniseră cu nimeni, Costa Brava era plin de englezi şi puţinii germani pe care îi vedeau prin baruri erau tipi nesociabili sau veniseră în grupuri alcătuite doar din bărbaţi, ceea ce o excludea pe Hanna.

Pe drumul de întoarcere Charly a început să cânte cântece pe care nu le mai auzisem niciodată până atunci. Majoritatea erau vulgare; unele se refereau la ce avea de gând să-i facă Hannei îndată ce aveau să ajungă în cameră, încât am dedus că, în privinţa versurilor cel puţin, erau inventate. Hanna, care mergea de braţ cu Ingeborg puţin mai în faţă, le asculta bucurându-se cu hohote sporadice. Însăşi Ingeborg a mea râdea *de asemenea*. O clipă mi-am imaginat-o în braţele lui Charly şi m-am înfiorat. Am simţit că mi se strânge stomacul şi mi se face cât un pumn.

Pe Paseo Marítimo adia o briză răcoroasă, care m-a trezit de-a binelea. Aproape că era pustiu, turiștii se întorceau la hoteluri clătinându-se sau cântând, iar rarele mașini circulau lent într-o direcție sau alta, de parcă toată lumea ar fi fost deodată epuizată sau bolnavă, iar efortul s-ar fi revărsat acum spre paturi și spre camerele încuiate.

Când am ajuns la hotelul Costa Brava, Charly a insistat să-mi arate placa lui. O ținea fixată cu o rețea de corzi elastice deasupra portbagajului mașinii, în parcarea în aer liber a hotelului. Cum ți se pare? m-a întrebat. Nu avea nimic extraordinar, era o placă la fel ca multe altele. I-am mărturisit că nu mă pricep deloc la windsurf. Dacă vrei, pot să te învăț, a zis. O să vedem, am răspuns fără să mă angajez nicidecum.

Am refuzat să ne conducă până la hotelul nostru, iar Hanna ne-a susținut cu fermitate. Oricum, despărțirea s-a mai prelungit puțin. Charly era mult mai beat decât credeam eu și a stăruit să urcăm să-i vedem camera. Hanna și Ingeborg râdeau de prostiile pe care le spunea, dar eu am rămas imperturbabil. Când l-am convins în sfârșit că cel mai bine era să se ducă să se culce, a indicat cu mâna un punct de pe plajă și a luat-o la fugă într-acolo până s-a pierdut în întuneric. Mai întâi Hanna, care era cu siguranță obișnuită cu astfel de scene, apoi Ingeborg, iar după Ingeborg și în silă, eu, l-am urmat; curând am lăsat în spate luminile de pe Paseo Marítimo. Pe plajă se auzea doar freamătul mării. Departe, în stânga, am distins luminile portului, unde am fost cu tata într-o dimineață, într-o eșuată încercare de a cumpăra pește: vânzările, cel puțin pe vremea aceea, aveau loc după-amiaza.

Am început să-l strigăm. Doar glasurile noastre răsunau în noapte. Hanna, din nebăgare de seamă, a intrat în apă și și-a udat pantalonii până la genunchi. Cam pe atunci, în timp ce ascultam blestemele Hannei, căci pantalonii erau de satin și apa mării avea să i-i strice, Charly ne-a răspuns; era între noi și Paseo Marítimo. Unde ești, Charly? a răcnit Hanna. Aici,

aici, veniți după vocea mea, a zis Charly. Am pornit din nou spre luminile hotelurilor.

– Aveți grijă cu hidrobicicletele, ne-a prevenit Charly.

Ca niște animale abisale, hidrobicicletele alcătuiau o insulă neagră în mijlocul penumbrei uniforme ce se întindea de-a lungul plajei. Așezat pe flotorul unuia dintre acele ciudate vehicule, cu cămașa descheiată și cu părul răvășit, Charly ne aștepta.

– Voiam doar să-i arăt lui Udo locul exact unde ne vedem mâine, a răspuns el mustrărilor Hannei și ale lui Ingeborg, care-i reproșau sperietura provocată nouă și comportamentul infantil.

În vreme ce femeile îl ajutau pe Charly să se ridice în picioare, am observat mulțimea hidrobicicletelor. N-aș putea să spun cu precizie ce anume mi-a atras atenția. Poate felul ciudat în care erau ordonate, diferit de orice văzusem în Spania, deși aceasta nu este o țară metodică. Așezarea le era cel puțin neregulată și deloc practică. Normal ar fi fost, chiar și ținând cont de anormalitatea capricioasă a oricărui însărcinat cu hidrobicicletele, să le lase cu spatele la mare, aliniate din trei în trei, sau din patru în patru. E adevărat că unii le lasă cu fața la mare, ori într-un singur șir lung, ori nu le aliniază, ori le târăsc până la contrafortul ce separă plaja de Paseo Marítimo. Așezarea acestora, totuși, nu se încadra în nici o categorie. Unele erau cu fața spre mare și altele spre Paseo, cu toate că majoritatea, pe o parte, erau îndreptate în direcția portului sau a zonei campingurilor, într-o aliniere în chip de arici; dar și mai straniu era că unele fuseseră ridicate, menținându-se în echilibru doar pe un flotor, ba chiar era una întoarsă de tot, cu flotoarele și cu paletele în sus și cu șaua în nisip, poziție nu doar insolită, dar care pe deasupra cerea o considerabilă forță fizică și pe care, dacă n-ar fi fost strania simetrie, intenția emanată din ansamblul acoperit pe jumătate cu niște vechi prelate, aș fi pus-o pe seama unui grup de golani, din cei care străbat plajele la miezul nopții.

Bineînțeles că nici Charly, nici Hanna, nici măcar Ingeborg n-au remarcat ceva nelalocul lui la hidrobiciclete.

Când am ajuns la hotelul nostru am întrebat-o pe Ingeborg ce impresie îi făcuseră Charly și Hanna.

Oameni cumsecade, mi-a spus. Eu, cu unele rezerve, am fost de acord.

22 AUGUST

Am luat micul dejun în barul La Sirena. Ingeborg a preferat un *english breakfast* constând într-o ceaşcă de ceai cu lapte, o farfurie cu un ou ochi, două felii de şuncă, o porţie de *wagashi* şi o roşie prăjită, totul la 350 de *pesetas*, cu mult mai ieftin decât la hotel. Pe perete, în spatele tejghelei, este o sirenă de lemn cu părul roşu şi cu pielea aurie. Din tavan încă mai atârnă nişte vechi plase de pescar. În rest, totul este diferit. Chelnerul şi femeia care servesc la tejghea sunt tineri. Acum zece ani lucrau acolo un bătrân şi o bătrână, bruneţi şi ridaţi, care obişnuiau să stea de vorbă cu părinţii mei. N-am îndrăznit să întreb de ei. Pentru ce? Cei de acum vorbesc catalana.

I-am întâlnit pe Charly şi pe Hanna în locul stabilit, aproape de hidrobiciclete. Dormeau. După ce ne-am întins rogojinile lângă ale lor, i-am trezit. Hanna a deschis ochii numaidecât, dar Charly a mormăit ceva nedesluşit şi a dormit mai departe. Hanna a explicat că avusese o noapte îngrozitoare. Charly, când bea, după părerea Hannei, nu are limite şi abuzează de rezistenţa sa fizică şi de sănătate. Ne-a povestit că la opt dimineaţa, aproape fără să fi dormit, ieşise să facă windsurf. Într-adevăr, placa era acolo, la coastele lui Charly. Apoi Hanna şi-a comparat crema de bronzare cu a lui Ingeborg şi după un moment, când amândouă stăteau întinse cu spatele la soare, discuţia s-a referit la un tip din Oberhausen, un funcţionar care se vedea că are intenţii serioase cu privire la Hanna, cu toate că ea îl „aprecia doar ca prieten". N-am luat în seamă ce

spuneau şi am folosit minutele următoare ca să contemplu hidrobicicletele care atâta mă tulburaseră în noaptea anterioară.

Nu erau multe cele de pe plajă; majoritatea, închiriate deja, alunecau lent şi şovăitor pe o mare liniştită şi de o intensă culoare albastră. Firește, la hidrobicicletele care nu fuseseră închiriate nu se distingea nimic alarmant; vechi, de un model depăşit până şi de hidrobicicletele de la alte chioşcuri, soarele părea să se reflecte pe suprafeţele lor zgâriate, de pe care vopseaua se jupuia inexorabil. O funie, susţinută de câţiva pari îngropaţi în nisip, separa turiştii care se scăldau de zona rezervată hidrobicicletelor; funia abia se ridica la vreo treizeci de centimetri de sol şi în unele locuri parii se înclinaseră şi erau gata să cadă pe de-a-ntregul. Pe mal l-am observat pe angajat, ajutând un grup de clienţi să intre în mare, cu grijă ca hidrobicicleta să nu lovească în cap vreunul dintre numeroşii copii care se bălăceau în jur; clienţii, să fi fost vreo şase, urcaţi cu toţii pe hidrobicicletă, cu pungi de plastic în care aveau pesemne sandvişuri şi cutii de bere, schiţau gesturi de rămas-bun spre plajă ori băteau din palme de bucurie. Când hidrobicicleta a traversat sectorul copiilor, angajatul a ieşit din apă şi s-a îndreptat spre noi.

– Bietul de el, am auzit-o pe Hanna spunând.

Am întrebat la cine se referea; Ingeborg şi Hanna mi-au spus să mă uit pe furiş. Angajatul era brunet, avea părul lung şi constituţie musculoasă, dar de departe lucrul care atrăgea cel mai mult atenţia la el erau arsurile – vreau să spun arsuri de foc, nu de soare – care-i acopereau cea mai mare parte a feţei, a gâtului şi a pieptului, expunându-se fără ascunzişuri, întunecate şi zbârcite, aidoma cărnii la grătar sau plăcii cu numărul de înmatriculare al unui avion prăbuşit.

O clipă, trebuie să admit, m-am simţit ca hipnotizat, până când am băgat de seamă că şi el se uită la noi şi că atitudinea îi e plină de indiferenţă şi de un fel de răceală care mi-a părut numaidecât dezgustătoare.

Începând de atunci am evitat să-l privesc.

Hanna a spus că ea s-ar sinucide dacă ar rămâne așa, deformată de foc. Hanna e o fată frumoasă, are ochi albaștri și părul șaten deschis, iar sânii – nici Hanna, nici Ingeborg nu poartă partea superioară a costumului de baie – îi sunt mari și bine formați, dar fără prea mult efort mi-am imaginat-o arsă, țipând și plimbându-se fără sens prin camera ei de la hotel. (De ce tocmai prin camera de hotel?)

– Poate că e un semn din naștere, a zis Ingeborg.

– Se prea poate, se văd lucruri ciudate, a spus Hanna. Charly a cunoscut în Italia o femeie care se născuse fără mâini.

– Adevărat?

– Îți jur. Întreabă-l. S-a culcat cu ea.

Hanna și Ingeborg au râs. Câteodată nu înțeleg cum poate Ingeborg să considere amuzante astfel de afirmații.

– Poate că maică-sa a consumat vreun produs chimic când era însărcinată.

N-am știut dacă Ingeborg vorbește de femeia fără mâini sau de angajatul de la hidrobiciclete. În orice caz, am încercat să-i corectez greșeala. Nimeni nu se naște așa, cu pielea atât de zbârcită. Pe de altă parte, era clar că arsurile nu erau recente. Datau, probabil, de vreo cinci ani, sau chiar mai mult, judecând după atitudinea amărâtului (eu nu mă uitam la el), obișnuit să inspire curiozitatea și interesul tipic pe care îl inspiră monștrii și mutilații, privirile de involuntară repulsie, mila față de marea nenorocire. Să pierzi o mână sau un picior înseamnă să pierzi o parte din tine însuți, dar să suferi asemenea arsuri înseamnă să te transformi, să devii altă persoană.

Când s-a trezit în sfârșit Charly, Hanna a spus că angajatul i se părea atrăgător. Musculos! Charly a râs și am intrat cu toții în apă.

După-amiaza, după ce am mâncat, am desfășurat jocul. Ingeborg, Hanna și Charly s-au dus în partea veche a satului, la cumpărături. În timpul mesei Frau Else a venit la masa noastră să ne întrebe cum ne simțim. A salutat-o pe Ingeborg

cu un zâmbet generos și deschis, deși când s-a îndreptat spre mine am crezut că observ o oarecare ironie, de parcă mi-ar fi spus: vezi, mă preocupă confortul tău, nu te uit. Lui Ingeborg i s-a părut o femeie frumoasă. M-a întrebat ce vârstă are. I-am spus că habar n-am.

Câți ani să aibă oare Frau Else? Îmi aduc aminte că părinții mei povesteau că se măritase tânără, cu spaniolul pe care, apropo, încă nu l-am văzut. În ultima vară pe care am petrecut-o aici trebuie să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani, vârsta Hannei, a lui Charly, a mea. Acum să tot aibă vreo treizeci și cinci.

După masă hotelul cade într-o toropeală nemaipomenită; cei care nu se duc la plajă sau nu dau o raită prin împrejurimi dorm, doborâți de căldură. Angajații, în afară de cei care stau cu stoicism la tejgheaua barului, dispar și nu sunt văzuți circulând prin apropierea hotelului înainte de șase după-amiaza. O tăcere molipsitoare domnește la toate etajele, întreruptă din când în când de voci de copii, stinse, și de zgomotul ascensorului. Câteodată ai impresia că s-a rătăcit un grup de copii, dar nu e așa; doar că părinții nu doresc să deschidă gura.

Dacă n-ar fi căldura, abia atenuată de aerul condiționat, ar fi ora ideală ca să lucrezi. E lumină naturală, forfota dimineții s-a domolit și au rămas atâtea ore înainte. Conrad, dragul meu Conrad, preferă noaptea și de aceea nu-i sunt străine cearcănele și paloarea extremă cu care ne sperie câteodată, căci luăm drept boală ceea ce e pur și simplu lipsă de somn. Nu poate să lucreze, nu poate să gândească, nu poate să doarmă, însă, cu toate acestea, ne-a dăruit unele dintre cele mai bune variante ale unor campanii, pe lângă o infinitate de lucrări analitice, istorice, metodologice, inclusiv simple introduceri și recenzii despre noi jocuri. Fără el, suporterii de la Stuttgart ar fi altfel, ar fi mai puțini oameni și nu atât de leali. Într-un fel a fost protectorul nostru, al meu, al lui Alfred, al lui Franz, dezvăluindu-ne cărți pe care poate nu le-am fi citit niciodată și vorbindu-ne despre subiectele cele mai diverse cu interes și cu vehemență. Însă îl pierde lipsa de ambiție. De

când îl cunosc – și, după câte știu, cu multă vreme înainte –, Conrad lucrează la o firmă de construcții nu prea importantă, pe unul dintre cele mai nesemnificative posturi, inferior aproape tuturor funcționarilor și muncitorilor, ducând la capăt însărcinări care odinioară erau îndeplinite de *officeboys* și de curierii-fără-motocicletă, apelativ cu care îi place să se numească pe el însuși. Din ce câștigă își plătește camera, mănâncă la un han unde e considerat din familie și foarte rar își cumpără haine; restul se duce pe jocuri, abonamente la revistele europene sau americane, taxe la club, câteva cărți (puține, căci de obicei se duce la bibliotecă, economisind banii, pe care-i folosește ca să cumpere mai multe jocuri) și contribuții voluntare la fanzinele din oraș, la care colaborează virtual cu toții, fără excepție. E de prisos să spun că multe dintre aceste fanzine ar dispărea fără generozitatea lui Conrad, iar aici i se poate vedea de asemenea lipsa de ambiție: unele merită cel puțin să dispară pe nesimțite, putrede foi xeroxate, născocite de adolescenți mai aplecați spre jocurile de rol, dacă nu spre jocurile pe calculator, decât spre rigoarea unei table hexagonale. Dar lui Conrad pare să nu-i pese de asta și îi sprijină. Multe dintre cele mai bune articole ale lui, inclusiv Gambitul ucrainean, pe care Conrad îl numește Visul Generalului Marcks, nu doar că au fost publicate, dar au și fost scrise cu intenția de a le publica în reviste de felul acesta.

În mod contradictoriu, el m-a încurajat să scriu în publicații de tiraj mai mare, ba chiar a insistat și m-a convins să mă semiprofesionalizez. Primele contacte cu *Front Line*, *Jeux de Simulation*, *Stockade*, *Casus Belli*, *The General* etcetera i le datorez lui. După părerea lui Conrad, iar în legătură cu asta am făcut calcule o după-amiază întreagă, dacă aș colabora în mod regulat la zece reviste, unele lunare, cele mai multe bilunare și altele trimestriale, aș putea să-mi las slujba actuală și rezultatul să fie profitabil, ca să mă ocup doar de scris. Când l-am întrebat de ce nu o face el, care avea un loc de muncă mai rău decât al meu și știa să scrie la fel de bine sau și mai bine decât mine,

a răspuns că din cauza caracterului său timid îi e greu, ca să nu spună imposibil, să stabilească relații comerciale cu oameni pe care nu-i cunoaște, pe lângă faptul că pentru asemenea profesii e nevoie să te descurci în engleză, limbă pe care Conrad se mulțumește doar s-o înțeleagă.

În ziua aceea memorabilă ne-am stabilit limitele visurilor și ne-am pus imediat pe treabă. Prietenia noastră s-a întărit.

Apoi a venit turneul de la Stuttgart, anterior celui interzonal (echivalent campionatului Germaniei) care s-a organizat peste câteva luni la Köln. Ne-am prezentat amândoi promițându-ne, jumătate în glumă, jumătate în serios, că, dacă hazardul ne va face să ne înfruntăm, în ciuda prieteniei noastre de nezdruncinat, nu ne vom cruța. Pe atunci Conrad tocmai își publicase Gambitul ucrainean în fanzinul *Totenkopf*.

La început partidele au mers bine, am trecut amândoi fără prea multe bătăi de cap de prima partidă eliminatorie; la a doua lui Conrad i-a căzut să joace împotriva lui Mathias Müller, copilul minune de la Stuttgart, de optsprezece ani, editor al fanzinului *Marșuri forțate* și unul dintre jucătorii cei mai rapizi pe care îi cunoșteam. Partida a fost dură, una dintre cele mai dure din campionatul acela, iar la sfârșit Conrad a fost învins. Dar nu pentru asta i-a pierit avântul: cu entuziasmul unui om de știință care după un eșec răsunător reușește în sfârșit să vadă limpede, mi-a explicat ratările inițiale ale Gambitului ucrainean și calitățile lui secrete, felul cum utiliza la început corpurile blindate și de munte, locurile unde se putea sau nu se putea aplica Schwerpunkt-ul etcetera. Într-un cuvânt, mi-a devenit consilier.

A trebuit să-l înfrunt pe Mathias Müller în semifinale și l-am eliminat. Finala am disputat-o împotriva lui Franz Grabowski, de la Clubul de Machetism, un bun prieten al lui Conrad și al meu. Astfel am obținut dreptul de a reprezenta Stuttgartul. Apoi m-am dus la Köln, unde am jucat cu oameni de talia lui Paul Huchel sau Heimito Gerhardt, acesta din urmă fiind cel mai bătrân jucător de *wargames* din Germania, șaizeci

şi cinci de ani, un adevărat exemplu pentru suporteri. Conrad, care a venit cu mine, s-a amuzat punându-le porecle tuturor celor ce concurau la Köln în zilele acelea, dar în privinţa lui Heimito Gerhardt se simţea paralizat, ingeniozitatea şi buna dispoziţie i se evaporau; când vorbea de el îl numea Bătrânul sau Domnul Gerhardt; în faţa lui Heimito abia deschidea gura. Evident, avea grijă să nu spună prostii.

Într-o zi l-am întrebat de ce îl respectă *atâta* pe Heimito. Mi-a răspuns că îl considera un om de fier. Asta era totul. Fier ruginit, a spus după aceea cu un zâmbet, dar fier la urma urmelor. M-am gândit că se referă la trecutul militar al lui Heimito şi i-am spus-o. Nu, a zis Conrad, mă refer la curajul lui de a juca. Bătrânii îşi petrec de obicei timpul uitându-se la televizor sau plimbându-se cu nevestele. Heimito, dimpotrivă, îndrăzneşte să intre într-o sală plină de tineri, îndrăzneşte să se aşeze la o masă în faţa unui joc complicat şi îndrăzneşte să ignore privirile batjocoritoare pe care i le aruncă mulţi dintre tinerii aceia. Bătrâni cu un asemenea caracter, cu o asemenea puritate, după părerea lui Conrad, nu se mai pot găsi decât în Germania. Şi sunt gata să se stingă. Poate că da, poate că nu. În orice caz, cum am constatat mai târziu, Heimito e un jucător excelent. Ne-am înfruntat puţin înainte de finalul campionatului, într-o rundă extrem de dură, cu un joc dezechilibrat, iar mie mi-a căzut la sorţi tabăra cea mai rea. Era vorba despre Fortress Europa şi eu am jucat reprezentând Wermacht-ul. Spre surpriza tuturor celor din jurul mesei noastre, am câştigat.

După partidă Heimito a invitat pe câţiva acasă la el. Soţia lui a pregătit sandvişuri şi beri, iar petrecerea, care s-a prelungit până la ore târzii din noapte, a fost agreabilă şi plină de anecdote pitoreşti. Heimito făcuse parte din Divizia 352 de Infanterie, Regimentul 915, Batalionul al II-lea, dar, după cum a afirmat, generalul lui n-a ştiut să execute manevre atât de bine cum făcusem eu cu piesele care o reprezentau la joc. Deşi măgulit, m-am văzut obligat să-i arăt că cheia partidei constase în poziţia diviziilor mele mobile. Am toastat pentru

generalul Marcks și pentru generalul Eberbach și Armata a V-a Panzer. Spre sfârșitul seratei, Heimito a susținut că următorul campion al Germaniei voi fi eu. Cred că din momentul acela au început cei din grupul de la Köln să mă urască. În ceea ce mă privește, m-am simțit fericit, mai ales pentru că am înțeles că dobândisem un prieten.

În plus, am câștigat și campionatul. Semifinalele și finala au fost disputate cu un Blitzkrieg de Turneu, un joc destul de echilibrat, în care atât harta, cât și puterile care se înfruntă sunt imaginare (Great Blue și Big Red), ceea ce produce, dacă ambii combatanți sunt buni, partide foarte lungi și cu o oarecare tendință spre stagnare. N-a fost cazul meu. Am scăpat de Paul Huchel în șase ore, iar la ultimul joc mi-au ajuns trei și jumătate, cronometrate de Conrad, pentru ca adversarul meu să se declare vicecampion și să se dea bătut cu mult umor.

Am mai stat o zi la Köln; cei de la revistă mi-au propus să scriu un articol, iar Conrad a profitat ca să facă turism, fotografiind străzi și biserici. N-o cunoșteam încă pe Ingeborg și pe atunci viața mi se părea frumoasă, fără să bănuiesc că adevărata frumusețe avea să se mai lase așteptată puțin. Însă atunci totul mi se părea frumos. Federația de jucători de *wargames* era poate cea mai mică federație sportivă din Germania, iar eu eram campionul și nimeni nu putea s-o pună la îndoială. Soarele strălucea pentru mine.

Și ultima zi la Köln ne-a rezervat ceva ce mai târziu a avut consecințe importante. Heimito Gerhardt, un entuziast al jocului prin poștă, ne-a dăruit, lui Conrad și mie, câte un *Play-by-mail kit*, când ne-a însoțit la stația de autobuz. S-a dovedit că Heimito îi scria lui Rex Douglas (unul dintre idolii lui Conrad), marele jucător american și redactor vedetă al celei mai prestigioase reviste de specialitate: *The General*. După ce ne-a mărturisit că nu reușise niciodată să-l învingă (în șase ani jucaseră trei partide prin corespondență), Heimito mi-a sugerat să-i scriu lui Rex și să pun la cale o partidă cu el. Trebuie să admit că la început ideea nu m-a interesat prea

mult. În cazul jocului prin corespondență preferam s-o fac cu persoane ca Heimito sau din cercul meu; totuși, înainte ca autobuzul să ajungă la Stuttgart, Conrad m-a convins că e important să-i scriu lui Rex Douglas și să joc împotriva lui.

Ingeborg acum doarme. Înainte mi-a cerut să nu mă scol din pat, s-o țin în brațe toată noaptea. Am întrebat-o dacă îi e teamă. A fost natural, deloc premeditat, pur și simplu i-am spus: Ți-e teamă? Iar ea mi-a răspuns că da. Din ce cauză? De cine? Habar n-avea. Sunt lângă tine, i-am spus, nu trebuie să-ți fie teamă.

Apoi a adormit și m-am ridicat. Toate luminile din cameră sunt stinse, în afară de veioza pe care am instalat-o pe masă, lângă joc. În după-amiaza asta abia am lucrat, Ingeborg a cumpărat din sat un colier de pietre gălbui care aici sunt numite filipineze și pe care le poartă tinerii pe plajă și în discoteci. Am cinat, cu Hanna și Charly, la un restaurant chinezesc din zona campingurilor. Când Charly începea să se îmbete am plecat. În realitate, a fost o după-amiază nerelevantă; restaurantul, firește, era arhiplin și era cald; chelnerul transpira; mâncarea era bună, dar nimic deosebit; discuția s-a învârtit în jurul subiectelor predilecte ale Hannei și ale lui Charly, adică dragostea și respectiv sexul. Hanna este o femeie receptivă la dragoste, după propriile-i cuvinte, deși când vorbește despre dragoste interlocutorul are strania senzație că vorbește despre siguranță, mai mult decât atât, despre mărci de mașini și electrocasnice. Charly, în ceea ce îl privește, vorbește de picioare, fese, sâni, păr pubian, găuri, burice, sfîncters etcetera, spre încântarea Hannei și a lui Ingeborg, cărora le stârnește mereu hohote. Adevărul e că habar n-am ce le amuză atâta. Poate e râs nervos. Eu pot să spun că am mâncat în tăcere, cu mintea în altă parte.

Întorcându-ne la hotel am văzut-o pe Frau Else. Era în capătul sălii de mese, care noaptea se preface în sală de dans, lângă estrada orchestrei, vorbind cu doi bărbați îmbrăcați în

alb. Pe Ingeborg o durea stomacul, poate din pricina mâncării chinezești, și de aceea am cerut o infuzie de mușețel la tejgheaua barului. De acolo am văzut-o pe Frau Else. Gesticula ca o spaniolă și dădea din cap. Bărbații în alb, dimpotrivă, nu mișcau nici un deget. Sunt muzicienii, a spus Ingeborg, îi ceartă. În realitate, nu-mi păsa cine erau, cu toate că știam, bineînțeles, că nu erau muzicienii, întrucât pe aceia avusesem ocazia să-i văd în seara anterioară și erau mai tineri. Când ne-am retras, Frau Else era tot acolo: o siluetă perfectă învăluită într-o fustă verde și o bluză neagră. Bărbații în alb, imperturbabili, doar își plecaseră capetele.

23 AUGUST

O zi relativ liniştită. Dimineaţa, după micul dejun, Ingeborg s-a dus la plajă, iar eu m-am închis în cameră, gata să încep să lucrez serios. Puţin după aceea, căldura m-a obligat să-mi pun costumul de baie şi să ies pe balcon, unde sunt două şezlonguri destul de comode. Plaja, în ciuda orei, era deja plină de lume. Când am intrat din nou am găsit patul făcut recent şi un zgomot provenind din baie mi-a trădat prezenţa cameristei. Era cea căreia îi cerusem masa. De data aceasta nu mi s-a părut atât de tânără. Oboseala i se vedea pe chip, iar ochii, cârpiţi de somn, păreau ai unui animal puţin obişnuit cu lumina zilei. Bineînţeles că nu se aştepta să mă vadă. O clipă am avut impresia că ar fi vrut s-o ia la fugă. Înainte s-o facă am întrebat-o cum o cheamă. Mi-a spus că se numeşte Clarita şi a zâmbit într-un fel despre care pot să spun că era cel puţin îngrijorător. Cred că era prima oară când vedeam pe cineva zâmbind astfel.

I-am ordonat, poate cu o atitudine prea bruscă, să aştepte, apoi am căutat o bancnotă de o mie de *pesetas* şi i-am pus-o în mână. Biata fată m-a privit năucită, fără să ştie dacă se cuvine să accepte banii, sau de ce dracu' i-i dădeam. Un bacşiş, am spus. Atunci s-a întâmplat lucrul cel mai uimitor: mai întâi şi-a muşcat buza inferioară, ca o şcolăriţă agitată, apoi s-a înclinat într-o mică reverenţă imitată fără îndoială din vreo ecranizare a *Celor trei muschetari*. N-am ştiut ce să fac, în ce fel să-i interpretez gestul; i-am mulţumit şi am spus că poate să plece, dar nu în spaniolă ca până atunci, ci în germană. Fata s-a supus numaidecât. A plecat în tăcere, aşa cum venise.

Restul dimineții l-am folosit ca să notez în ceea ce Conrad numește Caiet de Campanie primele rânduri ale variantei mele.

La douăsprezece m-am alăturat lui Ingeborg pe plajă. Mă aflam, trebuie să recunosc, într-o stare de exaltare produsă de binevenitele ore petrecute în fața tablei și de aceea, contrar obiceiurilor mele, mi-am povestit cu lux de amănunte deschiderea, dar Ingeborg m-a întrerupt spunându-mi că suntem ascultați.

Am obiectat că nu era deloc greu, întrucât, pe plajă și aproape umăr la umăr, se înghesuiau mii de persoane.

Apoi am înțeles că lui Ingeborg îi fusese *rușine* cu mine, cu cuvintele pe care le rosteam eu (corpuri de infanterie, corpuri blindate, forțe aeriene, forțe navale, invadarea preventivă a Norvegiei, posibilități de a întreprinde o acțiune ofensivă împotriva Uniunii Sovietice în iarna lui 39, posibilități de a învinge pe de-a-ntregul Franța în primăvara lui 40) și parcă mi s-a căscat un abis la picioare.

Am mâncat la hotel. După desert, Ingeborg a propus o plimbare cu vaporul; la recepție îi dăduseră orarele vaporașelor care străbat traseul dintre stațiunea noastră și două sate învecinate. Am refuzat pretextând că am de lucru. Când i-am spus că am de gând să schițez în după-amiaza aceea primele două runde, s-a uitat la mine cu expresia dinainte, pe care i-o distinsesem la plajă.

Cu adevărată groază mi-am dat seama că începea să se interpună ceva între noi.

O după-amiază, de altfel, plicticoasă. La hotel aproape că nu se mai văd clienți albi. Toți, chiar și cei care sunt aici doar de două zile, etalează o bronzare perfectă, rodul multor ore petrecute pe plajă și al cremelor și loțiunilor de bronzat pe care tehnologia noastră le produce în abundență. De fapt, singurul client care își mai păstrează culoarea naturală sunt eu. Sunt, de asemenea, și cel care zăbovește cel mai mult în hotel. Eu și o bătrână care aproape că nu se clintește de pe terasă. Împrejurare ce pare să suscite curiozitatea angajaților, care încep să se uite

la mine cu interes sporit, deşi de la o distanţă prudentă şi cu ceva ce, cu riscul de a exagera, voi numi teamă. Cred că incidentul cu masa s-a răspândit cu o viteză uluitoare. Diferenţa dintre mine şi bătrână este că ea stă liniştită pe terasă, observând cerul şi plaja, iar eu părăsesc mereu camera, ca un somnambul, ca să mă duc la plajă s-o văd pe Ingeborg sau ca să beau o bere la tejgheaua barului din hotel.

E straniu, uneori am certitudinea că bătrâna era aici când veneam cu părinţii mei la Del Mar. Dar zece ani sunt mulţi, cel puţin în cazul acesta, şi nu izbutesc să-i identific chipul. Poate dacă m-aş duce la ea şi aş întreba-o dacă îşi aminteşte de mine...

Puţin probabil. În orice caz, nu ştiu dacă aş fi capabil s-o abordez. Este ceva în ea care mă dezgustă. Totuşi, la prima vedere e o bătrână ca atâtea altele: mai degrabă slabă decât grasă, plină de riduri, îmbrăcată în alb, cu ochelari de soare negri şi o pălărioară de pai. În după-amiaza asta, când a plecat Ingeborg, am urmărit-o cu privirea de pe balcon. Locul pe terasă îi este invariabil acelaşi, la un colţ, lângă trotuar. Astfel, pe jumătate ascunsă sub o enormă umbrelă de soare alb-albastră, îşi omoară timpul contemplând puţinele maşini care circulă pe Paseo Marítimo, ca o păpuşă articulată, fericită. Şi, lucru ciudat, necesară propriei mele fericiri: când nu mai puteam să suport aerul rarefiat din cameră, ieşeam şi ea era acolo, un fel de sursă de energie care îmi insufla elan suficient ca să mă aşez din nou la masă şi să-mi continui munca.

Dar dacă ea, la rândul ei, m-ar fi văzut de fiecare dată când am ieşit pe balcon? Ce gândea oare despre mine? Cine credea că sunt? În nici un moment nu şi-a ridicat privirea, dar cu ochelarii aceia negri nu ştii când eşti observat şi când nu; a putut să-mi vadă umbra pe dalele de pe pardoseala terasei; în hotel era puţină lume şi ar fi considerat fără îndoială nelalocul lui ca un tânăr să apară şi să dispară la anumite intervale. Ultima oară când am ieşit scria o carte poştală. Era oare cu putinţă să mă menţioneze? Nu ştiu. Dar, dacă a făcut-o, în ce

termeni, sub ce perspectivă. Un tânăr palid, cu fruntea lată. Un tânăr agitat, cu siguranţă îndrăgostit. Sau poate un tânăr obişnuit, cu probleme de piele.

Nu ştiu. Ştiu, în schimb, că bat câmpii, mă pierd în presupuneri inutile care nu fac decât să mă tulbure. Nu înţeleg cum bunul meu Conrad a putut cândva să spună că scriu în stilul lui Karl Bröger. Cât mi-ar plăcea mie.

Mulţumită lui Conrad am cunoscut grupul literar Muncitori de la Nyland. El mi-a pus în mână cartea *Soldaten der Erde*, de Karl Bröger, şi m-a îndemnat, după ce am terminat-o de citit, să caut prin bibliotecile din Stuttgart, într-o goană din ce în ce mai vertiginoasă şi mai anevoioasă, *Bunker 17*, de acelaşi Bröger, *Hammerschläge*, de Heinrich Lersch, *Das vergitterte Land*, de Max Barthel, *Rhythmus des neuen Europa*, de Gerrit Engelke, *Mensch im Eisen*, de Lersch etcetera.

Conrad cunoaşte literatura ţării noastre. Într-o noapte, în camera lui, mi-a recitat ca pe apă două sute de nume de scriitori germani. L-am întrebat dacă i-a citit pe toţi. A spus că da. Îl iubea în mod special pe Goethe, iar dintre moderni pe Ernst Jünger. De acesta avea două cărţi pe care le recitea mereu: *Der Kampf als inneres Erlebnis* şi *Feuer und Blut*. Nu-i dispreţuia, totuşi, pe cei uitaţi, de aici ardoarea lui, pe care curând am împărtăşit-o, pentru Cercul Nyland.

Câte nopţi începând de atunci nu m-am culcat târziu, ocupat nu doar să descifrez spinoase regulamente de jocuri noi, ci şi cufundat în bucurie şi în nenorocire, în genunile şi culmile literaturii germane!

Fireşte, mă refer la literatura care se scrie cu sânge, şi nu la cărţile despre Florian Linden, care, după cum povesteşte Ingeborg, sunt din ce în ce mai absurde. În privinţa aceasta nu este de prisos să consemnez aici o nedreptate: Ingeborg a fost cuprinsă de furie sau de ruşine în rarele ocazii când i-am vorbit, în public şi mai mult sau mai puţin detaliat, despre progresiile unui joc; ea, cu toate acestea, de nenumărate ori şi în multe momente, ca de pildă la micul dejun, la discotecă, în

mașină, în pat, în timpul cinei sau chiar la telefon, mi-a relatat enigmele pe care Florian Linden trebuie să le rezolve. Iar eu nu m-am supărat și nici nu m-am simțit rușinat de eventualitatea ca cineva să asculte ce are ea să-mi spună; dimpotrivă, am încercat să înțeleg chestiunea în mod global și obiectiv (inutil efort) și apoi am sugerat posibile soluții logice pentru problemele care-i dădeau bătaie de cap detectivului ei.

Acum o lună l-am visat pe Florian Linden, nici mai mult nici mai puțin. A fost culmea. Îmi aduc aminte perfect: eram culcat, căci îmi era foarte frig, iar Ingeborg îmi spunea: „Camera e închisă ermetic"; atunci, de pe coridor, auzeam vocea detectivului Florian Linden care ne avertiza de prezența în cameră a unui păianjen veninos, un păianjen care putea să ne înțepe și apoi să se fofileze, deși camera ar fi „închisă ermetic". Ingeborg începea să plângă și eu o îmbrățișam. După câteva momente, ea spunea: „E cu neputință, cum s-o fi descurcat Florian de data asta?". Eu mă ridicam și mă învârteam prin cameră, scotocind sertarele în căutarea păianjenului, dar nu găseam nimic, cu toate că, firește, erau multe locuri unde putea să se ascundă. Ingeborg striga: „Florian, Florian, Florian, ce trebuie să facem?", fără să-i răspundă nimeni. Cred că știam amândoi că suntem singuri.

Asta era totul. Mai degrabă decât un vis a fost un coșmar. Dacă însemna ceva, habar n-am. Eu de obicei nu am coșmaruri. În adolescență, da: coșmarurile erau numeroase și cu scenografii foarte variate. Dar nimic care să-i poată îngrijora pe părinții mei sau pe psihologul școlii. În realitate am fost întotdeauna o persoană echilibrată.

Ar fi interesant să-mi amintesc visele pe care le-am avut aici, la Del Mar, cu mai bine de zece ani în urmă. Visam cu siguranță fete și pedepse, ca toți adolescenții. Frate-meu mi-a *povestit* cândva un vis. Nu știu dacă eram noi doi singuri, sau erau și părinții mei. Eu n-am făcut niciodată ceva asemănător. Când era mică, Ingeborg se trezea de multe ori plângând și avea nevoie s-o consoleze cineva. Adică se trezea năpădită de teamă și

cu o puternică senzație de singurătate. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată asta, sau mi s-a întâmplat atât de rar, că am și uitat.

De vreo doi ani visez jocuri. Mă culc, închid ochii și se aprinde o tablă plină de piese de neînțeles și astfel, încetul cu încetul, mă legăn până adorm. Dar visul adevărat trebuie să fie diferit, căci nu-mi amintesc de el.

De puține ori am visat-o pe Ingeborg, însă ea este, totuși, figura principală a unuia dintre visele mele cele mai intense. E un vis care se povestește repede, este aparent scurt și poate în asta îi constă virtutea cea mai importantă. Ea e așezată pe o bancă de piatră și se piaptănă cu un pieptăn de cristal; părul, de un auriu extrem de pur, îi ajunge aproape până la mijloc. Se înserează. În capăt, încă foarte departe, se observă mult praf. Deodată îmi dau seama că lângă ea este un enorm câine de lemn și mă trezesc. Cred că l-am visat după ce ne-am cunoscut. Când i-am povestit mi-a spus că praful însemna întâlnirea cu dragostea. I-am spus că și eu credeam același lucru. Amândoi ne simțeam fericiți. Toate acestea s-au întâmplat în discoteca Detroit, la Stuttgart, și este posibil să-și aducă aminte de visul acesta, pentru că i l-am povestit și ea l-a înțeles.

Câteodată Ingeborg mă sună la ore târzii din noapte. Îmi mărturisește că acesta este unul dintre motivele pentru care mă iubește. Câțiva foști iubiți nu-i puteau suporta telefoanele acestea. Un oarecare Erich a rupt cu ea tocmai pentru că îl trezea la trei dimineața. După o săptămână a pretins să se împace, dar Ingeborg l-a respins. Nici unul n-a înțeles că ea are nevoie să vorbească cu cineva când se trezește după un coșmar, mai ales dacă e singură și coșmarul a fost îngrozitor. Pentru cazurile acestea eu sunt persoana ideală: am somnul ușor; într-o clipă sunt în stare să încep să vorbesc de parcă m-ar fi sunat la cinci după-amiază (lucru improbabil, căci la ora aceea încă lucrez); nu mă deranjează să fiu sunat noaptea; în ultimul rând, când sună telefonul, câteodată nici măcar nu dorm.

E de prisos să spun că telefoanele mă umplu de fericire. O fericire senină, care nu mă împiedică să adorm la loc, la fel de

repede. Şi cu cuvintele de rămas-bun ale lui Ingeborg răsunându-mi în urechi: „Să visezi ce doreşti cel mai mult, dragul meu Udo".

Draga mea Ingeborg. Pe nimeni n-am iubit atât de mult. De ce, atunci, privirile acelea de neîncredere reciprocă? De ce să nu ne iubim pur şi simplu, aidoma copiilor, acceptându-ne pe de-a-ntregul?

Când se întoarce am să-i spun că o iubesc, că mi-a fost dor de ea şi am să-i cer să mă ierte.

Este prima oară când plecăm împreună, ne petrecem concediul împreună şi, cum este normal, ne e greu să ne adaptăm şi să ne obişnuim unul cu altul. Trebuie să evit să vorbesc despre jocuri, mai ales despre jocuri de război, şi să fiu mai atent la ea. Dacă am timp, îndată ce termin de scris rândurile acestea cobor la magazinul de suvenire din hotel să-i cumpăr ceva, un obiect care s-o facă să zâmbească şi să mă ierte. Nu suport gândul de a o pierde. Nu suport gândul de a o răni.

Am cumpărat un colier de argint cu incrustaţii de abanos. Patru mii de *pesetas*. Sper să-i placă. Am luat şi o figurină de lut, foarte mică, reprezentând un ţăran cu o pălărie roşie, pe vine, defecând; după cum mi-a explicat vânzătoarea, este o figură tradiţională din regiune, sau ceva asemănător. Sunt sigur că lui Ingeborg are să i se pară amuzantă.

La recepţie am văzut-o pe Frau Else. M-am apropiat cu grijă şi, înainte de a-i da bună ziua, am putut să observ peste umărul ei un registru contabil în care abundau zerourile. Ceva trebuie s-o fi neliniştit, căci atunci când şi-a dat seama de prezenţa mea s-a arătat mai curând prost dispusă. Am vrut să-i arăt colierul, dar nu m-a lăsat. Rezemată pe tejgheaua de la recepţie, cu părul luminat de ultimele raze ce intrau prin fereastra mare de pe coridor, m-a întrebat de Ingeborg şi de „prietenii mei". Am minţit-o că habar n-am la ce prieteni se referă. Cuplul de tineri germani, a spus Frau Else. Am răspuns că nu erau prieteni, ci cunoscuţi, prieteni de-o vară; în plus, am adăugat, erau clienţi

ai concurenței. Frau Else n-a părut să-mi aprecieze ironia. Fiind evident că n-are de gând să mai spună nimic și cum eu nu voiam încă să urc în cameră, am scos în grabă mica figurină de lut și i-am arătat-o. Frau Else a zâmbit și a zis:

– Dumneavoastră sunteți un copil, Udo.

Nu știu de ce, dar această simplă frază, rostită pe un ton perfect, a fost de ajuns ca să mă înroșesc. Apoi a precizat că are de lucru și vrea s-o las singură. Înainte de a pleca am întrebat-o la ce oră se întunecă de obicei. La zece seara, a spus Frau Else.

De pe balcon pot să văd vaporașele care fac turul turistic; pleacă din oră în oră din portul pescarilor, se îndreaptă spre est, apoi o iau spre nord și se pierd după o stâncă imensă care este numită aici Capul Fecioarei. E ora nouă și abia acum începe să se ivească noaptea domoală și strălucitoare.

Plaja e aproape pustie. Se deslușesc doar copii și câini traversând nisipul galben închis. Câinii, la început singuri, îndată se adună în haite și aleargă spre zona pinilor și a campingurilor, apoi se întorc și încetul cu încetul haita se risipește. Copiii se joacă fără să se miște. În celălalt capăt al satului, în partea cartierelor vechi și a stâncilor, se ivește un vaporaș alb. În el vine Ingeborg, sunt sigur. Dar vaporașul dă senzația că abia se deplasează. Pe plajă, între Del Mar și Costa Brava, angajatul de la hidrobiciclete începe să le ia de pe mal. Cu toate că trebuie să fie muncă grea, nu-l ajută nimeni. Totuși, văzând ușurința cu care transportă enormele rable, lăsând o dâră adâncă pe nisip, este evident că n-are nevoie de altcineva. De la distanța aceasta n-ar ghici nimeni că o mare parte a corpului îi e arsă într-un mod oribil. Poartă doar niște pantaloni scurți și vântul care străbate plaja îi răvășește părul, prea lung. Nu se poate tăgădui că e un personaj original. Și nu o spun din pricina arsurilor, ci a modului particular de a ordona hidrobicicletele. Ce am descoperit în noaptea când a fugit Charly pe plajă văd din nou acum, doar că de la început, iar operația, așa cum mi-am imaginat-o în noaptea aceea, este lentă, complicată, lipsită de

utilitate practică, absurdă. Constă în a grupa hidrobicicletele, îndreptate în diferite direcţii, legându-le între ele, până alcătuiesc nu şirul tradiţional sau rândul dublu, ci un cerc, sau mai bine zis o stea cu vârfuri imprecise. Sarcină anevoioasă, ce se traduce în faptul că, atunci când el e la jumătate, toţi ceilalţi angajaţi şi-au terminat treaba. Lui, însă, pare să nu-i pese. Pesemne că îi face plăcere să lucreze la ora aceea a zilei, răcorit de briza amurgului, cu plaja pustie, cu excepţia câtorva copii care se joacă în nisip, fără să se apropie de hidrobiciclete. De fapt, dacă aş fi copil, cred că nici eu nu m-aş apropia.

E ciudat: o secundă am avut impresia că angajatul construieşte un castel cu hidrobicicletele. Un castel ca acelea pe care le construiesc copiii. Diferenţa constă în faptul că amărâtul nu e un copil. Bine, dar să construieşti un castel, pentru ce? Cred că e clar: ca să-şi petreacă noaptea acolo, înăuntru.

Vaporaşul lui Ingeborg a tras la cheu. Ea trebuie să vină acum către hotel; îmi închipui pielea ei netedă, părul înviorat şi parfumat, paşii hotărâţi străbătând cartierul vechi. Curând întunericul are să fie desăvârşit.

Angajatul de la hidrobiciclete încă n-a terminat de construit steaua. Mă întreb cum de nu i-a atras nimeni atenţia; hidrobicicletele acelea, ca o vulgară colibă, distrug tot farmecul plajei; deşi presupun că sărmanul n-are nici o vină şi poate efectul dezagreabil, senzaţia profundă că chestia aceea seamănă prea mult cu o colibă sau cu o vizuină, se poate observa doar din perspectiva aceasta. Dinspre Paseo Marítimo nu percepe oare nimeni dezordinea pe care o provoacă hidrobicicletele pe plajă?

Am închis balconul. De ce întârzie Ingeborg atâta pe drum?

24 AUGUST

Multe am de scris. L-am cunoscut pe Ars. Voi încerca să rezum cele întâmplate în ultimele ore.

Ingeborg a sosit aseară radiind şi bine dispusă. Plimbarea fusese un succes şi n-am avut nevoie să ne spunem nimic ca să se înfiripe o împăcare, iar aceasta, firește, a fost şi mai frumoasă. Am luat cina la hotel, apoi ne-am întâlnit cu Hanna şi cu Charly într-un bar de lângă Paseo Marítimo, numit Colţul Andaluzilor. În fond, aş fi preferat să-mi petrec restul nopţii singur cu Ingeborg, dar n-am putut să refuz fără riscul de a tulbura pacea noastră recent inaugurată.

Charly era fericit şi agitat, nu mi-a trebuit mult să descopăr motivul: în seara aceea se transmitea la televizor meciul de fotbal dintre Germania şi Spania şi avea pretenţia să-l vedem, toţi patru, într-un bar, amestecaţi cu numeroşii spanioli care aşteptau începutul meciului. Când i-am spus că ne-am simţi mai în largul nostru la hotel, a argumentat că nu e acelaşi lucru; la hotel, nu încape aproape nici o îndoială că vor fi doar germani; la bar am fi înconjuraţi de „duşmani", ceea ce ar spori emoţia meciului. În mod surprinzător, Hanna şi Ingeborg au trecut de partea lui.

Deşi contrariat, n-am insistat şi după câteva clipe am părăsit terasa şi ne-am instalat lângă televizor.

Aşa i-am cunoscut pe Lup şi pe Miel.

N-am să descriu interiorul localului Colţul Andaluzilor; am să spun doar că era larg, mirosea urât şi că o singură privi-

re a fost de ajuns ca să mi se adeverească temerile: eram singurii străini.

Publicul, aranjat haotic într-un fel de semilună în faţa televizorului, era alcătuit mai ales din tineri, majoritatea bărbaţi, părând cu toţii muncitori care şi-au încheiat ziua de lucru şi n-au apucat să facă duş. Nu încape îndoială că iarna scena n-ar fi ciudată; vara e şocantă.

Ca să accentueze diferenţa dintre ei şi noi, cei prezenţi acolo aveau aerul că se cunosc din fragedă copilărie şi o demonstrau dându-şi palme uşoare pe umăr, strigând dintr-un capăt în altul, făcând glume care încetul cu încetul deveneau triviale. Zgomotul era asurzitor. Mesele erau ticsite cu sticle de bere. Un grup juca la o masă de fotbal dărăpănată şi sunetul de metal lovit pe care îl producea prevala asupra larmei generale ca şuieratul gloanţelor unui franctiror în toiul unei bătălii în câmp deschis cu spade şi pumnale. Era evident că prezenţa noastră trezea un interes relaţionat prea puţin sau deloc cu meciul. Privirile, disimulate sau nu, convergeau asupra lui Ingeborg şi a Hannei, care, e de prisos să o spun, prin contrast păreau două prinţese din poveşti, mai ales Ingeborg.

Charly era încântat. În realitate, acela era mediul lui, îi plăceau strigătele, glumele de prost gust, atmosfera încărcată de fum şi mirosurile dezgustătoare; dacă pe deasupra putea să vadă şi selecţionata noastră jucând, cu atât mai bine. Dar nimic nu e perfect. Abia când ne serveau *sangría* pentru patru persoane am descoperit că era echipa Germaniei de Est. Lui Charly i-a căzut ca un bolovan şi începând din momentul acela starea lui de spirit a devenit din ce în ce mai instabilă. A vrut să plece numaidecât. Mai târziu am avut ocazia să constat că temerile, fără exagerare, îi erau imense şi absurde. Printre ele se remarca următoarea: ca spaniolii să ne ia drept est-germani.

În cele din urmă am hotărât să plecăm îndată ce terminăm *sangría*. Nu mai e nevoie să spun că nu acordam nici o atenţie meciului, ocupaţi fiind doar să bem şi să râdem. Atunci s-au aşezat Lupul şi Mielul la masa noastră.

Cum s-a întâmplat, n-aş putea să spun. Pur şi simplu, fără nici o scuză, s-au aşezat alături de noi şi au început să vorbească. Ştiau câteva cuvinte în engleză, insuficiente din orice punct de vedere, deşi suplineau deficienţa idiomatică printr-o enormă capacitate mimică. La început conversaţia s-a referit la locurile comune dintotdeauna (ocupaţia, clima, salariile etcetera) şi eu am tradus. Erau, am crezut că înţeleg, ghizi amatori localnici, cu siguranţă o glumă. Apoi, pe măsură ce noaptea şi familiaritatea cu care ne tratam creşteau, cunoştinţele mi-au fost solicitate doar în momentele dificile. Nu încape îndoială că alcoolul face miracole.

Din Colţul Andaluzilor ne-am îndreptat cu toţii în maşina lui Charly spre o discotecă din afara satului, de pe un maidan din apropierea şoselei ce duce la Barcelona. Preţurile erau destul de scăzute în comparaţie cu zona turistică, clientela era alcătuită în general din oameni asemănători noilor noştri prieteni şi ambianţa era festivă, predispusă la camaraderie, deşi cu ceva întunecat şi tulbure, cum doar în Spania există şi, în mod paradoxal, nu inspiră neîncredere. Ca întotdeauna, lui Charly nu i-a trebuit mult ca să se îmbete. Într-un moment al serii, habar n-am cum, am aflat că selecţionata Germaniei de Est pierduse cu doi la zero. Îmi aduc aminte de asta ca de ceva straniu, întrucât pe mine nu mă interesează fotbalul şi am luat anunţul rezultatului ca pe o inflexiune în noapte, de parcă din clipa aceea toată zarva din discotecă s-ar fi putut transforma în ceva complet diferit, într-un spectacol de groază.

Ne-am întors la patru dimineaţa. Maşina o conducea unul dintre spanioli, căci Charly, pe scaunul din spate, cu capul scos pe fereastră, a vomitat tot drumul. Chiar era într-o stare jalnică. Odată ajunşi la hotel, m-a luat deoparte şi a izbucnit în plâns. Ingeborg, Hanna şi cei doi spanioli ne urmăreau plini de curiozitate, în ciuda faptului că le făceam semne să se îndepărteze. Printre sughiţuri, Charly mi-a mărturisit că îi e frică să nu moară; discursul i-a fost în general ininteligibil, deşi era clar că n-are motive care să-i justifice temerile. Apoi, fără nici

o tranziție, a început să rădă și să boxeze cu Mielul. Acesta, cu mult mai scund și mai slab, se mulțumea să eschiveze, însă Charly era prea beat și și-a pierdut echilibrul, ori s-a lăsat intenționat să cadă. În timp ce îl ridicam, unul din spanioli a sugerat să mergem să bem cafea la Colțul Andaluzilor.

Terasa barului, văzută dinspre Paseo Marítimo, avea o aură de bârlog de hoți, un aer nedesluşit de tavernă adormită în umezeala și ceața zorilor. Lupul a explicat că, deși pare închis, patronul obișnuia să stea înăuntru, uitându-se la filme la noul său videoplayer până se crăpa de ziuă. Am hotărât să încercăm. După un moment a deschis uşa un bărbat cu obrajii rumeni și cu barbă de o săptămână.

Cafelele le-a făcut Lupul însuși. În sectorul meselor, cu spatele la noi, erau doar două persoane care se uitau la televizor, patronul și încă unul, stând la mese separate. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-l recunosc pe celălalt. Ceva obscur m-a împins să iau loc lângă el. Poate eram și eu puțin beat. Mi-am luat cafeaua și m-am așezat la masa lui. Am apucat să schimbăm doar câteva fraze convenționale (m-am simțit deodată stângaci și agitat), până ni s-au alăturat ceilalți. Lupul și Mielul îl cunoșteau, firește. Prezentările s-au făcut cât se poate de ceremonios.

– Aici Ingeborg, Hanna, Charly și Udo, niște prieteni germani.

– Aici colegul nostru, Arsul.

Am tradus prezentarea pentru Hanna.

– Cum pot să-i spună Arsul? a întrebat.

– Pentru că e. În plus, nu i se spune doar așa. Poți să-i spui Musculosul; ambele porecle i se potrivesc.

– Cred că e o lipsă îngrozitoare de delicatețe, a zis Ingeborg.

Charly, care până atunci bolborosise nedesluşit, a spus:

– Sau poate un exces de sinceritate. Nu ocolesc problema. La război era așa, camarazii își spuneau lucrurile pe nume și cu simplitate, iar asta nu însemna nici dispreț, nici lipsă de delicatețe, deși, bineînțeles...

– E oribil, a întrerupt Ingeborg, privindu-mă dezgustată.

Lupul şi Mielul abia ne-au auzit schimbul de cuvinte, ocupaţi fiind să-i explice Hannei că un pahar de coniac cu greu ar fi putut să înrăutăţească beţia lui Charly. Hanna, între ei doi, părea când radiantă, când angoasată şi gata să o ia la fugă, deşi în fond nu cred că îşi dorea prea mult să se întoarcă la hotel. Cel puţin nu cu Charly, care ajunsese în punctul unde nu mai era în stare decât să bălmăjească incoerent. Singurul treaz era Arsul şi ne-a privit de parcă ar fi înţeles germana. Ingeborg, la fel ca mine, a observat şi s-a fâstâcit. E o reacţie tipică la ea, nu suportă să facă rău nimănui în mod involuntar. Dar, în realitate, ce rău am fi putut să-i facem cu discuţia noastră?

Mai târziu l-am întrebat dacă ştie limba noastră şi a zis că nu.

La şapte dimineaţa, cu soarele pe cer, ne-am băgat în pat. În cameră era răcoare şi am făcut dragoste. Apoi am adormit cu ferestrele deschise şi cu perdelele trase. Dar înainte... înainte a trebuit să-l târâm pe Charly până la hotelul Costa Brava, în vreme ce el se înverşuna să cânte cântece pe care Lupul şi Mielul i le fredonau la ureche (aceştia râdeau ca nebunii şi băteau din palme); apoi, pe drum spre hotelul lui, s-a încăpăţânat să înoate un moment. Contrar părerii Hannei şi a mea, spaniolii l-au susţinut şi au intrat toţi trei în apă. Biata Hanna a ezitat o clipă dacă să se scalde şi ea sau să aştepte pe mal cu noi; în cele din urmă s-a hotărât pentru ultima variantă.

Arsul, care plecase din bar fără să ne dăm seama, a apărut rătăcind pe plajă şi s-a oprit la vreo cincizeci de metri de locul unde ne aflam. Acolo a rămas, pe vine, contemplând marea.

Hanna a explicat că îi e frică să nu i se întâmple ceva rău lui Charly. Era o înotătoare excelentă şi din motivul acesta credea că are datoria să-l însoţească, dar, a zis cu un zâmbet strâmb, nu vrusese să se dezbrace în faţa noilor noştri prieteni.

Marea era netedă ca un covor. Cei trei înotători se îndepărtau din ce în ce mai mult. Curând n-am mai putut să recunoaştem care e fiecare dintre ei; părul blond al lui Charly şi

părul închis la culoare al spaniolilor au devenit cu neputință de distins.

– Charly e cel care e mai departe, a zis Hanna.

Două dintre capete au început să se întoarcă spre plajă. Al treilea a înaintat mai mult spre largul mării.

– Ăla e Charly, a spus Hanna.

A trebuit s-o convingem să nu se dezbrace să se ducă după el. Ingeborg m-a privit de parcă eu aș fi fost cel indicat pentru o asemenea ispravă, dar n-a scos o vorbă. I-am fost recunoscător. Înotul nu e punctul meu forte și era prea departe ca să-l ajung. Cei ce se întorceau o făceau cât se poate de încet. Unul dintre ei se uita mereu înapoi după câteva mișcări de braț, de parcă ar fi vrut să vadă dacă apare Charly în spatele lui. O clipă m-am gândit la ce îmi spusese acesta: teama de moarte. Era ridicol. În momentul acela am aruncat o privire spre locul unde se afla Arsul și nu l-am văzut. La stânga noastră, la jumătatea drumului dintre mare și Paseo Marítimo, se înălțau hidrobicicletele învăluite într-o lumină ușor albăstruie și am știut că el acum era acolo, înăuntrul castelului lui, poate dormea sau poate ne observa și doar ideea de a-l ști ascuns mi s-a părut mai emoționantă decât demonstrația de natație pe care ne-o impunea tâmpitul de Charly.

Lupul și Mielul au ajuns la mal, unde s-au lăsat să cadă, epuizați, unul lângă altul, incapabili să se ridice. Hanna, fără să-și facă griji pentru goliciunea *lor*, a dat fuga la ei și a început să-i interogheze în germană. Spaniolii au râs, obosiți, și i-au spus că nu înțeleg nimic. Lupul a încercat s-o doboare și apoi a stropit-o cu apă. Hanna a sărit în spate (un salt electric) și și-a acoperit fața cu mâinile. Am crezut că are să izbucnească în plâns sau are să-i pălmuiască, dar n-a făcut nimic. S-a întors lângă noi și s-a așezat pe nisip, lângă grămăjoara de haine pe care Charly le lăsase împrăștiate și pe care ea le adunase și le împăturise cu sârguință.

– Nemernicul, am auzit-o murmurând.

Apoi, după un oftat îndelung, s-a ridicat şi a început să scruteze orizontul. Charly nu se vedea nicăieri. Ingeborg a sugerat să sunăm la poliţie. M-am dus la spanioli şi i-am întrebat cum putem să luăm legătura cu poliţia sau cu vreun echipaj de salvare din port.

– Poliţie nu, a zis Mielul.

– Nu-i nimic, tipul ăla e un mucalit, vine el. E clar că vrea să facă o glumă.

– Dar nu suna la poliţie, a zis Mielul.

Le-am anunţat pe Ingeborg şi pe Hanna că nu putem să ne bazăm pe spanioli în cazul în care cerem ajutor, ceea ce, pe de altă parte, era cam exagerat. În realitate, Charly putea să apară în orice clipă.

Spaniolii s-au îmbrăcat în grabă şi ni s-au alăturat. Plaja trecea de la albastru la un roşiatic, iar pe trotuarul străzii Paseo Marítimo alergau câţiva turişti matinali. Stăteam cu toţii în picioare, în afară de Hanna, care se aşezase din nou lângă hainele lui Charly şi avea ochii micşoraţi, de parcă lumina, din ce în ce mai puternică, i-ar fi provocat durere.

Mielul a fost primul care l-a zărit. Fără să stârnească valuri, cu un stil cadenţat şi desăvârşit, Charly sosea la mal, cam la o sută de metri de unde ne aflam. Cu strigăte de bucurie, spaniolii au dat fuga să-l întâmpine, fără să le pese că îşi udă pantalonii. Pe Hanna, dimpotrivă, a podidit-o plânsul în vreme ce o îmbrăţişa pe Ingeborg şi a zis că se simte rău. Charly a ieşit din apă aproape treaz. Le-a pupat pe Hanna şi pe Ingeborg, iar celorlalţi ne-a strâns mâna. Scena avea ceva ireal.

Ne-am despărţit în faţa hotelului Costa Brava. În vreme ce ne îndreptam, singuri, spre hotelul nostru, l-am văzut pe Ars ieşind de sub hidrobiciclete şi apoi începând să le dezasambleze, ca să se pregătească de o nouă zi de lucru.

Când ne-am sculat, trecuse de trei după-amiaza. Am făcut duş şi am mâncat ceva uşor la restaurantul hotelului. Aşezaţi la tejghea, am contemplat panorama oferită de Paseo Marítimo

prin ferestrele mari și fumurii. Era ca o carte poștală. Bătrâni rezemați de parapet, lângă trotuar, jumătate din ei cu pălărioare albe, și bătrâne cu fustele ridicate până deasupra genunchilor pentru ca soarele să le mângâie coapsele. Asta era totul. Am băut o răcoritoare și am urcat în cameră ca să ne punem costumele de baie. Charly și Hanna erau în locul obișnuit, lângă hidrobiciclete. Incidentul din dimineața aceea a furnizat subiectul de conversație o bună bucată de timp: Hanna a spus că la doisprezece ani și-a pierdut cel mai bun prieten, mort de un stop cardiac în timp ce se scălda; Charly, pe de-a-ntregul refăcut după beție, a povestit că o perioadă el și un oarecare Hans Krebs au fost campioni în piscina municipală din Oberhausen. Învățaseră să înoate în râu și considerau că oricine învață în râu nu poate fi nicicând învins în mare. În râuri, a zis, trebuie să înoți cu toți mușchii în alertă și cu gura închisă, mai ales dacă râul e radioactiv. Era fericit că le arătase spaniolilor cât de rezistent e. A povestit că aceștia, la un moment dat, l-au rugat să se întoarcă; cel puțin asta a crezut Charly; în orice caz, chiar dacă i-ar fi spus altceva, din tonul lor a înțeles că le era frică. Ție nu ți-a fost frică pentru că erai beat, a făcut Hanna sărutându-l. Charly a zâmbit arătându-și cele două rânduri de dinți albi și mari. Nu, a răspuns, nu mi-a fost frică pentru că știu să înot.

În mod inevitabil, l-am văzut pe Ars. Se mișca încet și purta doar niște blugi tăiați ca bermudele. Ingeborg și Hanna au ridicat brațele și l-au salutat. N-a venit la noi.

– De când sunteți prietene cu tipul ăsta? a întrebat Charly.

Arsul a răspuns în același fel și a revenit la mal târând o hidrobicicletă. Hanna a vrut să știe dacă e adevărat că i se spune Arsul. Am spus că așa e. Charly a zis că abia își aduce aminte de el. De ce n-a intrat în mare cu mine? Din același motiv ca Udo, a zis Ingeborg, pentru că nu e prost. Charly a ridicat din umeri. (Mi se pare că îi place să-l dojenească femeile). Probabil că e mai bun înotător decât tine, a spus Hanna. Nu cred, a zis Charly, aș paria pe orice. Hanna a observat atunci că

musculatura Arsului era mai pronunţată decât a lui Charly şi a mea, în realitate decât a oricui ar fi făcut plajă în momentul acela. Un culturist? Ingeborg şi Hanna au izbucnit în râs. Apoi Charly ne-a mărturisit că nu-şi aduce aminte nimic din noaptea trecută. Drumul de întoarcere de la discotecă, vomitarea, lacrimile i se şterseseră din memorie. În schimb, ştia mai multe despre Lup şi despre Miel decât noi toţi. Unul din ei lucra într-un supermarket din zona campingurilor, iar celălalt era chelner într-un bar din cartierul vechi. Băieţi nemaipomeniţi.

La şapte am plecat de pe plajă şi ne-am dus să bem o bere pe terasa barului Colţul Andaluzilor. Patronul era în spatele tejghelei, stătea de vorbă cu doi bătrâni din sat, amândoi de statură mică, aproape nişte pitici. Văzându-ne, ne-a salutat cu un gest. Era bine acolo. Sufla o briză domoală şi răcoroasă şi, cu toate că mesele erau toate ocupate, lumea încă nu se străduia cu trup şi suflet să facă zgomot. Erau, la fel ca noi, persoane care veneau de pe plajă şi erau obosite de înotat şi de stat la soare.

Ne-am despărţit fără să facem planuri pentru seară.

Când am ajuns la hotel, am făcut duş şi apoi Ingeborg a hotărât să se instaleze pe şezlongul din balcon ca să scrie vederi şi să termine de citit romanul despre Florian Linden. Eu m-am uitat un moment la jocul meu şi după aceea am coborât la restaurant să beau o bere. După un răstimp am urcat să-mi iau caietul şi am găsit-o pe Ingeborg adormită, învelită în halatul ei negru, ţinând strâns vederile între mână şi şold. Am sărutat-o şi i-am sugerat să se vâre în pat, dar n-a vrut. Cred că avea puţină febră. Am hotărât să cobor din nou la bar. Pe plajă Arsul repeta ritualul din fiecare seară. Una câte una, hidrobicicletele se asamblau din nou şi coliba se încropea, înălţându-se, dacă o colibă se poate înălţa. (O colibă nu; dar un castel da.) Am ridicat în mod inconştient o mână şi l-am salutat. Nu m-a văzut.

La bar am întâlnit-o pe Frau Else. M-a întrebat ce scriu. Nimic important, i-am spus, schiţa unui eseu. Ah, sunteţi scriitor, a făcut ea. Nu, nu, am zis, înroşindu-mă. Ca să schimb

subiectul, am întrebat-o de soţul ei, pe care nu avusesem încă plăcerea de a-l saluta.

- E bolnav.

A spus-o cu un zâmbet plin de bunătate, privindu-mă şi uitându-se în acelaşi timp în jur, de parcă n-ar fi vrut să piardă nimic din ce se întâmpla în bar.

- Îmi pare foarte rău.

- Nu e nimic grav.

Am îndrugat ceva despre bolile de vară, vreo prostie, fără îndoială. Apoi m-am sculat şi am întrebat-o dacă acceptă să bea un pahar cu mine.

- Nu, mulţumesc, sunt bine aşa, iar pe de altă parte am de lucru. Întotdeauna am de lucru!

Dar nu s-a clintit de unde era.

- E mult de când nu aţi fost în Germania? am zis ca să nu tac.

- Nu, dragule, în ianuarie am fost câteva săptămâni.

- Şi cum vi s-a părut ţara?

Mi-am dat seama numaidecât că spusesem o prostie şi m-am înroşit iarăşi.

- Ca întotdeauna.

- Da, e adevărat, am îngăimat.

Frau Else m-a privit pentru prima oară cu simpatie şi după aceea a plecat. Am văzut cum o abordează un chelner, apoi o clientă, apoi un cuplu de bătrâni, până când a dispărut în spatele scării.

25 AUGUST

Prietenia cu Charly şi Hanna începe să devină o povară insuportabilă. Ieri, după ce am terminat de scris în jurnal, când credeam că am să petrec o seară liniştită, singur cu Ingeborg, au apărut ei. Era zece seara; Ingeborg tocmai se trezise. I-am spus că eu prefer să rămân la hotel, dar ea, după ce a vorbit la telefon cu Hanna (Charly şi Hanna erau la recepţie), a hotărât că e mai bine să ieşim. Ne-am certat în cameră neîncetat, până s-a schimbat. Când am coborât, mare mi-a fost mirarea să-i văd pe Lup şi pe Miel. Ultimul, cu coatele pe tejghea, îi povestea ceva la ureche recepţionerei, iar ea râdea fără nici o jenă. M-a iritat peste măsură: am presupus că era aceeaşi care se dusese cu bârfa la Frau Else când cu neînţelegerea cu masa, deşi, ţinând cont de oră şi de posibilitatea existenţei a două ture la recepţie, putea fi vorba de alta. În orice caz, era foarte tânără şi proastă: văzându-ne, a schiţat o strâmbătură de apreciere, de parcă ar fi împărtăşit un secret cu noi. Ceilalţi au aplaudat. Era culmea.

Am ieşit din sat în maşina lui Charly, lângă el stăteau Hanna şi Lupul, arătându-i drumul. Pe drum până la discoteca, dacă spelunca aia se poate numi astfel, am văzut enorme fabrici de ceramică instalate în mod rudimentar pe marginea şoselei. În realitate, trebuie să fi fost magazii de mărfuri sau angrouri. Toată noaptea erau luminate de reflectoare ca de stadion de fotbal şi automobilistul putea observa numeroase oale de lut, recipiente, ghivece de toate mărimile şi câte o sculptură în spatele gardului. Grosolane imitaţii greceşti acoperite de praf.

False piese de artizanat mediteraneean încremenite într-o oră nici diurnă, nici nocturnă. Prin curți n-am văzut trecând decât câini de pază.

Noaptea, în linii generale, a fost aproape în întregime la fel ca precedenta. Discoteca nu avea nume, cu toate că Mielul a zis că se numește Discoteca Zdrențelor; aidoma celeilalte, era concepută mai degrabă pentru muncitorii din împrejurimi decât pentru turiști; muzica și iluminarea erau lamentabile; Charly a băut, în vreme ce Hanna și Ingeborg au dansat cu spaniolii. Totul s-ar fi terminat în același fel, dacă n-ar fi fost un incident, frecvent în locul acela, după cum ne-a spus Lupul, care ne-a sfătuit să plecăm în cea mai mare grabă. Voi încerca să reconstruiesc povestea: începe cu un tip care se prefăcea că dansează printre mese și pe bordura ringului. Se pare că nu plătise niște consumații și era drogat. Despre ultima afirmație, că tot a venit vorba, nu există nici o certitudine. Accesoriul său cel mai caracteristic și pe care eu l-am băgat de seamă înainte să înceapă încăierarea consta într-o nuia de o grosime considerabilă, pe care o învârtea amenințător într-o mână, deși mai târziu Lupul ne-a asigurat că era vorba de un baston din intestin de porc, a cărui lovitură lasă în carne o cicatrice care nu se vindecă toată viața. În orice caz, atitudinea falsului dansator era provocatoare și în curând s-au dus la el doi chelneri din discotecă, chelneri care nu poartă uniformă și nu se deosebesc cu nimic de restul clienților, dacă n-ar fi comportarea și chipurile, de-a dreptul îngrozitoare. Între ei și cel cu bastonul a avut loc un schimb de cuvinte, din ce în ce mai aprins.

L-am putut auzi pe cel cu bastonul:

– Spada mea merge cu mine peste tot, a zis referindu-se în modul acesta original la baston și drept răspuns la interdicția de a sta cu el în discotecă.

Chelnerul a replicat:

– Am ceva mult mai *tare* ca spada ta.

A urmat numaidecât o avalanșă de cuvinte vulgare pe care nu le-am înțeles și în cele din urmă chelnerul a întrebat:

– Vrei să vezi?

Cel cu bastonul a amuțit; aș îndrăzni să afirm că a pălit deodată.

Atunci chelnerul și-a ridicat antebrațul, musculos și păros ca al unei gorile, și a spus:

– Vezi? Asta e mai tare.

Cel cu bastonul a râs pe un ton care nu era de provocare, ci mai degrabă de ușurare, deși mă îndoiesc că ospătarii au sesizat diferența, și și-a înălțat nuiaua apucând-o de ambele capete, până a încordat-o ca pe un arc. Avea un râs stupid, râs de bețiv și de nenorocit. În momentul acela, ca împins de un resort, brațul pe care chelnerul și-l arătase a înaintat ca din pușcă și a pus stăpânire pe baston. Totul a fost foarte rapid. Imediat, înroșindu-se din pricina efortului, l-a frânt în două. De la o masă au răsunat aplauze.

Cu aceeași repeziciune, tipul cu bastonul a sărit pe chelner, i-a strâns ca în clește pe la spate brațul, fără ca nimeni să-l poată împiedica, și i l-a rupt într-o clipă. Cred că în ciuda muzicii, care nu se întrerupsese cât ținuse incidentul, am auzit sunetul oaselor rupte.

Lumea a început să țipe. Mai întâi au fost urletele chelnerului căruia i se frânsese mâna, apoi strigătele celor ce se luau la încăierare, fără a se distinge, sau cel puțin, nu de la masa mea, cine e aliatul cui, și în cele din urmă vaietele generalizate ale tuturor celor prezenți, inclusiv ale celor care nici nu știau ce s-a întâmplat.

Am hotărât să ne retragem.

Pe drumul de întoarcere ne-am întâlnit cu două mașini ale poliției. Lupul n-a venit cu noi, a fost cu neputință să dăm de el în hărmălaia de la ieșire, iar Mielul, care ne-a urmat fără să protesteze, acum se plângea că își lăsase prietenul și propunea să ne ducem înapoi. În privința asta Charly a fost categoric: dacă vrea să se ducă înapoi, n-are decât să facă autostopul. Am căzut de acord să-l așteptăm pe Lup la Colțul Andaluzilor.

Barul era încă deschis când am ajuns, vreau să spun deschis pentru oricine şi cu terasa iluminată şi plină de lume, în ciuda orei târzii; patronul, la cererea Mielului, întrucât bucătăria era închisă, ne-a pregătit doi pui, care au mers perfect cu vinul negru; apoi, cum tot mai aveam poftă de mâncare, am dat gata un platou cu bucăţi de cârnaţi şi tartine cu şuncă, pâine cu roşii şi ulei. Când terasa era închisă şi înăuntru nu mai eram decât noi şi patronul, care la ora aceea făcea ce îi plăcea cel mai mult, se uita la casete video cu cowboys şi cina fără grabă, a apărut Mielul.

Când ne-a văzut i-au venit dracii şi reproşurile lui, „m-aţi lăsat în plata Domnului", „aţi uitat de mine", „nu mai poţi să ai încredere în prieteni", etcetera, erau adresate, în mod surprinzător, lui Charly. Mielul, care era singurul prieten adevărat pe care-l avea acolo, a adoptat o atitudine de ruşine şi de supunere mută la cuvintele rostite de colegul său. Iar Charly, într-un mod şi mai surprinzător, încuviinţa şi se scuza, o lua în glumă, dar explica; într-un cuvânt, se simţea onorat de iscusinţa nerușinată pe care o etala spaniolul cu generozitate, scoţându-şi la iveală gesturile şi prostul gust. Da, lui Charly îi plăcea asta! Poate că intuia în scena aceea o prietenie adevărată! Era de tot râsul! Am să precizez că mie Lupul nu mi-a adresat nici cel mai mărunt reproş, iar cu fetele a păstrat măsura dintotdeauna, arătându-se deopotrivă cumpătat şi grosolan.

Cred că eram gata să plec, când a intrat Arsul. Ne-a salutat cu o mişcare a capului şi s-a aşezat la tejghea, cu spatele la noi. L-am lăsat pe Lup să termine de lămurit evenimentele de la Discoteca Zdrenţelor, probabil îngroşând faptele sângeroase şi arestările, şi m-am apropiat de locul unde se afla Arsul. Jumătate din buza inferioară era o crustă amorfă, dar după câteva clipe te obişnuiai. L-am întrebat dacă suferă de insomnie şi a zâmbit. Nu, nu avea insomnii, însă îi erau de ajuns câteva ore de somn ca să suporte munca, o muncă uşoară şi amuzantă. Nu vorbea prea mult, dar era mult mai puţin taciturn decât îmi închipuisem. Avea dinţii mici şi şubrezi, dar într-o stare

dezastruoasă pe care, în ignoranța mea, n-am știut dacă s-o pun pe seama focului sau pur și simplu a deficiențelor igienei bucale. Presupun că un om care are chipul ars nu se preocupă prea mult de starea danturii lui.

M-a întrebat de unde sunt. Vorbea cu o voce gravă și bine timbrată, având certitudinea deplină că va fi înțeles. Am răspuns că din Stuttgart și a aprobat din cap, de parcă ar fi cunoscut orașul, deși era evident că nu fusese niciodată acolo. Era îmbrăcat la fel ca ziua, cu pantaloni scurți, tricou și espadrile. Constituția fizică e remarcabilă, pieptul și brațele robuste și niște bicepși prea dezvoltați, cu toate că, așezat la tejghea, bând ceai!, părea mai slab decât mine. Ori mai timid. Bineînțeles, și în ciuda hainelor minime, se putea observa că are grijă de înfățișare, măcar în modul cel mai simplu: era pieptănat și nu mirosea urât. Lucrul acesta din urmă era într-un fel o mare izbândă, căci, locuind pe plajă, singura baie pe care o avea la dispoziție era marea (dacă adulmecai, mirosea a apă sărată). O clipă mi l-am imaginat în fiecare zi, sau în fiecare noapte, spălându-și rufele (pantalonii scurți, câteva tricouri) în mare, spălându-se pe corp în mare, făcându-și nevoile în mare, sau pe plajă, aceeași plajă pe care apoi se odihneau sute de turiști, printre care Ingeborg... Năpădit de o profundă senzație de greață, m-am închipuit denunțându-i comportamentul huliganic la poliție... Dar, firește, n-aveam să fiu eu. Totuși, cum se explica faptul că o persoană cu o slujbă plătită nu era capabilă să-și obțină un loc de dormit demn? Să fie oare *toate* chiriile din satul acesta îngrozitor de scumpe? Nu există pensiuni ieftine sau campinguri, chiar dacă nu se află lângă mare? Ori încearcă oare prietenul nostru Arsul, neplătind chirie, să pună deoparte câțiva bănuți pentru când se termină vara?

Ceva din Bunul Sălbatic este în el. Dar pot să-l văd pe Bunul Sălbatic în Lup și în Miel, iar ei se descurcă altfel. Poate casa aceea gratis înseamnă în același timp o casă izolată, departe de priviri și de oameni. Dacă e așa, într-un fel înțeleg. Mai sunt și avantajele vieții în aer liber, cu toate că a lui, așa cum mi-o

imaginez, n-are prea mare legătură cu viața în aer liber, sinonimă cu viața sănătoasă, certată la cuțite cu umiditatea de pe plajă și cu sandvișurile care, sunt sigur, îi compun meniul zilnic. Cum trăiește oare Arsul? Știu doar că ziua seamănă cu un zombi care târăște hidrobicicletele de la mal până la micul spațiu delimitat și de acolo din nou la mal. Nimic altceva. Deși trebuie să aibă o oră ca să mănânce și trebuie să se întâlnească la un moment dat cu șeful lui ca să-i predea încasările. Șeful acela pe care nu l-am văzut niciodată știe că Arsul doarme pe plajă? Ca să nu mergem mai departe, patronul Colțului Andaluzilor știe? Lupul și Mielul cunosc secretul, ori sunt singurul care i-a descoperit refugiul? Nu îndrăznesc să întreb.

Noaptea Arsul face ce vrea, sau măcar încearcă. Dar ce face concret, în afară de dormit? Stă până târziu la Colțul Andaluzilor, se plimbă pe plajă, poate are prieteni cu care vorbește, bea ceai, se îngroapă sub rablele lui... Da, uneori mă uit la castelul de hidrobiciclete ca la un fel de mausoleu. Impresia de colibă persistă fără îndoială când este încă lumină; noaptea, la lumina lunii, un spirit exaltat ar putea s-o confunde cu un mormânt barbar.

Nici un alt lucru demn de a fi menționat nu s-a întâmplat în seara de 24. Am plecat din Colțul Andaluzilor relativ treji. Arsul și patronul au rămas acolo; unul în fața ceștii de ceai goale, iar celălalt uitându-se la alt film cu cowboys.

Astăzi, cum era de așteptat, l-am văzut pe plajă. Ingeborg și Hanna erau întinse lângă hidrobiciclete și Arsul, în partea cealaltă, se rezema cu spatele de un flotor de plastic, contemplând orizontul în care abia se zăreau siluetele câtorva clienți. Nici o clipă nu s-a întors s-o privească pe Ingeborg care, pe bună dreptate, era bestială, de-ți venea s-o mănânci din ochi. Ambele fete și-au inaugurat noile tanga, de culoare portocalie, o culoare vie și veselă. Însă Arsul a evitat să le privească.

Eu nu m-am dus la plajă. Am rămas în cameră, deși ieșeam mereu pe balcon sau la fereastră, ca să-mi revizuiesc jocul

abandonat. Dragostea, se ştie, este o pasiune exclusivă, deşi eu visez să-mi pot împăca pasiunea pentru Ingeborg cu înclinaţia pentru jocuri. Conform planurilor pe care le-am făcut la Stuttgart, zilele acestea ar trebui să am jumătate din varianta strategică deja concepută şi scrisă şi cel puţin schiţa comunicării pe care o vom prezenta la Paris. Totuşi, încă n-am scris nici un cuvânt. Dacă m-ar vedea Conrad, nu încape îndoială că ar râde de mine. Dar Conrad trebuie să priceapă că nu pot, în *prima* mea vacanţă cu Ingeborg, s-o ignor şi să mă dedic trup şi suflet variantei. Cu toate acestea, nu-mi pierd speranţa de a o avea terminată când ne vom întoarce în Germania.

După-amiaza s-a întâmplat ceva ciudat. Eram aşezat în cameră, când am auzit deodată sunetul unui corn. Nu pot să fiu absolut sigur, dar, haida-de, sunt în stare să disting sunetul unui corn de alt sunet. Straniu e că mă gândeam, e adevărat că vag, la Sepp Dietrich, care la un moment dat a vorbit de cornul pericolului. În orice caz, sunt sigur că nu mi l-am imaginat. Sepp a afirmat că l-a auzit de două ori şi în ambele muzica aceea misterioasă a avut darul de a-l face să-şi învingă o îngrozitoare oboseală fizică, prima oară în Rusia şi a doua în Normandia. Cornul, după Sepp, care a ajuns să comande o armată după ce a început ca băiat de serviciu şi şofer, e înştiinţarea strămoşilor, glasul sângelui care te pune în gardă. Eu, cum spuneam, eram aşezat şi divagam, când, deodată, mi s-a părut că-l aud. M-am ridicat şi am ieşit pe balcon. Afară răsuna doar vuietul din toate serile; nici măcar freamătul mării nu se auzea. Pe coridor, din contră, domnea o tăcere lâncedă. A sunat atunci cornul în mintea mea? A sunat pentru că mă gândeam la Sepp Dietrich sau pentru că trebuia să mă avertizeze de un pericol? Dacă stau să-mi aduc bine aminte, mă gândeam şi la Hausser, şi la Bittrich, şi la Meindl... A sunat, atunci, pentru mine? Dacă aşa a fost, împotriva cărui pericol voia să mă pună în gardă?

Când i-am povestit lui Ingeborg, mi-a recomandat să nu mai stau închis în cameră atâta timp. După părerea ei, ar trebui

să ne înscriem la niște cursuri de jogging și gimnastică organizate de hotel. Biata Ingeborg, nu înțelege nimic. I-am promis că am să vorbesc cu Frau Else despre asta. Acum zece ani aici nu era nici un fel de curs. Ingeborg a zis că se ocupă ea să ne înscrie, nu e nevoie să vorbesc cu Frau Else pentru o problemă care se rezolvă cu recepționera. I-am spus că sunt de acord, să facă așa cum consideră că e bine.

Înainte de a mă vârî în pat, am făcut două lucruri, mai exact:

1. Am dispus corpurile blindate pentru atacul fulger asupra Franței.

2. Am ieșit pe balcon și am căutat vreo lumină pe plajă, care să arate prezența Arsului, dar totul era cufundat în întuneric.

26 AUGUST

Am urmat instrucţiunile lui Ingeborg. Astăzi am stat pe plajă mai mult decât obişnuiam. Drept urmare, am umerii roşii de atâta soare şi după-amiaza a trebuit să ies să cumpăr o cremă care să-mi aline arsura pielii. Bineînţeles că ne-am tolănit lângă hidrobiciclete şi, cum nu era cu putinţă să faci altceva, am stat de vorbă cu Arsul. Oricum, ziua ne-a hărăzit câteva veşti. Cea principală e că Charly s-a îmbătat scandalos în compania Lupului şi a Mielului. Hanna s-a văicărit spunându-i lui Ingeborg că nu ştie ce să facă, să-l lase, sau să nu-l lase? Dorinţa de a pleca singură în Germania nu o părăseşte nici o clipă; îi e dor de fiu-său; e sătulă şi obosită. N-o consolează decât bronzarea desăvârşită. Ingeborg e de părere că totul depinde de dragostea ei pentru Charly, e adevărată sau nu. Hanna nu ştie ce să răspundă. Cealaltă veste e că directorul de la Costa Brava le-a cerut să părăsească hotelul. Se pare că azi-noapte Charly şi spaniolii au încercat să-l lovească pe paznicul de noapte. Ingeborg, în ciuda semnelor pe care i le făceam pe ascuns, i-a sugerat să se mute la Del Mar. Din fericire, Hanna e hotărâtă să-l facă pe director să se răzgândească ori să le dea înapoi banii pe care i-au plătit în avans. Presupun că totul se va limita la câteva explicaţii şi scuze. Când Ingeborg a întrebat-o unde era ea în momentul altercaţiei, Hanna a răspuns că în camera ei, dormea. Charly n-a apărut pe plajă până la amiază, arătând foarte rău şi târându-şi placa de windsurf. Hanna, văzându-l, i-a şoptit lui Ingeborg la ureche:

– Se omoară.

Versiunea lui Charly e complet diferită. Pe de altă parte, îl doare-n cot de director și de amenințările lui. Spune, cu pleoapele întredeschise și cu un aer de somnolență, de parcă doar ce ar fi sărit din pat:

- Putem să ne mutăm acasă la Lup. Mai ieftin și mai autentic. Așa ai să cunoști Spania adevărată.

Și îmi face cu ochiul. E o glumă pe jumătate, mama Lupului închiriază camere vara, cu sau fără mâncare, la prețuri modice. O secundă am impresia că Hanna are să izbucnească în plâns. Ingeborg intervine și o potolește. Pe același ton de glumă îl întreabă pe Charly dacă Lupul și Mielul nu se îndrăgostesc cumva de el. Dar întreabă serios. Charly râde și zice că nu. Apoi, drept răspuns, Hanna ne asigură că pe ea vor Lupul și Mielul să și-o bage în pat.

- Alaltăieri noapte m-au pipăit neîncetat, spune cu un singular amestec de cochetărie și de femeie umilită.

- Pentru că ești frumoasă, lămurește Charly domol. Și eu aș încerca dacă nu te-aș cunoaște, nu?

Discuția se îndreaptă brusc spre locuri stranii ca Discoteca 33 din Oberhausen și Compania Telefonică. Hanna și Charly devin sentimentali și își amintesc locurile care au pentru ei conotații romantice. După o clipă, totuși, Hanna insistă:

- Ai să te omori.

Charly pune capăt reproșurilor luându-și placa și intrând în mare.

Subiectele în jurul cărora s-a învârtit discuția mea cu Arsul au fost dacă i-a furat cineva vreodată o hidrobicicletă, dacă munca e grea, dacă nu i se făcea lehamite să-și petreacă atâtea ore pe plajă, sub soarele nemilos, dacă avea timp să mănânce, dacă știa care erau, dintre străini, cei mai buni clienți etcetera. Răspunsurile, destul de laconice, au fost următoarele: de două ori i-au furat câte o hidrobicicletă sau, mai bine zis, au abandonat-o la celălalt capăt al plajei; munca nu era grea; câteodată se plictisea, nu prea mult; mânca, după cum bănuiam, sandvișuri;

nu avea habar ce naţionalitate închiria mai multe hidrobiciclete. M-am mulţumit cu aceste răspunsuri şi am suportat intervalele de tăcere care s-au succedat. Era, fără putinţă de tăgadă, o persoană deloc obişnuită cu dialogul şi, după cum am putut deduce din privirea pe care şi-o ferea mereu, oarecum circumspect. La câţiva paşi, corpurile lui Ingeborg şi al Hannei absorbeau, strălucitoare, razele soarelui. Atunci i-am spus pe negândite că eu aş fi preferat să nu ies din hotel. S-a uitat la mine fără curiozitate şi a contemplat mai departe orizontul, unde hidrobicicletele i se confundau cu ale altor chioşcuri. În depărtare am văzut un windsurfer care-şi pierdea mereu echilibrul. După culoarea pânzei mi-am dat seama că nu e Charly. Am spus că prefer muntele, nu marea. Îmi plăcea marea, dar şi mai mult îmi plăcea muntele. Arsul n-a replicat nimic.

Am păstrat tăcere încă un moment. Simţeam că soarele îmi arde umerii, dar nu m-am mişcat şi nici n-am făcut nimic ca să mă protejez. Din profil, Arsul părea altul. Nu vreau să spun că în felul acesta era mai puţin desfigurat (îmi oferea tocmai profilul *cel mai* desfigurat), ci că pur şi simplu părea altul. Mai îndepărtat. Similar unui bust de piatră ponce încadrat în peri groşi şi închişi la culoare.

Habar n-am ce impuls m-a împins să-i mărturisesc că vreau să fiu scriitor. Arsul s-a întors şi, după ezitări, a spus că e o profesie interesantă. L-am pus să repete, fiindcă la început am crezut că am înţeles greşit.

- Dar nu de romane şi nici de piese de teatru, l-am lămurit.

Arsul şi-a întredeschis buzele şi a spus ceva ce n-am auzit.

- Cum?

- Poet?

Sub cicatricele lui am avut impresia că văd un fel de zâmbet monstruos. M-am gândit că soarele mă năuceşte.

- Nu, nu, bineînţeles, nu poet.

Întrucât lăsasem să se înţeleagă, am explicat că nu dispreţuiam câtuşi de puţin poezia. Aş fi putut să recit din memorie versuri de Klopstock sau de Schiller; dar să scrii versuri în

vremea noastră, dacă nu sunt pentru iubită, era cam inutil, nu i se părea?

– Sau grotesc, a zis amărâtul, încuviințând din cap.

Cum putea cineva atât de diform să afirme despre ceva că e grotesc fără să simtă numaidecât că e o aluzie la el? Mister. În orice caz, senzația că Arsul zâmbește în secret mi se accentua. Poate ochii lui încropeau umbra de zâmbet. Rareori mă privea, dar când o făcea descopeream în ei o scânteiere de bucurie și de forță.

– Scriitor specializat, am zis. Eseist creativ.

Am schițat imediat în linii mari o panoramă a lumii *wargame*-urilor, cu reviste, competiții, cluburi locale etcetera. La Barcelona, am explicat, funcționează vreo două asociații, de exemplu, și, chiar dacă eu nu știam să existe o federație, jucătorii spanioli începeau să fie destul de activi în competițiile europene. La Paris cunoscusem vreo doi.

– E un sport în plină dezvoltare, am afirmat.

Arsul mi-a cântărit cuvintele, apoi s-a ridicat să primească o hidrobicicletă care venea la mal; a urcat-o fără nici o dificultate în locul delimitat.

– Am citit odată ceva despre oameni care se jucau cu soldăței de plumb, a spus. Cred că nu e mult de atunci, la începutul verii...

– Da, e cam același lucru. Ca rugbyul sau fotbalul american. Dar pe mine soldățeii de plumb nu mă interesează prea mult, deși nu sunt răi deloc... sunt frumoși... artistici... – am râs. Prefer jocurile pe tablă.

– Tu despre ce scrii?

– Despre orice. Dă-mi orice război sau campanie și am să-ți spun cum se poate câștiga sau pierde, ce lacune are jocul, unde a nimerit-o și unde a greșit designerul, care sunt erorile din desfășurare, ce scală e cea corectă, care era ordinea de bătălie originală.

Arsul se uită în orizont. Cu degetul gros de la picior face o gropiță în nisip. În spatele nostru Hanna a adormit, iar Ingeborg

citeşte ultimele pagini din cartea cu Florian Linden; când ni se întâlnesc privirile, îmi zâmbeşte şi îmi trimite un sărut.

O clipă mă întreb dacă Arsul are iubită. Sau dacă a avut.

Ce fată e în stare să sărute masca asta oribilă? Însă ştiu că există femei pentru orice.

După o clipă:

– Trebuie să te distrezi pe cinste, a zis.

I-am auzit vocea de parcă ar fi venit de departe. Pe suprafaţa mării lumina ricoşa alcătuind un fel de zid care creştea până la nori. Aceştia, groşi, grei, de culoarea laptelui murdar, abia se mişcau în direcţia stâncilor din nord. Sub nori, o paraşută se apropia de plajă trasă de o şalupă. Am spus că mă simt puţin ameţit. Pesemne din cauză că am atâta de lucru, am spus, simt că nervii mă strâng ca un cleşte până nu pun punctul final. Am lămurit de ce a fi scriitor specializat presupune montarea unui aparat complicat şi supărător. (Este principalul avantaj pe care jucătorii de *wargames* îl invocă în favoarea lor: economia de spaţiu şi de timp.) I-am mărturisit că în camera mea de hotel era desfăşurat de câteva zile bune un joc enorm la care în realitate ar fi trebuit să lucrez.

– Am promis că predau eseul la începutul lui septembrie şi mă delectez, vezi bine.

Arsul n-a făcut nici un comentariu. Am adăugat că e pentru o revistă americană.

– E o variantă inimaginabilă. Nimănui nu i-a trecut prin cap.

Poate că soarele reuşise să mă exalte. Ca să mă dezvinovăţesc, am să spun că de când plecasem de la Stuttgart nu avusesem ocazia să vorbesc despre *wargames* cu nimeni. Un jucător m-ar înţelege cu siguranţă. Pentru noi este o plăcere să vorbim despre jocuri, deşi, evident, mi-am ales interlocutorul cel mai neobişnuit dintre toţi cei pe care aş fi putut să-i găsesc.

Arsul a părut să priceapă că pe măsură ce scriam trebuia să joc.

– Dar aşa ai să câştigi întotdeauna, a zis arătându-şi dinţii deterioraţi.

– Nicidecum. Dacă joci singur n-ai cum să-ţi înşeli adversarul cu şiretlicuri sau fente. Sunt toate cărţile pe masă; varianta mea funcţionează tocmai pentru că din punct de vedere matematic n-are cum să nu funcţioneze. În paranteză fie spus, am încercat-o de vreo două ori şi de fiecare dată am câştigat, dar trebuie cizelată şi de aceea joc singur.

– Pesemne că scrii foarte încet, a spus.

– Nu, am zis, scriu ca un fulger. Joc foarte încet, dar scriu foarte repede. Se spune că sunt agitat şi nu e adevărat; se spune din cauza scrieturii mele. Fără să mă opresc!

– Şi eu scriu foarte repede, a murmurat Arsul.

– Da, bănuiam, am spus.

Propriile-mi cuvinte m-au surprins. În realitate, nici măcar nu mă aşteptam ca Arsul *să ştie* să scrie. Însă când a spus-o, ori poate înainte, când am afirmat-o eu, am intuit că şi el trebuie să aibă o caligrafie rapidă. Ne-am privit fără să ne spunem nimic timp de câteva secunde. Nu era uşor să-i scrutezi îndelung chipul, dar încetul cu încetul mă obişnuiam. Zâmbetul secret al Arsului era tot acolo, ascuns, poate bătându-şi joc de mine şi de abilitatea noastră recent descoperită. Mă simţeam din ce în ce mai rău. Asudam. Nu înţelegeam cum putea Arsul să reziste la atâta soare. Carnea lui mistuită, plină de cute zbârcite, dobândea din când în când nuanţe albastre de flacără de aragaz sau un negru gălbui, gata să plesnească. Cu toate acestea, era în stare să stea aşezat pe nisip, cu mâinile pe genunchi şi cu ochii aţintiţi asupra mării, fără a lăsa să se ghicească nici cea mai neînsemnată indispoziţie. Cu un gest neobişnuit la el, care era în general foarte rezervat, m-a întrebat dacă vreau să-l ajut să scoată o hidrobicicletă care tocmai sosise. Pe jumătate năucit, am încuviinţat. Cuplul cu hidrobicicleta, nişte italieni, era incapabil să manevreze până la mal. Am intrat în apă şi am împins uşor hidrobicicleta. Aşezaţi, italienii făceau glume, prefăcându-se că au să cadă. Au sărit înainte să ajungem la mal. M-am simţit bine când i-am văzut îndepărtându-se, ocolind corpurile şi ţinându-se de mână,

spre Paseo Marítimo. După ce a lăsat hidrobicicleta, Arsul mi-a spus că ar trebui să înot puțin.

- De ce?

- Soarele îți topește siguranțele, m-a asigurat.

Am râs și l-am invitat să vină în mare cu mine.

Am înotat o porțiune preocupați doar să avansăm, până am ieșit din primul rând de turiști. Atunci ne-am întors cu fața spre plajă: de acolo, de lângă Ars, plaja și oamenii înghesuiți păreau diferiți.

Când am revenit m-a sfătuit, cu o voce ciudată, să-mi dau cu cremă de cocos pe piele.

- Cremă de cocos și întuneric, a îngăimat.

Am trezit-o pe Ingeborg cu o bruscheță premeditată și am plecat.

În seara aceea am avut febră. I-am spus lui Ingeborg. Nu m-a crezut. Când i-am arătat umerii mi-a zis să-mi pun un prosop umed ori să fac un duș cu apă rece. O aștepta Hanna și părea să se grăbească să mă lase singur.

Am contemplat jocul un moment, fără chef de nimic; lumina îmi făcea rău la ochi și freamătul hotelului mă adormea. Nu fără efort am izbutit să ies în stradă și să caut o farmacie. Sub un soare groaznic am rătăcit pe străzile vechi din inima satului. Nu-mi amintesc să fi văzut turiști, de fapt, nu-mi amintesc să fi văzut pe nimeni. Vreo doi câini picotind; fata care m-a servit la farmacie; un bătrân așezat la umbra unui portal. Pe Paseo Marítimo, dimpotrivă, lumea se aglomera, încât era cu neputință să mergi fără să-ți faci loc cu cotul sau îmbrâncind. Aproape de port se ridicase un mic parc de atracții și acolo, hipnotizați, zăboveau cu toții. Parcă ar fi fost nebuni. Răsăriseră nenumărate chioșcuri ambulante, pe care fluxul uman amenința să le strivească în orice moment. Am hoinărit cum am putut pe străzile din zona veche și, făcând un ocol, m-am întors la hotel.

M-am dezbrăcat, am tras jaluzelele și mi-am uns corpul cu cremă. Ardeam.

Trântit pe pat, fără lumină, dar cu ochii deschiși, am încercat să mă gândesc la evenimentele din ultimele zile înainte de a adormi. Apoi am visat că nu mai am febră și că sunt cu Ingeborg în aceeași cameră, citind fiecare câte o carte, însă în același timp alături, vreau să spun: amândoi cu certitudinea că suntem împreună, deși eram absorbiți de respectivele cărți, amândoi știind că ne iubim. Atunci cineva *scrijelea* ușa și după o clipă auzeam o voce din partea cealaltă, care spunea: „Sunt Florian Linden, ieșiți repede, viața vă este în mare pericol". Ingeborg își lăsa numaidecât cartea (cartea cădea pe covor și paginile i se desprindeau), ca să-și țintească privirea asupra ușii. Cât despre mine, abia mă clinteam. În realitate, mă simțeam atât de comod acolo, cu pielea atât de proaspătă, încât consideram că nu merită să mă sperii. „Viața vă este în pericol", repeta vocea lui Florian Linden, din ce în ce mai îndepărtată, de parcă ar fi vorbit din capătul coridorului. Și, într-adevăr, imediat auzeam sunetul liftului, ușile deschizându-se cu un țăcănit metalic, ca să se închidă apoi, luându-l pe Florian Linden spre parter. „S-a dus pe plajă sau în parcul de distracții", zicea Ingeborg îmbrăcându-se în grabă, „trebuie să-l găsesc, așteaptă-mă aici, trebuie să vorbesc cu el". Firește, eu nu aveam nici o obiecție. Dar rămânând singur nu puteam să citesc mai departe. „Cum poate cineva să fie în pericol dacă e închis în camera asta?", întrebam cu voce tare. „Ce vrea detectivul ăsta de doi bani?" Din ce în ce mai agitat, mă apropiam de fereastră și contemplam plaja sperând să-i văd pe Ingeborg și pe Florian Linden. Se însera și doar Arsul era acolo, așezându-și hidrobicicletele în ordine, sub niște nori roșii și o lună de culoarea mâncării de linte fierbând, îmbrăcat doar în niște pantaloni scurți și străin de tot ce îl înconjura, adică străin de mare și de plajă, de contrafortul de pe Paseo și de umbrele hotelurilor. Preț de o clipă m-a invadat frica; am știut că acolo erau pericolul și moartea. M-am trezit asudat. Febra îmi dispăruse.

27 AUGUST

Azi-dimineaţă, după ce am realizat şi am notat primele două runde, în care se contrazic teoriile lui Benjamin Clark (*Waterloo*, nr. 14) şi a lui Jack Corso (*The General*, nr. 3, vol. 17), unde amândoi recomandă să nu se creeze mai mult de un front în primul an, am coborât la barul hotelului într-o excelentă stare de spirit şi cu corpul arzându-mi de dorinţa de a citi, de a scrie, de a înota, de a bea, de a râde, în sfârşit, tot ce e semn vizibil de sănătate şi de bucurie de viaţă. De obicei, barul dimineaţa nu e plin, astfel că mi-am luat cu mine un roman şi dosarul cu copiile xerox ale articolelor care-mi sunt indispensabile pentru lucru. Romanul era *Wally, die Zweiflerin*, de K.G., dar poate din pricina neastâmpărului meu interior, a fericirii provocate de o dimineaţă propice, nu mi-a fost cu putinţă să mă concentrez asupra lecturii şi nici a studiului articolelor pe care, totul trebuie spus, intenţionez să le combat. Mi-am petrecut timpul, aşadar, observând forfota oamenilor din restaurant până pe terasă şi înapoi, savurându-mi berea. Când eram gata să mă întorc în cameră, unde cu puţin noroc puteam să schiţez ciorna celui de-al treilea tur (primăvara lui 40, fără îndoială unul dintre cele mai importante), a apărut Frau Else. Când m-a văzut a zâmbit. A fost un zâmbet straniu. Apoi s-a despărţit de nişte clienţi, aş spune că lăsându-i cu fraza neterminată, şi a venit să se aşeze la masa mea.

Părea obosită, deşi asta nu-i ştirbea câtuşi de puţin chipul cu linii armonioase, privirea luminoasă.

- Nu l-am citit niciodată, a spus, examinând cartea. Nici măcar nu știu cine e. Modern?

Am negat cu un zâmbet; am zis că e un autor din secolul trecut. Un mort. O clipă ne-am privit fix, fără să ne îndepărtăm ochii și fără să ni-i domolim prin cuvinte.

- Care e subiectul? Povestiți-mi-l.

A arătat romanul lui G.

- Dacă doriți, pot să vi-l împrumut.

- N-am timp să citesc. Nu vara. Dar puteți să mi-l povestiți.

Vocea ei, continuând să fie foarte dulce, a dobândit încetul cu încetul un ton imperativ.

- E jurnalul unei fete. Wally. La sfârșit se sinucide.

- Asta e totul? Ce grozăvie.

Am râs:

- Dumneavoastră ați cerut un rezumat. Poftiți, o să mi-l înapoiați.

A luat cartea cu o expresie îngândurată.

- Fetelor le place să scrie în jurnalele lor... Urăsc dramele astea... Nu, n-am s-o citesc. N-aveți nimic puțin mai vesel?

A deschis dosarul și s-a uitat la copiile xerox ale articolelor.

- Asta e altceva, m-am grăbit să-i explic. Fără importanță!

- Văd. Citiți în engleză?

- Da.

A schițat un gest cu capul, parcă spunând că asta e foarte bine. Apoi a închis dosarul și am rămas un moment fără să ne spunem nimic. Situația, cel puțin pentru mine, era oarecum stânjenitoare. Cel mai extraordinar a fost faptul că nu părea să se grăbească să plece. Am căutat în minte o temă ca să încep o discuție, dar nu mi-a trecut nimic prin cap.

Mi-am amintit deodată o scenă din urmă cu zece sau unsprezece ani: Frau Else se îndepărta de oameni în toiul unei petreceri în onoarea nu știu cui și, după ce traversa Paseo Marítimo, se pierdea pe plajă. Pe atunci pe Paseo nu erau felinarele care sunt acum și erau de ajuns doi pași ca să intri într-o zonă de beznă completă. Habar n-am dacă i-a mai observat

cineva fuga, cred că nu, petrecerea era zgomotoasă, toată lumea bea și dansa pe terasă, chiar trecători care se nimeriseră pe acolo și n-aveau nici o legătură cu hotelul. Cert e că, în afară de mine, nimeni nu i-a simțit lipsa. Nu știu cât timp s-a scurs până a reapărut, cred că destul. Când a făcut-o, nu era singură. Lângă ea, ținând-o de mână, venea un bărbat înalt și foarte slab, cu o cămașă albă ce fâlfâia în vânt, de parcă înăuntru n-ar fi fost decât oase sau, mai bine zis, *un singur os*, lung ca lancea unui steag. Când au traversat bulevardul Paseo Marítimo l-am recunoscut, era proprietarul hotelului, soțul lui Frau Else. Trecând pe lângă mine, ea m-a salutat cu câteva cuvinte în germană. Nu mai văzusem niciodată un zâmbet atât de trist.

Acum, după zece ani, zâmbea în același fel.

Fără să mă gândesc de două ori, i-am spus că mi se pare o femeie foarte frumoasă.

Frau Else m-a privit de parcă n-ar fi înțeles pe de-a-ntregul și apoi a râs, dar foarte încet, încât cineva de la o masă de alături foarte greu ar fi auzit-o.

– E adevărat, am zis.

Teama de a fi ridicol pe care obișnuiam să o simt de fiecare dată când stăteam cu ea dispăruse.

Deodată serioasă, pesemne înțelegând că și eu vorbesc serios, a spus:

– Nu sunteți singurul care crede asta, Udo; nu încape îndoială că așa trebuie să fiu.

– Întotdeauna ați fost, am adăugat cu îndrăzneală, cu toate că eu nu mă refeream doar la frumusețea dumneavoastră fizică, mai mult decât evidentă, ci la... aura dumneavoastră; la atmosfera pe care o emanați în acțiunile cele mai neînsemnate... Tăcerile dumneavoastră...

Frau Else a râs, de data aceasta deschis, de parcă tocmai ar fi auzit o glumă.

– Scuzați-mă, a zis. Nu de dumneavoastră râd.

– De mine nu, ci de cuvintele mele, am spus râzând la rândul meu, oarecum ofensat. (În realitate eram puțin ofensat.)

Atitudinea aceasta a părut să fie pe placul lui Frau Else. M-am gândit că, fără să-mi propun, am atins vreo rană ascunsă. Mi-am imaginat-o pe Frau Else curtată de un spaniol, poate implicată într-o relație secretă. Soțul, fără îndoială, o bănuia și suferea; ea, incapabilă să-și părăsească amantul, nu găsea nici putere să se hotărască să-și lase bărbatul. Prinsă între două fidelități, își învinovățea propria frumusețe de zbuciumul acesta. Am văzut-o pe Frau Else ca o flacără, flacăra ce ne luminează, deși în truda aceasta se consumă și moare etcetera; sau ca un vin care ni se topește în sânge ca să dispară. Frumoasă și distantă. Și *exilată*... Aceasta din urmă fiindu-i virtutea cea mai misterioasă.

Vocea ei m-a scos din meditație:

– Păreți să fiți foarte departe de aici.

– Mă gândeam la dumneavoastră.

– Pentru Dumnezeu, Udo, am să mă înroșesc.

– Mă gândeam la persoana care erați acum zece ani. Nu v-ați schimbat deloc.

– Cum eram eu acum zece ani?

– La fel ca acum. Magnetică. Activă.

– Activă da, n-am încotro, dar magnetică?

Râsul ei de fată de treabă a răsunat din nou în restaurant.

– Da, magnetică; vă amintiți petrecerea aceea de pe terasă când ați plecat spre plajă?... Plaja era cufundată în negură ca o gură de lup, cu toate că pe terasă erau multe lumini. Numai eu mi-am dat seama de plecarea dumneavoastră și am așteptat să vă întoarceți. Acolo, pe scara aceea. După un timp ați revenit, dar nu singură, ci însoțită de soțul dumneavoastră. Când ați trecut pe lângă mine mi-ați zâmbit. Erați foarte frumoasă. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe soțul dumneavoastră ieșind după dumneavoastră, încât deduc că el se afla pe plajă. La felul acesta de magnetism mă refer. Atrageți oamenii.

– Dragă Udo, nu-mi amintesc deloc petrecerea aceea; au fost atâtea și a trecut atâta timp. În orice caz, cea care pare atrasă în povestea dumneavoastră sunt eu. Atrasă de soțul

meu, nici mai mult nici mai puțin. Dacă afirmați că pe el nu l-ați văzut ieșind, înseamnă că era pe plajă, dar, dacă așa cum spuneți, iar în asta vă dau toată dreptatea, plaja era cufundată în întuneric, eu nu puteam să știu că el e acolo și, prin urmare, când am înaintat pe plajă am fost atrasă de magnetismul *lui*, nu credeți?

N-am vrut să răspund. Se stabilise între noi un flux de înțelegere care, deși Frau Else încerca să-l distrugă, ne scutea de scuze.

– Câți ani aveați pe atunci? E normal ca un băiat de cincisprezece ani să se simtă atras de o femeie puțin mai în vârstă. Adevărul e că eu abia îmi amintesc de dumneavoastră, Udo. Și... interesele îmi erau îndreptate în alte direcții. Cred că eram o fată cam nesăbuită; nesăbuită, ca toate, și destul de nesigură. Nu-mi plăcea hotelul. Bineînțeles că am suferit mult. Mă rog, la început toate străinele suferă mult.

– Pentru mine a fost ceva... frumos.

– Nu faceți fața asta.

– Ce față?

– Fața de morsă bătută, Udo.

– Așa-mi spune Ingeborg.

– Serios? Nu cred.

– Nu, folosește alte cuvinte. Dar seamănă.

– E o fată foarte frumoasă.

– Chiar că e.

Deodată am rămas din nou în tăcere. Degetele mâinii ei stângi au început să bată darabana pe suprafața de plastic a mesei. Aș fi vrut să o întreb de soțul ei, pe care nu-l văzusem încă nici măcar de departe și despre care intuiam că juca un rol important în lucrul de nenumit pe care îl emana Frau Else, dar n-am mai avut ocazia.

– De ce nu schimbăm subiectul? Să vorbim despre literatură. Sau, mai bine zis, vorbiți dumneavoastră despre literatură și eu am să ascult. Sunt o ignorantă în privința cărților, dar îmi place să citesc, credeți-mă.

Am avut senzația că râde de mine. Am schițat cu capul o mișcare de refuz. Ochii lui Frau Else păreau să-mi scormonească pielea. Ba chiar aș jura că ochii ei îi căutau pe ai mei de parcă în examinarea lor ar fi putut să-mi citească gândurile cele mai intime. Totuși, gestul acela se baza pe ceva similar cu amabilitatea.

- Atunci să vorbim de cinema. Vă plac filmele?

Am ridicat din umeri.

- În seara asta dau la televizor un film cu Judy Garland. O ador pe Judy Garland. Dumneavoastră vă place?

- Nu știu. N-am văzut niciodată nimic cu ea.

- N-ați văzut *Vrăjitorul din Oz*?

- Da, dar erau desene animate, după cum îmi amintesc, erau desene animate.

A schițat o grimasă de descurajare. Din vreun colț al restaurantului se auzea o muzică suavă. Amândoi transpiram.

- Nu există comparație, a zis Frau Else. Deși presupun că, seara, dumneavoastră și prietena dumneavoastră aveți lucruri mai bune de făcut decât să coborâți să vă uitați la televizor în salonul hotelului.

- Nu cu mult mai bune. Mergem la discoteci. În cele din urmă e plictisitor.

- Dansați bine? Da, cred că sunteți un bun dansator. Din cei serioși și neobosiți.

- Cum sunt aceia?

- Dansatori absolut imperturbabili, care sunt dispuși să ajungă oriunde.

- Nu, eu nu sunt din aceia.

- Atunci care e stilul dumneavoastră?

- Mai degrabă stângaci.

Frau Else a încuviințat cu un gest enigmatic, care arăta că o preocupă. Fără să ne dăm seama, restaurantul se umplea de lumea care venea de la plajă. În sala vecină erau deja oaspeți așezați la masă, pregătindu-se să mănânce. M-am gândit că Ingeborg are să vină curând.

– Acum n-o mai fac atât de des; când am venit în Spania dansam cu soțul meu aproape în fiecare seară. Întotdeauna în același local, căci în anii aceia nu erau atâtea discoteci și în plus pentru că aceea era cea mai bună, cea mai modernă. Nu, nu era aici, ci în X... Era singura care-i plăcea soțului meu, dintre toate discotecile. Poate tocmai pentru că se afla în afara satului. Nu mai există. Au închis-o de câțiva ani buni.

Am profitat ca să-i povestesc incidentele ultimei noastre vizite la o discotecă. Frau Else a ascultat detaliile fără măcar să clipească în timp ce îi relatam cu lux de amănunte disputa dintre chelner și tipul cu baston, care a devenit o încăierare generalizată. Părea să o intereseze mai mut partea poveștii care se referea la însoțitorii noștri spanioli, Lupul și Mielul. Mi-am imaginat că îi cunoaște sau că auzise de ei și i-am spus-o. Nu, nu-i cunoștea, dar puteau să nu fie compania cea mai potrivită pentru un cuplu tânăr, care își petrece prima vacanță împreună, ca și cum am spune luna de miere. Dar cum puteau să se amestece? Pe chipul lui Frau Else a trecut o umbră de îngrijorare. Știa ea, oare, ceva ce mie îmi era necunoscut? I-am spus că Lupul și Mielul erau mai prieteni cu Charly și cu Hanna decât cu mine și că la Stuttgart cunosc personaje cu mutre mult mai dubioase. Mințeam, firește. Apoi am asigurat-o că spaniolii mă interesau doar în măsura în care puteam să exersez limba.

– Trebuie să vă gândiți la prietena dumneavoastră, a zis. Trebuie să fiți drăguț cu ea.

Pe chip i s-a zugrăvit ceva asemănător cu greața.

– Nu vă faceți griji, n-are să ni se întâmple nimic. Sunt o persoană prudentă și știu bine până unde să merg, în funcție de indivizi. Pe de altă parte, lui Ingeborg relațiile astea îi sunt simpatice. Presupun că nu vine prea des în contact cu asemenea persoane. Se înțelege de la sine că nici ea și nici eu nu-i considerăm ceva serios.

– Dar sunt reali.

Am fost gata să-i spun că în momentul acela totul mi se părea ireal: Lupul și Mielul, hotelul și vara, Arsul, pe care nu-l

pomenisem, şi turiştii; totul în afară de ea, Frau Else, magnetică şi solitară; dar din fericire am tăcut. Sigur nu i-ar fi plăcut.

Am mai stat puţin fără să ne spunem nimic, cu toate că în tăcere m-am simţit mai aproape de ea ca niciodată. După aceea, cu un efort vizibil, s-a ridicat, mi-a *dat mâna* şi a plecat.

Când urcam spre cameră, în lift, un necunoscut a spus în engleză că şeful e bolnav. „Ce păcat că şeful e bolnav, Lucy", au fost cuvintele lui. Am ştiut, fără nici o îndoială, că se referea la soţul lui Frau Else.

După ce am ajuns în cameră m-am surprins pe mine însumi repetând: e bolnav, e bolnav, e bolnav... Aşadar, era adevărat. Pe hartă, piesele păreau să se dizolve. Soarele cădea oblic pe masă şi figurinele cu rol de contoare care reprezintă unităţi blindate germane sclipeau de parcă ar fi fost vii.

Astăzi am mâncat pui cu cartofi prăjiţi şi salată, îngheţată de ciocolată şi cafea. Un prânz mai degrabă trist. (Ieri au fost şniţele şi salată, îngheţată de ciocolată şi cafea.) Ingeborg mi-a povestit că a fost cu Hanna în Grădina municipală din spatele portului, între două stânci ascuţite care cad direct în mare. Au făcut multe fotografii, au cumpărat vederi şi s-au hotărât să se întoarcă pe jos în sat. O dimineaţă completă. În ceea ce mă priveşte, abia am vorbit. Rumoarea din sala de mese mi se urca la cap provocându-mi o uşoară, dar persistentă ameţeală. Însă puţin înainte de a termina s-a ivit Hanna, îmbrăcată doar în bikini şi cu un tricou galben. Aşezându-se, mi-a adresat un zâmbet oarecum forţat, de parcă s-ar fi scuzat de ceva, ori s-ar fi simţit ruşinată. De ce, nu izbutesc să înţeleg. A băut o cafea cu noi şi aproape că n-a scos o vorbă. Adevărul e că apariţia ei nu mi-a plăcut câtuşi de puţin, deşi am avut grijă să n-o arăt. La sfârşit am urcat toţi trei în cameră, unde Ingeborg şi-a pus costumul de baie, apoi ele au plecat la plajă.

Hanna a întrebat: „De ce stă Udo atâta timp închis în cameră?". Şi după o pauză: „Ce e tabla asta plină de piese de pe

masă?". Ingeborg a avut nevoie de timp să găsească un răspuns; tulburată, m-a privit de parcă eu aş fi fost vinovat de stupida curiozitate a prietenei ei. Hanna aştepta. Cu o voce calmă şi rece care m-a descumpănit oarecum, i-am explicat că, ţinând cont în ce stare am umerii, preferam deocamdată umbra şi să citesc pe balcon. E liniştitor, am afirmat, ar trebui să încerci. Te ajută să gândeşti. Hanna a râs, nu foarte sigură de sensul cuvintelor mele. Apoi am adăugat:

– Tabla asta, după cum poţi observa, este harta Europei. E un joc. În acelaşi timp e o provocare. Şi face parte din activitatea mea.

Năucită, Hanna a îngăimat că auzise că eu lucrez la Compania de electricitate din Stuttgart, astfel că a trebuit s-o lămuresc că, deşi aproape totalitatea veniturilor îmi proveneau de la companie, nici vocaţia şi nici o parte considerabilă a orelor nu-mi erau consacrate acesteia; mai mult decât atât, o mică sumă de bani în plus provenea din jocuri ca acela de pe masă. Nu ştiu dacă din pricina menţionării banilor sau a strălucirii tablei şi a pieselor, dar Hanna s-a apropiat şi a început să-mi pună întrebări despre hartă cu toată seriozitatea. Era momentul ideal s-o fac părtaşă... Chiar atunci Ingeborg a zis că trebuie să plece. De pe balcon le-am văzut traversând Paseo Marítimo şi întinzându-şi rogojinile la câţiva metri de hidrobicicletele Arsului. Gesturile lor delicate, extrem de feminine, m-au durut într-un mod insolit. Câteva clipe m-am simţit rău, incapabil să fac altceva decât să stau trântit pe pat, cu faţa în jos, asudând. Prin cap îmi treceau imagini absurde, care mă răneau. M-am gândit să-i propun lui Ingeborg să plecăm spre sud, spre Andaluzia, să ne ducem în Portugalia sau, fără să ne trasăm nici o rută, să ne pierdem pe şoselele din centrul Spaniei, ori să ne avântăm spre Maroc... Apoi mi-am adus aminte că ea trebuia să se întoarcă la lucru pe 3 septembrie şi propriul meu concediu se încheia pe 5 septembrie, astfel că în realitate n-aveam timp... În sfârşit, m-am sculat, am făcut duş şi m-am regăsit în joc.

(Aspecte generale din runda de primăvară, 1940. Franța menține frontul clasic pe rândul de hexagoane 24 și o a doua linie de rezistență pe rândul 23. Din cele paisprezece corpuri de infanterie care trebuie să fie în epoca aceea pe teatrul european, douăsprezece, cel puțin, trebuie să acopere hexagoanele Q24, P24, O24, N24, M24, L24, Q23, O23 și M23. Cele două rămase vor trebui să se așeze în hexagoanele O22 și P22. Din cele trei corpuri blindate, unul probabil că va sta în hexagonul O22, altul în hexagonul T20 și ultimul în hexagonul O23. Unitățile de înlocuire vor fi în hexagoanele Q22, T21, U20 și V20. Unitățile aeriene în hexagoanele P21 și Q20, pe Bazele Aeriene. Forța Expediționară Britanică, alcătuită în *cel mai bun* caz din trei corpuri de infanterie și un corp blindat – firește, dacă englezul ar trimite mai multă forță în Franța varianta de utilizat ar fi cea a loviturii directe împotriva Marii Britanii și, în scopul acesta, corpul german transportat pe calea aerului trebuie să fie în hexagonul K28 –, se va desfășura în hexagoanele N23, două corpuri de infanterie, și P23, un corp de infanterie și altul blindat. Ca posibilă variantă defensivă se pot schimba forțele engleze din hexagonul P23 în hexagonul O23, iar cele franceze, un corp blindat și un corp de infanterie, din O23 în P23. În orice desfășurare hexagonul cel mai puternic va fi cel în care se va afla corpul blindat englez, fie P23, fie O23, și va determina axul atacului german. Acesta va fi dus la capăt cu foarte puține unități. Dacă în P23 va fi corpul blindat englez, atacul german se va produce în O24, dacă, dimpotrivă, corpul blindat englez se află în O23, atacul trebuie să înceapă în N24, prin sudul Belgiei. Ca să asigure *breakthrough*-ul, corpul transportat pe calea aerului va trebui să se lanseze asupra hexagonului O23, dacă în P23 este corpul blindat englez, sau în N23 dacă este în O23. Lovitura asupra primei linii defensive o vor aplica două corpuri blindate și penetrarea va fi în sarcina altor două sau trei corpuri blindate ce vor trebui să ajungă până la hexagonul O23 sau N22, în funcție de unde se află corpul blindat englez, și să treacă la un atac

imediat de valorificare împotriva hexagonului O22, Paris. Ca să împiedice un contraatac cu relații mai mari de 1-2, trebuie să se lase câțiva factori aerieni în expectativă etcetera.)

După-amiaza am băut ceva în zona campingurilor și apoi ne-am dus să jucăm mini-golf. Charly era mai calm decât în zilele anterioare, cu chipul limpede și senin, de parcă o liniște până atunci necunoscută l-ar fi năpădit. Aparențele înșală. Curând a început să vorbească încâlcit, ca întotdeauna, și ne-a povestit o întâmplare. Aceasta îi ilustrează prostia sau prostia pe care ne-o atribuie, dacă nu cumva pe amândouă. Rezumând: toată ziua făcuse windsurf și la un moment dat s-a îndepărtat atât de mult, că a pierdut din ochi linia coastei. Nostim în povestea asta era faptul că, revenind pe plajă, a confundat satul nostru cu cel de alături; clădirile, hotelurile, chiar și forma plajei i-au dat de bănuit, dar n-a acordat importanță. Dezorientat, a întrebat un turist german de hotelul Costa Brava; acesta, fără să ezite, l-a trimis la un hotel care se numea într-adevăr Costa Brava, dar care nu semăna câtuși de puțin cu Costa Brava în care era cazat Charly. Totuși, Charly a intrat și a cerut cheia camerei lui. Bineînțeles, nefiind înregistrat, recepționerul i-a refuzat-o, imun la amenințările lui Charly. În cele din urmă și întrucât la recepție nu erau prea multe de făcut, de la insulte au trecut la dialog și la o bere băută în barul hotelului, unde spre surpriza celor ce ascultau s-a lămurit totul, iar Charly a câștigat un prieten și admirația generală.

– Ce ai făcut pe urmă? a zis Hanna, deși era clar că ea cunoștea răspunsul.

– Mi-am luat placa și m-am întors. Pe mare, normal!

Charly e un fanfaron periculos, sau un tâmpit periculos.

De ce îmi e câteodată atât de teamă? Și de ce atunci când mă cuprinde teama cea mai îngrozitoare spiritul pare să mi se umfle, să mi se înalțe și să observe planeta întreagă de sus? (O văd pe Frau Else de *sus* și îmi e teamă. O văd pe Ingeborg de *sus* și

ştiu că şi ea mă priveşte şi mi-e teamă şi îmi vine să plâng.) Îmi vine să plâng din dragoste? În realitate, vreau să fug cu ea nu doar de satul ăsta şi de căldură, ci şi de ce ne rezervă viitorul, de mediocritate şi de absurd. Alţii se calmează cu sexul sau cu anii. Lui Charly îi sunt de-ajuns picioarele şi sânii Hannei. Se linişteşte. Pe mine, dimpotrivă, frumuseţea lui Ingeborg mă obligă să deschid ochii şi să-mi pierd seninătatea. Sunt un ghem de nervi. Îmi vine să plâng şi să dau cu pumnul când mă gândesc la Conrad, care nu are concediu sau şi-a petrecut concediul la Stuttgart, fără măcar să se ducă să înoate într-o piscină. Dar chipul nu mi se schimbă din cauza asta. Şi pulsul îmi e la fel. Nici nu mă mişc, deşi mă sfâşii pe dinăuntru.

Ingeborg a remarcat, când ne-am culcat, că arăta foarte bine Charly. Am fost la o discotecă numită Adan's şi am stat până la trei dimineaţa. Acum Ingeborg doarme, iar eu scriu cu balconul deschis şi fumând ţigară de la ţigară. Şi Hanna arăta foarte bine. Ba chiar a dansat cu mine două melodii lente. Conversaţia, futilă, ca întotdeauna. Despre ce vorbesc oare Hanna şi Ingeborg? E cu putinţă să se împrietenească într-adevăr? Am cinat la restaurantul hotelului Costa Brava invitaţi de Charly. *Paella*, salată, vin, îngheţată şi cafea. Apoi ne-am dus cu maşina mea la discotecă. Charly nu avea chef să conducă, nici să vină pe jos; poate exagerez, dar mi-a făcut impresia că nici măcar nu avea chef să *fie văzut*. Nu mi se păruse niciodată atât de discret şi de rezervat. Hanna se înclina mereu asupra lui şi îl săruta. Presupun că la fel îl sărută pe fiul ei în Oberhausen. Când ne întorceam l-am văzut pe Ars pe terasa Colţului Andaluzilor. Terasa era goală şi chelnerii strângeau mesele. Un grup de băieţi din sat stăteau de vorbă rezemaţi de balustradă. Arsul, la câţiva metri, avea aerul că-i ascultă. Când i-am spus lui Charly, pe jumătate în glumă, că prietenul lui e acolo, a răspuns morocănos: ce-mi pasă, mergi înainte. Cred că s-a gândit că mă refer la Lup sau la Miel. În beznă era greu să-i distingi. Mergi înainte, mergi înainte, au zis Ingeborg şi Hanna.

28 AUGUST

Astăzi, pentru prima oară, ziua s-a ivit înnorată. Plaja, de la fereastra noastră, se vedea maiestuoasă şi pustie. Câţiva copii se jucau în nisip, dar curând a început să plouă şi au dispărut unul după altul. La restaurant, în timpul micului dejun, atmosfera era diferită; oamenii, care nu puteau să stea la terasă din pricina ploii, s-au îngrămădit la mesele dinăuntru şi micul dejun s-a prelungit, legând noi şi rapide prietenii. Toţi vorbeau. Bărbaţii au început să bea mai devreme. Femeile s-au dus mereu în camere după haine groase, pe care în majoritatea cazurilor nu le-au găsit. Se făceau glume. După puţin timp ambianţa generală era de iritare. Totuşi, fiindcă nici nu puteau să-şi petreacă toată ziua în hotel, se organizau incursiuni afară: grupuri de cinci, şase persoane apărate de vreo două umbrele străbăteau magazinele şi apoi intrau într-o cafenea sau în vreun local cu jocuri video. Străzile, curăţate de ploaie, se dezvăluiau străine de forfota zilnică, cufundate în alt fel de cotidian.

Charly şi Hanna au sosit când eram la mijlocul micului dejun. S-au hotărât să se ducă la Barcelona şi Ingeborg a zis că îi însoţeşte. Am refuzat să merg cu ei. Ziua avea să fie doar pentru mine. După ce au plecat mi-am omorât timpul observând lumea care intra şi ieşea din restaurant. Frau Else, contrar aşteptărilor, nu apărea. În orice caz, locul era liniştit şi comod. Mi-am pus creierul la treabă. Mi-am amintit începuturi de partide, mişcări pregătitoare şi de tatonare... O moţăială generalizată invada totul. Deodată singurii cu adevărat

mulțumiți erau chelnerii. Aveau de muncă de două ori mai mult decât într-o zi normală, dar făceau glume între ei și râdeau. Un bătrân, lângă mine, a zis că râd de noi.

– Vă înșelați, am răspuns. Râd pentru că văd sfârșitul verii apropiindu-se și prin urmare sfârșitul trudei.

– Dar atunci ar trebui să fie triști. Au să rămână șomeri nerușinații!

Am părăsit hotelul la amiază.

Am luat mașina și am făcut un ocol lent până la Colțul Andaluzilor. Aș fi ajuns mai repede pe jos, dar n-aveam chef de umblat.

Afară era ca toate barurile cu terase: scaune așezate strâmb și picături scurgându-se din ciucurii umbrelelor de soare. Agitația era înăuntru. De parcă ploaia ar fi făcut să dispară cumpătarea, turiști și băștinași, într-un conglomerat care avea ceva catastrofic, încercau un dialog gestual, neinteligibil și interminabil. În spate, lângă televizor, l-am văzut pe Miel. Mi-a cerut prin semne să mă apropii. Am stat să mi se aducă o cafea cu lapte și m-am dus să mă așez la masa lui. Primele cuvinte au fost de politețe. (Mielul se lamenta că plouă, dar nu pentru *el*, ci pentru *mine*, întrucât eu venisem în căutare de zile însorite și de plajă etcetera.) Nu m-am deranjat să-i spun că în realitate eram fericit că plouă. După un moment a întrebat de Charly. I-am spus că e la Barcelona. Cu cine? a întrebat. Întrebarea m-a surprins; cu plăcere i-aș fi spus că asta nu-l privea pe el. După ce am șovăit, am decis că nu merită osteneala.

– Cu Ingeborg și cu Hanna, bineînțeles, tu cu cine credeai?

Bietul băiat a părut tulburat. Cu nimeni, a zâmbit. Pe fereastra aburită cineva desenase o inimă străpunsă de o seringă. Dincolo se vedeau Paseo Marítimo și niște bordaje cenușii. Puținele mese din spatele barului erau ocupate de tineri, aceștia fiind singurii care păstrau o anumită distanță față de turiști; un zid acceptat tacit atât de lumea care se înghesuia de-a lungul tejghelei, familii și bărbați în vârstă, cât și de cei din spate despărțea cele două grupuri la jumătatea barului. Mielul a început

dintr-odată să-mi explice o întâmplare stranie și fără sens. Vorbea repede, tainic, aplecat deasupra mesei. Abia l-am înțeles. Povestea se referea la Charly și la Lup, dar cuvintele erau rostite ca într-un vis: o ceartă, o blondă (Hanna?), cuțite, prietenia mai presus de orice... „Lupul e om cumsecade, eu îl cunosc, are o inimă de aur. Și Charly. Dar când se îmbată dracu' îi mai suportă." Am aprobat. Îmi era indiferent. Lângă noi, o fată privea fix șemineul stins, prefăcut acum într-o enormă scrumieră. Afară ploaia se întețea. Mielul mi-a făcut cinste cu un coniac. Atunci s-a ivit patronul și a pus o casetă video. Ca s-o facă, a trebuit să se urce pe un scaun. De acolo a anunțat: „Am să vă pun un video, copii". Nu l-a luat nimeni în seamă. „Sunteți o adunătură de leneși", a spus în chip de rămas-bun. Filmul era cu motocicliști postnucleari. „L-am văzut", a zis Mielul când s-a întors cu două pahare de coniac. Un coniac bun. Lângă șemineu, fata a izbucnit în plâns. Nu știu cum să explic, dar era singura din tot localul care nu părea să se afle acolo. L-am întrebat pe Miel de ce plânge. De unde știi că plânge? a răspuns, eu abia îi văd fața. Am ridicat din umeri; la televizor doi motocicliști înaintau prin deșert; unul dintre ei era chior; la orizont se întindeau resturile unui oraș: o benzinărie în ruine, un supermarket, o bancă, un cinematograf, un hotel... „Mutanți", a spus Mielul, așezându-se în profil, ca să poată vedea ceva.

Lângă fata de la șemineu erau altă tânără și un tânăr care ar fi putut la fel de bine să aibă treisprezece sau optsprezece ani. Amândoi o priveau cum plânge și din când în când o mângâiau pe spate. Băiatul avea fața plină de coșuri; îi șoptea fetei ceva la ureche, de parcă mai degrabă decât s-o consoleze încerca s-o convingă de ceva, iar cu coada ochiului nu pierdea din vedere scenele cele mai violente din film, care, în treacăt fie zis, se tot succedau. De fapt, chipurile tuturor tinerilor, în afară de al celei care plângea, se înălțau automat spre televizor, atrași de zgomotul luptei sau de muzica dinaintea momentelor de vârf ale înfruntărilor. Restul filmului nu-i interesa, ori îl văzuseră.

Afară ploaia nu se domolea.

M-am gândit atunci la Ars. Unde era oare? Era capabil să-şi petreacă ziua pe plajă, îngropat sub hidrobiciclete? O secundă, ca şi cum n-aş fi avut aer, am simţit dorinţa de a da fuga să verific.

Încetul cu încetul a început să se înfiripe ideea de a-i face o vizită. Cel mai mult mă atrăgea să văd cu ochii mei ce îmi imaginasem: pe jumătate refugiu infantil, pe jumătate cocioabă din lumea a treia, ce mă aşteptam să găsesc în cele din urmă înăuntrul hidrobicicletelor? În minte îmi apărea Arsul aşezat ca un cavernicol lângă o lampă de cort cu gaz; când intram, ridica privirea şi ne scrutam. Dar pe unde intram, printr-un orificiu ca într-o vizuină de iepuri? Era o posibilitate. Iar în capătul tunelului, citind un ziar, Arsul părea un iepure. Un iepure enorm, speriat de moarte. Firește, dacă nu voiam să-l sperii, trebuia să-l strig înainte. Salut, sunt eu, Udo, eşti acolo, după cum bănuiam?... Şi dacă nu răspundea nimeni, ce să fac? M-am închipuit în jurul hidrobicicletelor, căutând orificiul de intrare. Foarte mic. Cu greu, târâş, pătrundeam... Înăuntru totul era cufundat în beznă. De ce?

- Vrei să-ţi povestesc sfârşitul filmului? a făcut Mielul.

Fata de la şemineu nu mai plângea. La televizor, un fel de călău săpa o groapă destul de mare ca să îngroape corpul unui bărbat împreună cu motocicleta lui. Odată încheiată operaţia, băieţii au râs, deşi scena avea ceva intangibil, mai degrabă tragic decât comic.

Am încuviinţat. Cum se termina?

- Păi eroul reuşeşte să iasă din zona radioactivă cu comoara. Nu-mi aduc aminte dacă e o formulă pentru a face petrol sintetic sau apă sintetică sau mai ştiu eu ce. Bine, e un film ca toate celelalte, nu?

- Da, am spus.

Am vrut să plătesc, dar Mielul s-a împotrivit energic. „Diseară plăteşti tu", a zâmbit. Ideea nu mi-a plăcut deloc. Dar, în sfârşit, nimeni nu putea să mă oblige să ies cu ei, însă m-am temut că tâmpitul de Charly se angajase deja. Iar dacă

Charlie ieşea cu ei, se ducea şi Hanna; dacă mergea Hanna, probabil că Ingeborg mergea şi ea. Ridicându-mă, am întrebat ca din întâmplare de Ars.

– Habar n-am, a zis Mielul. Tipul ăla nu e prea zdravăn la cap. Vrei să-l vezi? Îl cauţi? Dacă vrei, te însoţesc. Poate că acum e la barul lui Pepe, pe ploaia asta nu cred că lucrează.

I-am mulţumit; am zis că nu e nevoie. Nu-l căutam.

– E un tip ciudat, a spus Mielul.

– De ce? Din pricina arsurilor? Ştii cum şi le-a făcut?

– Nu, nu de-aia, în asta nu mă bag. O spun pentru că mi se pare ciudat. Nu, nu ciudat, extravagant, ştii ce vreau să spun.

– Nu, ce vrei să spui?

– Că are maniile lui, ca toată lumea. Cam acru. Nu ştiu. Fiecare îşi are maniile lui, nu? Uită-te la Charly, ca să nu ne ducem mai departe, nu-i place decât să tragă la măsea şi windsurful ăla de rahat.

– Nu exagera, omule, îi plac şi alte lucruri.

– Fetele? a zis Mielul cu un zâmbet răutăcios. Hanna e bunăciune, trebuie să recunoaştem, nu?

– Da, am zis. N-arată rău.

– Are un copil, nu?

– Aşa cred, am răspuns.

– Mi-a arătat o poză. E un copil foarte frumos, blond, o scumpete, îi seamănă.

– Nu ştiu. Eu n-am văzut nici o poză.

Decât să-l lămuresc că pe Hanna o cunoşteam aproape la fel de bine ca el, mai bine am plecat. Pesemne că el o cunoştea în unele privinţe mai bine decât mine şi n-ar fi servit la nimic să i-o spun. Afară ploua încă, deşi nu la fel de tare. Pe trotuarele late de pe Paseo Marítimo se vedeau câţiva turişti plimbându-se înfofoliţi în impermeabile colorate. Am urcat în maşină şi mi-am aprins ţigara. De acolo puteam vedea castelul de hidrobiciclete şi perdeaua de vapori şi de spumă pe care o înalţa vântul. De la o fereastră a barului, fata de la şemineu se uita şi ea spre plajă. Am pornit maşina şi m-am îndepărtat. O

jumătate de oră am făcut ture prin sat. În partea veche era imposibil de circulat. Apa tășnea din canalele de scurgere și un abur călduț și fetid se strecura în mașină, împreună cu fumul țevilor de eșapament, claxoanelor și strigătelor de copii. Am izbutit în sfârșit să ies. Îmi era foame, o foame îngrozitoare, dar în loc să caut un loc unde să mănânc m-am îndepărtat de sat.

Am condus la voia întâmplării, fără să știu încotro mă îndrept. Din când în când depășeam mașini și rulote ale turiștilor; vremea prevestea sfârșitul verii. Pământurile, de o parte și de alta a șoselei, erau acoperite de obiecte din plastic și de brazde întunecate; la orizont se deslușeau niște coline golașe și turtite, în direcția în care dădeau năvală norii. Într-o livadă, sub crengile unui copac, am văzut un grup de negri care se apărau de ploaie.

Deodată s-a ivit o fabrică de ceramică. Acela era, așadar, drumul care ducea la discoteca fără nume unde fuseserăm. Am oprit mașina în curte și am coborât. Dintr-o gheretă, un bătrân m-a privit fără să spună nimic. Totul era diferit: nu erau reflectoare, nici câini, nici o strălucire ireală nu emana din statuile de ghips pe care cădeau stropii de ploaie.

Am luat două ghivece și m-am apropiat de cocioaba bătrânului.

- Optzeci de *pesetas*, a zis fără să iasă.

Am căutat banii și i-am dat.

- Ce vreme urâtă, am spus așteptând restul, cu ploaia căzându-mi pe față.

- Da, a încuviințat bătrânul.

Am pus ghivecele în portbagaj și am plecat.

Am mâncat la o sihăstrie, pe culmea muntelui care domină stațiunea. Cu sute de ani în urmă acolo a fost o fortăreață de piatră, care apăra oamenii din partea locului de pirați. Poate că satul nu exista când s-a construit fortăreața. Nu știu. În orice caz, din fortăreață nu mai sunt decât câteva pietre pline de nume, de inimi, de desene obscene. Lângă ruinele acelea se înalță sihăstria, clădită mai recent. Priveliștea e nemaipomenită:

portul, clubul de iahturi, oraşul vechi, centrul rezidenţial, campingurile, hotelurile de pe malul mării; când e timp frumos se pot desluşi câteva sate de pe coastă şi, urcând până la rămăşiţele fortăreţei, o reţea de şosele secundare şi o infinitate de sătucuri şi de cătune de pe uscat. Într-o dependinţă a sihăstriei este un fel de restaurant. Habar n-am dacă cei care-l ţin fac parte dintr-o comunitate religioasă ori au obţinut pur şi simplu autorizaţia în mod obişnuit. Buni bucătari, asta contează. Lumea din sat, mai ales perechile, au obiceiul de a veni la sihăstrie, deşi nu tocmai ca să admire peisajul. Când am ajuns, am găsit câteva maşini oprite sub copaci. Unii şoferi stăteau în maşini. Alţii erau aşezaţi la mesele din restaurant. Tăcerea era aproape deplină. Am dat o raită printr-un soi de foişor cu zăbrele metalice; în ambele capete erau telescoape, din acelea care funcţionează cu monede. M-am dus la unul dintre ele şi am introdus cincizeci de *pesetas*. N-am văzut nimic. Întunericul era absolut. I-am dat doi pumni şi m-am îndepărtat. La restaurant am cerut o tocăniţă de iepure şi o sticlă de vin.

Ce am mai văzut?

1. Un copac suspendat deasupra unei prăpastii. Rădăcinile, ca înnebunite, se încolăceau între pietre şi aer. (Dar lucrurile acestea nu există doar în Spania; am văzut şi în Germania astfel de copaci.)

2. Un adolescent vomitând pe marginea unui drum. Părinţii lui, într-o maşină cu număr de Marea Britanie, aşteptau cu radioul la maximum.

3. O fată cu ochi întunecaţi în bucătăria restaurantului de la sihăstrie. Abia ne-am văzut o secundă, însă ceva în mine a făcut-o să zâmbească.

4. Bustul de bronz al unui bărbat chel într-o mică piaţă îndepărtată. Pe piedestal un poem scris în catalană, din care am izbutit să identific doar cuvintele: „pământ", „om", „moarte".

5. Un grup de tineri pescuind scoici printre stâncile de la nord de sat. Fără motiv aparent, la anumite intervale strigau „ura" şi „vivat". Vocile lor urcau pe stânci cu vacarm de tobe.

6. Un nor roşu închis, ca sângele murdar, înălţându-se dinspre est şi care între norii negri ce acopereau cerul era ca o promisiune de încetare a ploii.

După ce am mâncat, m-am întors la hotel. Am făcut duş, m-am schimbat şi am ieşit iarăşi. La recepţie era o scrisoare pentru mine. Era de la Conrad. Am şovăit un moment dacă s-o citesc imediat sau să amân plăcerea lecturii pentru mai târziu. Am hotărât că o voi face după ce îl văd pe Ars. Am vârât, aşadar, scrisoarea într-un buzunar şi m-am îndreptat spre hidrobiciclete.

Nisipul era ud, cu toate că nu mai ploua; în unele locuri de pe plajă se puteau zări siluete care mergeau ocolind valurile, cu capetele aplecate ca şi cum ar fi căutat sticle cu mesaje sau bijuterii aduse de mare înapoi pe ţărm. De două ori am fost gata să revin la hotel. Totuşi, senzaţia că sunt ridicol nu-mi învingea curiozitatea.

Cu mult înainte de a ajunge, am auzit zgomotul pe care îl face prelata lovindu-se de flotoare. Probabil că se desprinsese vreo sfoară. Cu paşi prudenţi am înconjurat hidrobicicletele. Într-adevăr, era o sfoară dezlegată, care făcea vântul să mişte prelata din ce în ce mai violent. Îmi amintesc că sfoara se agita ca o viperă. O viperă de apă. Prelata era umedă şi grea, din pricina ploii. Fără să mă gândesc, am apucat sfoara şi am legat-o cum am putut.

– Ce faci? a zis Arsul dinăuntrul hidrobicicletelor.

Am sărit în spate. Nodul s-a desfăcut chiar în clipa aceea şi prelata a trosnit ca o plantă smulsă din rădăcină, ca ceva viu şi umed.

– Nimic, am răspuns.

M-am gândit imediat că ar fi trebuit să adaug: „Unde eşti?". Acum Arsul putea deduce că îi cunosc secretul şi că de aceea nu mă surprindea să-i aud vocea care, bineînţeles, venea dinăuntru. Prea târziu.

– Cum nimic?

– Nimic, am strigat. Mă plimbam şi am văzut că vântul e gata să-ţi ia prelata. Nu-ţi dăduseşi seama?

Tăcere.

Am făcut un pas înainte şi cu mişcări ferme am legat din nou blestemata de sfoară.

– Gata, am spus. Acum chiar că sunt protejate hidrobicicletele. Lipseşte doar să iasă soarele!

Un mormăit nedesluşit a venit dinăuntru.

– Pot să intru?

Arsul nu mi-a răspuns. O clipă m-am temut că are să iasă şi are să-mi ceară socoteală în mijlocul plajei că ce caut acolo. N-aş fi ştiut ce să-i răspund. (Îmi omor timpul? Verific o bănuială? Fac un mic studiu de obiceiuri?)

– Mă auzi? am strigat. Pot să intru, da sau nu?

– Da.

Vocea Arsului abia se auzea.

Am căutat, grijuliu, intrarea; firește că nu era nici o groapă săpată în nisip. Hidrobicicletele, încastrate într-un mod neverosimil, nu păreau să lase vreo spărtură pe unde să se poată trece. M-am uitat în partea superioară: între prelată şi un flotor era un spaţiu pe unde putea să se strecoare un corp. Am urcat cu grijă.

– Pe aici? am întrebat.

Arsul a mormăit ceva ce am luat drept aprobare. Odată ajuns sus, deschizătura era mai mare. Am închis ochii şi m-am lăsat să cad.

Un miros de lemn putred şi de sare mi-a năpădit nările. Eram în sfârşit înăuntrul castelului.

Arsul stătea pe o prelată asemănătoare cu cea care acoperea hidrobicicletele. Lângă el era o pungă aproape cât o valiză. Pe o hârtie de ziar avea o bucată de pâine şi o conservă de ton. Lumina, în ciuda aşteptărilor mele, era acceptabilă, mai ales ţinând cont că afară era înnorat. Pe lângă lumină, prin nenumăratele goluri, pătrundea şi aerul. Nisipul era uscat, sau aşa am crezut; în orice caz, înăuntru era frig. I-am spus: e frig.

Arsul a scos din buzunar o sticlă și mi-a întins-o. Am băut o înghițitură zdravănă. Era vin.

- Mulțumesc, am zis.

Arsul a luat sticla și a băut la rândul lui; apoi a tăiat o bucată de pâine, a deschis-o pe la jumătate, a pus între cele două părți bucăți de ton, a îmbibat-o în ulei și a început s-o mănânce. Golul dinăuntrul hidrobicicletelor avea o suprafață de doi metri pe un metru și ceva mai mult în înălțime. Curând am descoperit câteva obiecte: un prosop de o culoare nedefinită, sandalele (Arsul era desculț), altă conservă de ton, goală, o pungă de plastic cu sigla unui supermarket... În general ordinea domnea în fortăreață.

- Nu te miră că am știut unde ești?

- Nu, a zis Arsul.

- Câteodată o ajut pe Ingeborg să deducă lucruri... Când citește romane polițiste... Pot să descopăr criminalii înaintea lui Florian Linden...

Vocea mi se redusese aproape la un murmur.

După ce a înfulecat pâinea, cu gesturi cumpătate a băgat ambele cutii de conservă în punga de plastic. Mâinile, enorme, i se mișcau repede și silențios. Mâini de criminal, m-am gândit. Într-o secundă n-a mai rămas nici urmă de mâncare, era doar sticla de vin între noi doi.

- Ploaia... Te-a deranjat?... Dar văd că aici ești bine... Faptul că plouă din când în când trebuie să fie un noroc pentru tine: astăzi ești și tu turist ca toți ceilalți.

Arsul m-a privit fără să scoată o vorbă. În talmeș-balmeșul trăsăturilor lui am crezut că zăresc o expresie de sarcasm. Și tu ți-ai luat vacanță? a zis. Astăzi sunt singur, i-am explicat, Ingeborg, Hanna și Charly s-au dus la Barcelona. Ce a vrut să insinueze întrebându-mă dacă mi-am luat vacanță? Că nu-mi scriu articolul? Că nu sunt închis în hotel?

- Cum ți-a venit ideea să locuiești aici?

Arsul a ridicat din umeri și a oftat.

– Da, înțeleg, trebuie să fie foarte frumos să dormi sub stele, în aer liber, chiar dacă de aici pesemne că nu vezi prea multe stele, am zâmbit și mi-am dat una peste frunte, gest neobișnuit la mine. Oricum, stai mai aproape de mare decât orice turist. Unii ar plăti ca să fie în locul tău!

Arsul a căutat ceva în nisip. Degetele de la picioare i s-au îngropat și i s-au dezgropat alene; erau mari, disproporționate și, surprinzător, chiar dacă în realitate nu aveau de ce să fie diferite, fără nici o arsură, netede, cu pielea intactă, chiar fără bătăturile pe care contactul cotidian cu marea pesemne că i le ștergea.

– Mi-ar plăcea să știu de ce te-ai hotărât să te instalezi aici, cum ți-a trecut prin cap că alăturând hidrobicicletele poți construi acest refugiu. E o idee bună, dar de ce. Ca să nu plătești chirie? Atât de mari sunt chiriile? Scuză-mă dacă nu e treaba mea. Sunt curios, știi? Vrei să mergem să bem o cafea?

Arsul a luat sticla și, după ce și-a dus-o la buze, mi-a întins-o.

– E ieftin. E gratis, a murmurat când am pus din nou sticla între noi doi.

– E și legal? În afară de mine, mai știe cineva că dormi aici? Proprietarul hidrobicicletelor, de exemplu. Știe unde-ți petreci nopțile?

– Eu sunt proprietarul acestor hidrobiciclete, a zis Arsul.

O linie de lumină îi cădea chiar pe frunte: carnea arsă, atinsă de lumină, părea să se limpezească, să se miște.

– Nu valorează mare lucru, a adăugat. Toate hidrobicicletele din sat sunt mai noi decât ale mele. Dar încă plutesc și oamenilor le plac.

– Mi se par minunate, am spus într-o pornire de entuziasm. Eu nu m-aș urca niciodată într-o hidrobicicletă în formă de lebădă sau de navă vikingă. Sunt oribile. Ale *tale*, în schimb, le găsesc... nu știu, mai clasice. Mai demne de încredere.

M-am simțit stupid.

– Te înșeli. Hidrobicicletele noi sunt mai rapide.

A explicat incoerent că traficul de șalupe, bărci de excursie și plăci de windsurf în apropierea plajei era, câteodată, la fel de animat ca pe o autostradă. Viteza pe care o puteau atinge hidrobicicletele ca să ocolească celelalte ambarcațiuni, atunci, devenea importantă. Deocamdată nu avusese nici un accident regretabil, în afară de câteva lovituri în capul celor ce se scăldau; dar până și în asta erau superioare hidrobicicletele noi: o ciocnire cu flotorul uneia dintre hidrobicicletele lui vechi era de ajuns să spargă oricui capul.

– Sunt grele, a zis.

– Da, da, ca tancurile.

Arsul a zâmbit pentru prima oară în după-amiaza aceea.

– Mereu te gândești la asta, a spus.

– Da, mereu, mereu.

Zâmbind mai departe, a schițat un desen în nisip și l-a șters numaidecât. Puținele gesturi îi erau, de altfel, enigmatice.

– Cum merge jocul?

– Perfect. Ca pe roate. Am să distrug toate schemele.

– Toate schemele?

– Da, toate modurile vechi de a juca. Cu sistemul meu, jocul va trebui regândit.

Când am ieșit, cerul era de un gri metalic și anunța alte averse.

I-am povestit Arsului că în urmă cu câteva ore văzusem un nor roșu spre Răsărit; îmi închipuisem că e semn de vreme bună. La bar era Mielul, citind un ziar sportiv la masa la care îl lăsasem. Văzându-ne, ne-a făcut semn să ne așezăm lângă el. Discuția a abordat teme care l-ar fi încântat pe Charly, dar pe mine n-au reușit decât să mă plictisească. Bayern München, Schuster, Hamburg, Rummenigge au fost subiectele și pretextele. Se înțelege de la sine că Mielul știe mai multe decât mine despre aceste cluburi și despre aceste personalități. Spre surprinderea mea, Arsul a luat parte la discuție (care se desfășura în onoarea mea, căci nu se vorbea despre sportivii spanioli, ci de germani, lucru pe care știu să-l apreciez la adevărata valoare

şi care în acelaşi timp mă umple de neîncredere) şi a demonstrat că e destul de informat în legătură cu fotbalul german. De exemplu, Mielul l-a întrebat: care e jucătorul tău preferat? Şi, după răspunsul meu (Schumacher, ca să spun ceva) şi al Mielului (Klaus Allofs), Arsul a spus „Uwe Seeler", de care nici Mielul, nici eu nu auziserăm. Acesta şi Tilkowski se bucurau de cel mai mare prestigiu în amintirile Arsului. Eu şi Mielul nu ştiam despre ce vorbeşte. La întrebările noastre a răspuns că de copil i-a văzut pe amândoi pe un teren de fotbal. Când credeam că Arsul are să înceapă să-şi rememoreze copilăria, el a amuţit deodată. Orele treceau şi, în ciuda faptului că ziua era înnorată, noaptea nu se aşternea. La opt mi-am luat rămas-bun şi m-am întors la hotel. Stând pe un fotoliu, la parter, lângă o fereastră mare de la care puteam vedea bulevardul Paseo Marítimo şi o parte din parcare, m-am pregătit să citesc scrisoarea de la Conrad. Zicea aşa:

Dragă Udo,

Am primit cartea poştală de la tine. Sper că înotul şi Ingeborg îţi lasă timp ca să termini articolul la data prevăzută. Ieri am dus la capăt un Al Treilea Reich acasă la Wolfgang. Walter şi Wolfgang (Axa) împotriva lui Franz (Aliaţii) şi a mea (Rusia). Am jucat în trei echipe şi rezultatul final a fost: W şi W, 4 obiective; Franz, 18; eu, 19, între ele Berlin şi Stockholm! (Îţi imaginezi în ce stare au lăsat W şi W celebra Kriegsmarine.) Surpriză la modulul diplomatic: în toamna lui 41 Spania trece de partea Axei. Imposibilă transformarea Turciei în aliat minor din pricina DP[1]-urilor pe care eu şi Franz le-am împărţit cu dărnicie. Alexandria şi Suezul de neatins; Malta zdrobită, dar în picioare. W şi W *au vrut* să verifice unele aspecte ale Strategiei tale Mediteraneene. Şi ale Strategiei Mediteraneene a lui Rex Douglas. Prea mare pentru ei. S-au împotmolit. Gambitul Spaniol de David Hablanian poate să *funcţioneze* doar într-un caz din douăzeci. Franz a pierdut Franţa în vara lui 40 şi a suportat o invazie a Angliei în primăvara lui 41! Aproape toate corpurile lui de armată se

1. *Diplomacy Points*, puncte de diplomaţie (n. tr.).

aflau în Mediterana, iar W şi W n-au putut rezista tentaţiei. Aplicăm varianta Beyma. În 41 m-au salvat *zăpada* şi insistenţa lui W şi W de *a deschide* fronturi cu o cheltuială de BRP[1] enormă; ultimul tur anual îi găsea întotdeauna în faliment. În ceea ce priveşte Strategia ta, Franz zice că nu se distinge prea mult de a lui Anchors. I-am spus că tu *corespondezi* cu Anchors şi că *Strategia* lui nu are nimic în comun cu a ta. W şi W sunt dispuşi să monteze un TR[2] gigantic îndată ce te întorci. Întâi au sugerat seria Europa de la GDW[3], dar i-am convins să renunţe. Nu cred că eşti de acord să joci *mai mult* de o lună fără întrerupere. Am stabilit că W şi W, Franz şi Otto Wolf vor juca reprezentând Aliaţii şi respectiv ruşii, iar eu şi cu tine vom lua Germania, ce zici? Am vorbit şi de întâlnirea de la Paris, dintre 23 şi 28 decembrie. Este confirmat că va veni Rex Douglas în persoană. Ştiu că o să fie încântat să te cunoască. În *Waterloo* a apărut o fotografie de-a ta: cea în care joci împotriva lui Randy Wilson şi o ştire despre grupul nostru de la Stuttgart. Am primit scrisoare de la *Marte*, îţi aminteşti? Vor un articol de-al tău (are să apară şi unul de Mathias Müller, e incredibil!) pentru un număr extraordinar de jucători specializaţi în A Doua. Majoritatea participanţilor sunt francezi şi elveţieni. Şi alte veşti pe care prefer să ţi le dau când te întorci din concediu. Care crezi că au fost hex. obiectivele pe care le-au reţinut W şi W? Leipzig, Oslo, *Genova* şi *Milano*. Franz voia să mă *bată*. De fapt m-a urmărit *în jurul* mesei. Am montat un Case White. Vom începe mâine seară. Copiii de Foc şi Oţel au descoperit Boots & Saddles şi Bundeswehr, din seria Assault. Acum au de gând să-şi vândă vechile Squad Leader şi vorbesc de publicarea unui fanzin care s-ar numi Assault sau Lupte Radioactive sau ceva asemănător. Mie îmi stârnesc *râsul*. Fă plajă cât mai mult. Salutări lui Ingeborg. Te îmbrăţişează prietenul tău

Conrad.

---

1. *Base Resource Points*, puncte de resurse de bază, pentru finanţarea operaţiunilor militare, un fel de monedă a jocului, care permite achiziţionarea de unităţi militare etc. (n. tr.).

2. Al Treilea Reich (n. tr.).

3. Game Designers' Workshop (n. tr.).

După-amiaza la Del Mar după ploaie se zugrăvește în albastru închis cu dungi de aur. Zăbovesc îndelung la restaurant fără să fac altceva decât să privesc oamenii care revin la hotel cu chipul obosit și înfometat. N-am văzut-o nicăieri pe Frau Else. Descopăr că mi-e frig: sunt doar în cămașă. În plus, scrisoarea lui Conrad mi-a provocat o oarecare tristețe. Wolfgang e un tâmpit: îmi închipui încetineala lui, șovăiala când mută fiecare contor, lipsa de imaginație. Dacă nu poți să controlezi Turcia cu DP, invadeaz-o, cretinule. Nicky Palmer a făcut-o de o mie de ori. Deodată, fără o cauză aparentă, m-am gândit că sunt singur. Că doar Conrad și Rex Douglas (pe care îl cunosc doar epistolar) îmi sunt prieteni. Restul e gol și beznă. Telefoane la care nu răspunde nimeni. Plante. „Doar într-o țară devastată", mi-am amintit. Într-o Europă amnezică, fără epică și fără eroism. (Nu mă surprinde că adolescenții se ocupă cu Dungeons & Dragons și alte jocuri de rol.)

Cum și-a cumpărat oare Arsul hidrobicicletele? Da, mi-a spus. Cu banii strânși la culesul strugurilor. Dar cum a putut să cumpere tot lotul, șase sau șapte, cu suma de la un cules de struguri? Aceea a fost prima plată. Restul a plătit încetul cu încetul. Proprietarul anterior era bătrân și era obosit. Nu se câștigă suficient în timpul verii, mai ales dacă trebuia să plătești un salariu; atunci a hotărât să le vândă și Arsul le-a cumpărat. Lucrase înainte la închirierea hidrobicicletelor? Niciodată. Nu e greu să înveți, l-a ironizat Mielul. Eu aș putea s-o fac? (Întrebare prostească.) Bineînțeles, au spus la unison Mielul și Arsul. Oricine. În realitate, era o meserie care cerea doar răbdare și ochi buni ca să nu pierzi din vedere hidrobicicletele fugare. Nici măcar nu trebuia să știi să înoți.

Arsul a venit la hotel. Am urcat fără să ne vadă nimeni. I-am arătat jocul. A pus întrebări inteligente. Deodată strada s-a umplut de zgomote de sirene. Arsul a ieșit pe balcon și a spus că accidentul s-a produs în zona campingurilor. Ce absurd să mori

în vacanță, am remarcat. Arsul a dat din umeri. Purta un tricou alb și curat. De unde se afla, putea să supravegheze masa informă a hidrobicicletelor lui. M-am apropiat și l-am întrebat la ce se uită. La plajă, mi-a spus. Cred că aș putea să învăț repede să joc.

Orele treceau și Ingeborg nu dădea nici un semn de viață. Până la nouă am așteptat în cameră, notând mutări.

Cina la restaurantul hotelului: cremă de sparanghel, colțunași, cafea și înghețată. Nici după masă n-am văzut-o pe Frau Else. (Nu încape îndoială că astăzi a dispărut.) Am stat la masă cu un cuplu olandez de vreo cincizeci de ani. Subiectul de discuție atât la masa mea, cât și în restul restaurantului era vremea urâtă. Mesenii aveau păreri contrare, pe care chelnerii - investiți cu o presupusă înțelepciune meteorologică și la urma urmelor din partea locului - aveau grijă să le aplaneze. La sfârșit a câștigat facțiunea care prevestea timp frumos pentru a doua zi.

La unsprezece am dat o raită prin saloanele de la parter. N-am întâlnit-o pe Frau Else și m-am dus pe jos până la Colțul Andaluzilor. Mielul nu era, dar după o jumătate de oră a apărut. L-am întrebat de Lup. Nu-l văzuse toată ziua.

- Presupun că nu e la Barcelona, am spus.

Mielul m-a privit, speriat. Firește că nu, astăzi lucra până târziu, ce îmi trecea prin cap. Cum să se fi dus bietul Lup la Barcelona? Am băut un coniac și ne-am uitat la o emisiune-concurs de la televizor. Mielul se bâlbâia și am dedus că e agitat. Nu-mi aduc aminte cum a venit vorba, dar la un moment dat, fără să-l întreb, mi-a mărturisit că Arsul nu e spaniol. Poate vorbeam despre duritatea vieții și a accidentelor. (La concurs aveau loc sute de mici accidente, în aparență simulate și fără să curgă sânge.) Poate că am afirmat eu ceva despre caracterul spaniol. Poate că după aceea am vorbit despre foc și despre arsuri. Nu știu. Cert este că Mielul a zis că Arsul nu e spaniol. De unde e, atunci? Sud-american; din ce țară anume, nu știa.

Când mi-a spus-o Mielul, parcă mi-ar fi dat un pumn în cap. Arsul, așadar, nu era spaniol. Și nu mi-o mărturisise.

Faptul acesta, în sine nesemnificativ, mi s-a părut îngrijorător şi important. Ce motiv ar fi putut avea Arsul să-mi ascundă adevărata lui naţionalitate? Nu m-am simţit înşelat. M-am simţit observat. (Nu de Ars, în realitate de nimeni în particular; observat de un gol, de o absenţă.) După un moment am plătit băuturile şi am plecat. Speram să o găsesc pe Ingeborg la hotel.

În cameră nu era nimeni. Am coborât din nou: pe terasă am distins nişte siluete fantomatice: cu coatele pe tejghea, un bătrân, ultimul client, bea în tăcere. La recepţie angajatul din tura de noapte m-a informat că nu m-a sunat nimeni.

– Ştiţi unde pot s-o găsesc pe Frau Else?

Habar n-avea. La început nici măcar nu înţelegea despre cine vorbesc. Frau Else, am strigat, proprietara acestui hotel. Angajatul a deschis larg ochii şi a negat din nou cu capul. N-o văzuse.

I-am mulţumit şi m-am dus să beau un coniac la tejghea. La ora unu noaptea am hotărât că cel mai bine era să urc şi să mă culc. Nu mai era nimeni pe terasă, deşi unii clienţi sosiţi recent se instalaseră la tejghea şi glumeau cu chelnerii.

Nu puteam să dorm; nu mi-era somn.

La patru dimineaţa, în sfârşit, a apărut Ingeborg. Un telefon al supraveghetorului nocturn m-a anunţat că o domnişoară doreşte să mă vadă. Am coborât în fugă. La recepţie am dat de Ingeborg. Hanna şi supraveghetorul păreau prinşi în ceva care, de pe scări, avea aerul unui conciliabul. Când am ajuns lângă ei, primul lucru pe care l-am văzut a fost chipul Hannei: un hematom violet şi rozaliu îi acoperea pometele stâng şi o parte din ochi; pe obrazul drept şi pe buza superioară se desluşeau răni, dar mai puţin grave. În acelaşi timp, plângea întruna. Când am întrebat din ce cauză e în starea aceea, Ingeborg m-a obligat să tac răstindu-se la mine. Avea nervii întinşi la maximum; repeta mereu că asta nu se putea întâmpla decât în Spania. Sătul, supraveghetorul a propus să chemăm ambulanţa. Eu m-am consultat cu Ingeborg, dar

Hanna a refuzat categoric. (Spunea lucruri ca: „e corpul meu", „sunt rănile mele" etcetera). Cearta continua și plânsul Hannei se înteţea. Până în momentul acela nu mă gândisem la Charly, unde era? Când am pomenit de el, Ingeborg, incapabilă să se stăpânească, a izbucnit înșirând cuvinte urâte. O clipă am avut senzaţia că Charly se *pierduse pentru totdeauna*. Am simţit deodată o revărsare de simpatie care mă unea cu el. Ceva ce nu știam să numesc și care ne lega într-un mod dureros. În vreme ce supraveghetorul s-a dus după o trusă sanitară - soluţie de compromis la care am ajuns cu Hanna –, Ingeborg m-a pus la curent cu ultimele evenimente, pe care, pe de altă parte, le ghicisem.

Excursia fusese cum nu se putea mai neplăcută. După o zi aparent normală și liniștită, chiar prea liniștită, petrecută în plimbări prin Barrio Gótico și pe Ramblas, făcând fotografii și cumpărând suveniruri, tihna s-a spulberat deodată. Totul a început, după părerea lui Ingeborg, după desert: Charly, fără să fi fost provocat, s-a schimbat radical, de parcă l-ar fi otrăvit mâncarea. La început s-a manifestat printr-o atitudine ostilă faţă de Hanna și prin glume de prost gust. A avut loc un schimb de insulte și lucrurile au rămas aşa. Explozia, primul semn, s-a produs mai târziu, când Hanna și Ingeborg au acceptat, deși scrâșnind din dinţi, să intre într-un bar din apropierea portului; aveau să bea o ultimă bere înainte de întoarcere. După cum povestea Ingeborg, Charly era agitat și iritabil, dar nu agresiv. Poate că incidentul n-ar fi degenerat dacă în cursul discuţiei nu i-ar fi reproșat o chestiune din Oberhausen despre care Ingeborg nu avea habar. Cuvintele Hannei au fost obscure și criptice; Charly, la început, a ascultat acuzaţiile în tăcere. „Era alb ca varul și părea speriat", a spus Ingeborg. Apoi s-a ridicat, a luat-o pe Hanna de un braţ și a dispărut cu ea în toaletă. După câteva minute, îngrijorată, Ingeborg s-a hotărât să-i cheme, neînţelegând prea bine ce se întâmplă. Erau închiși amândoi în toaleta femeilor și nu s-au împotrivit când au auzit vocea lui Ingeborg. Când au ieșit, plângeau amândoi. Hanna

n-a scos o vorbă. Charly a achitat nota şi au plecat din Barcelona. După o jumătate de oră de drum s-au oprit în afara unuia dintre satele răspândite pe marginea şoselei. Barul în care au intrat se numea Mar Salada. De data aceasta Charly nici măcar n-a încercat să le convingă; le-a ignorat pur şi simplu şi a început să bea. La a cincea sau a şasea bere a izbucnit în lacrimi. Ingeborg, care avea de gând să ia cina cu mine, a cerut meniul şi l-a convins să mănânce ceva. Un moment totul a părut să revină la normalitate. Au cinat toţi trei şi, deşi cu greu, au susţinut un simulacru de discuţie civilizată. Când a venit timpul să plece, spiritele s-au încins din nou. Charly era hotărât să mai rămână acolo, iar Ingeborg şi Hanna voiau să le dea cheile maşinii ca să revină. După Ingeborg, cuvintele pe care şi le spuneau erau „ca o fundătură" în care Charly se simţea în largul lui. În cele din urmă, el s-a ridicat şi s-a arătat gata să le dea cheile sau să le aducă. Ingeborg şi Hanna l-au urmat. După ce au trecut pragul, Charly s-a întors brusc şi a lovit-o pe Hanna în faţă. Hanna a reacţionat luând-o la fugă spre plajă. Charly s-a dus ca din puşcă după ea şi după câteva secunde Ingeborg a auzit strigătele Hannei, înăbuşite şi întretăiate de suspine, ca ale unei fetiţe. Când a ajuns lângă ei, Charly n-o mai bătea, dar din când în când îi mai dădea câte un şut sau o scuipa. Primul impuls al lui Ingeborg a fost să se interpună între ei, dar, văzându-şi prietena la pământ cu chipul plin de sânge, şi-a pierdut orice urmă de cumpătare şi a început să strige după ajutor. Firește, n-a venit nimeni. Scandalul s-a încheiat cu Charly plecând cu maşina, Hanna însângerată şi având putere doar să refuze orice intervenţie a poliţiei sau a medicilor, iar Ingeborg părăsită într-un loc pe care nu-l cunoştea şi cu responsabilitatea de a-şi scoate prietena de acolo. Din fericire, proprietarul barului în care fuseseră s-a ocupat de Hanna, a ajutat-o să se cureţe fără să pună întrebări şi apoi a chemat un taxi care le-a adus înapoi. Acum problema era ce trebuie să facă Hanna. Unde să doarmă? La hotelul ei sau la al nostru? Dacă dormea în hotelul ei, cât de mare era

posibilitatea ca Charly s-o lovească din nou? Trebuia să se ducă la un spital? Era cu putință ca lovitura din pomete să fie mai gravă decât credeam? Supraveghetorul a tranșat chestiunea: după el, osul nu avusese de suferit; era vorba doar de o lovitură spectaculoasă și atâta tot. În ceea ce privea dormitul în hotel, mâine urmau să fie cu siguranță locuri libere, dar în noaptea aceea, din păcate, nu era nici unul. Pe chipul Hannei s-a ivit o expresie de ușurare când a văzut că nu are de ales. „Eu sunt de vină", a murmurat. „Charly era foarte nervos și eu l-am provocat, ce pot să mai spun, așa e nenorocitul ăla și nu pot să-l schimb." Eu și Ingeborg ne-am simțit mai bine auzind-o; era preferabil în felul acesta. I-am mulțumit supraveghetorului pentru amabilitate și am însoțit-o la hotel. Era o noapte minunată. Ploaia nu spălase doar clădirile, ci și văzduhul. Adia o briză răcoroasă și tăcerea era absolută. Am dus-o până la ușa hotelului Costa Brava și am așteptat în mijlocul străzii. Curând, Hanna a ieșit pe balcon și ne-a comunicat că Charly nu se întorsese. „Culcă-te și nu te gândi la nimic", i-a strigat Ingeborg înainte de a ne întoarce la Del Mar. Ajunși în camera noastră, am vorbit despre Charly și despre Hanna (eu aș zice că i-am criticat), apoi am făcut dragoste. După aceea, Ingeborg și-a luat romanul cu Florian Linden și a adormit aproape imediat. Am ieșit pe balcon să fumez o țigară și să văd dacă disting mașina lui Charly.

29 AUGUST

În zori plaja e plină de pescăruşi. Lângă pescăruşi sunt porumbei. Pescăruşii şi porumbeii stau pe mal, *privind* marea, neclintiţi, în afară de vreunul care întreprinde un zbor scurt. Pescăruşii sunt de două feluri: mari şi mici. Din depărtare, porumbeii par tot pescăruşi. Pescăruşi de un al treilea fel, şi mai mici. Prin gura portului încep să iasă bărcile; când trec lasă o brazdă întunecată pe suprafaţa netedă a mării. Astăzi n-am dormit. Cerul e albastru, palid şi lichid. Linia orizontului este albă; nisipul plajei, maro, presărat cu mici buline de gunoi. De pe terasă – încă n-au sosit chelnerii să aranjeze mesele – se ghiceşte o zi senină şi transparentă. S-ar zice că, aliniaţi în şir indian, pescăruşii contemplă imperturbabili bărcile care se îndepărtează până se fac nevăzute. La ora aceasta coridoarele hotelului sunt calde şi pustii. La restaurant, un chelner pe jumătate adormit trage cu brutalitate perdelele; totuşi, strălucirea care inundă totul e binevoitoare şi rece; lumină slabă, domoală. Cafetiera nu funcţionează încă. Din gestul chelnerului înţeleg că mai e destul până să funcţioneze. În cameră, Ingeborg doarme cu romanul despre Florian Linden încurcat printre cearşafuri. Îl aşez uşor pe noptieră, nu fără să-mi atragă atenţia o frază. Florian Linden (presupun) spune: „Dumneavoastră afirmaţi că aţi repetat de câteva ori aceeaşi crimă. Nu, nu sunteţi nebun. Tocmai în asta constă răul". Pun cu grijă semnul de carte între pagini şi închid volumul. Când am ieşit, mi-a trecut prin cap ciudata idee că în Del Mar n-avea nimeni de gând să se trezească. Dar străzile nu mai sunt pe de-a-ntregul pustii. În

faţa chioşcului, la graniţa dintre zona veche şi cea turistică, în staţia de autobuze, este o camionetă din care se descarcă pachete cu reviste şi presa cotidiană. Cumpăr două ziare germane înainte de a o lua pe străzi strâmte, în direcţia portului, ca să caut un bar deschis.

În tocul uşii s-au ivit siluetele lui Charly şi a Lupului. Nici unul dintre ei n-a părut surprins să mă vadă. Charly a venit direct spre masa mea, în vreme ce Lupul comanda la tejghea două mic-dejunuri. N-am izbutit să spun nimic; atitudinea lui Charly şi a spaniolului erau acoperite de o mască de seninătate, deşi dincolo de calm erau în alertă.

- Te-am urmărit, a zis Charly; te-am văzut ieşind din hotel... Păreai foarte obosit, astfel că am preferat să te *lăsăm* să mergi pe jos un timp.

Am observat că îmi tremura mâna stângă; doar puţin, ei n-au băgat de seamă, dar am ascuns-o numaidecât sub masă. În sinea mea am început să mă pregătesc pentru ce era mai rău.

- Cred că nici tu n-ai dormit, a spus Charly.

Am ridicat din umeri.

- Eu n-am putut să dorm, a adăugat Charly, presupun că ştii toată povestea. Mi-e indiferent; vreau să spun că nu-mi pasă dacă nu dorm o zi sau mai multe. Mă mustră puţin conştiinţa pentru că l-am trezit pe Lup. Din vina mea n-a dormit nici el, nu-i aşa, Lupule?

Lupul a zâmbit fără să înţeleagă un cuvânt. O clipă mi-a trecut prin cap ideea nebunească de a-i traduce ceea ce tocmai spusese Charly, dar am tăcut. Ceva obscur m-a avertizat că e mai bine aşa.

- Prietenii trebuie să-şi susţină prietenii la nevoie, a spus Charly. Cel puţin aşa mi se pare mie. Ştiai că Lupul e un prieten adevărat, Udo? Pentru el prietenia e sfântă. De exemplu, acum ar trebui să se ducă la lucru, dar eu *ştiu* că n-are s-o facă până nu mă lasă instalat la hotel sau în orice alt loc sigur. Poate să-şi piardă locul de muncă, dar nu-i pasă. Şi de ce se întâmplă

asta? Asta se întâmplă pentru că are un simţ al prieteniei care e cum trebuie să fie: sfânt. Cu prietenia nu se glumeşte!

Ochii lui Charly străluceau nemaipomenit; m-am gândit că are să plângă. S-a uitat la croasantul lui cu o strâmbătură de silă şi l-a dat la o parte cu mâna. Lupul i-a făcut semn că, dacă nu-l vrea, îl mănâncă el. Da, da, a zis Charly.

– M-am dus acasă la el la patru dimineaţa. Crezi că aş fi putut face asta cu un necunoscut? Toată lumea e necunoscută, firește, toţi sunt în fond scârboşi; totuşi, mama Lupului, care mi-a deschis uşa, a crezut că avusesem un accident şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi ofere un coniac, iar eu bineînţeles că l-am acceptat, cu toate că eram beat criţă. Ce fiinţă minunată. Când s-a sculat Lupul, m-a găsit aşezat pe unul din fotoliile lui, bând coniac. Ce altceva puteam să fac!

– Nu înţeleg nimic, am spus. Mi se pare că eşti încă beat.

– Nu, îţi jur... E simplu: am fost la Lup la patru dimineaţa; m-a primit mama lui ca pe un prinţ; apoi eu şi Lupul am încercat să vorbim; apoi am dat câteva ture în maşină; am fost în vreo două baruri; am cumpărat două sticle; apoi ne-am dus pe plajă să bem cu Arsul...

– Cu Arsul? Pe plajă?

– Tipul doarme câteodată pe plajă ca să nu-i fure hidrobicicletele alea de rahat. Aşa că ne-am hotărât să împărţim băutura cu el. Ce ciudat, Udo: de acolo se vedea balconul tău şi aş jura că n-ai stins lumina toată noaptea. Mă înşel sau nu mă înşel? Nu, nu mă înşel, erau balconul tău, ferestrele tale şi lumina ta nenorocită. Ce-ai făcut? Te jucai de-a războiul sau făceai porcării cu Ingeborg? Eh, eh! Nu te uita aşa la mine, e o glumă, mie ce-mi pasă? Era camera ta, da, mi-am dat seama imediat, şi Arsul şi-a dat seama. În sfârşit, o noapte agitată, se pare că toţi am făcut noapte albă, nu?

Mai presus de ruşinea şi de ciuda pe care le-am simţit aflând că Charly era la curent cu pasiunea mea pentru jocuri şi că Ingeborg îi povestise cu siguranţă sau îi povestise în mod răutăcios (am putut chiar să mi-i imaginez pe toţi trei râzând

în hohote de replicile spirituale pe care şi le dădeau: „Udo câştigă, dar tot Udo pierde"; „aşa îşi petrec concediul generalii de la Statul Major, închişi în cameră"; „Udo e convins că e reîncarnarea lui Von Manstein"; „ce ai să-i faci cadou de ziua lui, un pistol cu apă?"), mai presus de ruşinea şi de ciuda, ziceam, pe care mi le provocau Charly, Ingeborg şi Hanna, m-a năpădit un sentiment domol şi progresiv de panică, din pricină că Arsul „ştia şi el care e balconul meu".

– Mai bine m-ai întreba de Hanna, am spus, străduindu-mă ca vocea să-mi pară normală.

– De ce? Sigur e bine. Hanna e întotdeauna bine.

– Ce-o să faci acum?

– Cu Hanna? Nu ştiu, peste câteva momente cred că am să-l duc pe Lup la locul lui de muncă, apoi am să mă duc la hotel. Sper ca Hanna să fie pe plajă, fiindcă am chef să dorm buştean... A fost o noapte agitată, Udo. Chiar şi pe plajă! N-ai să crezi, aici nimeni nu se opreşte un minut, Udo, nimeni. Dinspre hidrobiciclete am auzit un zgomot. E ciudat să auzi un zgomot pe plajă, la ora aia. Eu şi Lupul ne-am dus să investigăm şi ce crezi că am găsit: un cuplu tăvălindu-se. Un cuplu de germani, presupun, pentru că atunci când le-am urat distracţie plăcută mi-au răspuns în germană. Nu m-am uitat la tip, dar ea era frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de seară albă, ca a lui Inge, acolo, întinsă pe plajă, cu rochia mototolită şi toate lucrurile alea poetice...

– Inge? Te referi la Ingeborg?

Mâna mi-a tremurat din nou; am putut să miros în toată puterea cuvântului violenţa care ne înconjura.

– La ea nu, omule, la rochia ei albă, are o rochie albă, nu? Păi la aia. Ştii ce a spus atunci Lupul? Să stăm la coadă. Să ne aşezăm la coadă pentru când termină tipul. Dumnezeule, cât am râs! Voia să i-o tragem noi după amărâtul ăla! Un viol în toată regula! Ce umor. Eu aveam chef doar să beau şi să contemplu stelele! Ieri a plouat, îţi aduci aminte? În orice caz, pe cer erau vreo două stele, poate trei. Şi eu mă simţeam minunat, atunci. În alte condiţii, Udo, probabil că aş fi acceptat

propunerea Lupului. Poate că fetei i-ar fi plăcut. Poate că nu. Când am ajuns la hidrobiciclete cred că Lupul a încercat să-l convingă pe Ars să-l însoţească. Nici Arsul n-a vrut să meargă. Dar nu sunt sigur, ştii că nu prea mă descurc cu spaniola.

– Nu te descurci deloc, am zis.

Charly a râs fără prea multă tragere de inimă.

– Vrei să-l întreb ca să fii sigur? am adăugat.

– Nu. Nu-i problema mea... Oricum, crede-mă, mă înţeleg cu prietenii mei, iar Lupul e prietenul meu şi ne înţelegem.

– Nu mă îndoiesc.

– Faci bine... A fost o noapte frumoasă, Udo... O noapte liniştită, cu gânduri rele, dar fără acţiuni rele... O noapte liniştită, cum să-ţi explic, o noapte liniştită şi fără să mă opresc nici un minut, nici un minut... Chiar şi când s-a crăpat de ziuă şi s-ar fi putut crede că totul se sfârşise, ai ieşit tu din hotel... În primul moment am crezut că ne văzuseşi de pe balcon şi veneai să te alături petrecerii; când te-ai îndepărtat în direcţia portului l-am trezit pe Lup şi te-am urmărit... Fără grabă, ai văzut şi tu. De parcă am fi făcut o plimbare.

– Hanna nu e bine. Ar trebui s-o vezi.

– Nici Inge nu e bine, Udo. Nici eu. Nici Lupul, tovarăşul meu. Nici tu, dacă-mi permiţi să ţi-o spun. Doar mama Lupului e bine. Şi, la Oberhausen, copilaşul Hannei. Doar ei sunt... nu, bine pe de-a-ntregul nu, dar, în comparaţie cu alţii, bine. Da, bine.

Era obscen să-l aud numind-o Inge pe Ingeborg. Din păcate, prietenii ei, câţiva colegi de lucru, îi spuneau tot aşa. Era normal şi, totuşi, nu mă gândisem niciodată; eu nu cunoşteam nici un prieten al lui Ingeborg. Am simţit un fior străbătându-mi corpul. Am cerut încă o cafea cu lapte. Lupul a luat o cafea cu rom (dacă trebuia să se ducă la slujbă, era limpede că nu-l preocupa deloc). Charly n-a vrut nimic. N-avea chef decât de fumat şi făcea asta cu nesaţ, ţigară de la ţigară. Însă ne-a asigurat că achită el nota de plată.

– Ce s-a întâmplat la Barcelona?

Era să spun „ești schimbat", dar mi s-a părut ridicol: abia îl cunoșteam.

- Nimic. Ne-am plimbat. Am cumpărat suvenire. E un oraș frumos, cu prea multă lume, asta da. O vreme am ținut cu Fotbal Club Barcelona, când era Lattek antrenor și jucau Schuster și Simonsen. Acum nu mai sunt. Nu mă interesează clubul, dar orașul îmi place la fel de mult. Ai fost în La Sagrada Familia? Ți-a plăcut? Da, e frumoasă. Am mai băut și într-un bar foarte vechi, plin de afișe cu toreadori și țigani. Hannei și lui Inge li s-a părut foarte original. Și era ieftin, mult mai ieftin decât în barurile de aici.

- Dacă ai fi văzut fața Hannei, n-ai fi atât de liniștit. Ingeborg avea de gând să te denunțe la poliție. Dacă se întâmplă asta în Germania, o face sigur.

- Exagerezi... În Germania, în Germania...

A schițat o strâmbătură de neputință.

- Nu știu, și acolo poate că acum lucrurile nu se opresc nici un minut. Rahat. Nu-mi pasă. Pe de altă parte, nu te cred, nu cred că lui Inge i-a trecut prin cap să sune la poliție.

Am ridicat din umeri, jignit; poate Charly avea dreptate, poate că el cunoștea mai bine inima lui Ingeborg.

- Tu ce-ai fi făcut?

Ochii lui Charly au strălucit plini de malițiozitate.

- În locul tău?

- Nu, în al lui Inge.

- Nu știu. Te-aș fi călcat în picioare. Ți-aș fi rupt spinarea.

Charly a închis ochii. În mod surprinzător, răspunsul meu l-a durut.

- Eu nu.

Și-a agitat mâna în aer, de parcă i-ar fi scăpat ceva foarte important.

- Eu, în locul lui Inge, n-aș fi făcut-o.

- Firește.

- N-am vrut nici s-o violez pe germana de pe plajă. Aș fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o. Înțelegi? Aș fi putut să-i mut

fălcile Hannei, să i le mut cu adevărat şi n-am făcut-o. Aş fi putut să dau cu o piatră în geamul tău ori să-ţi trag una după ce ţi-ai cumpărat ziarele alea mizerabile. N-am făcut nimic. Vorbesc şi fumez, atâta tot.

– De ce ai fi vrut să-mi spargi geamurile sau să mă loveşti? E stupid.

– Nu ştiu. Mi-a trecut prin cap. Repede, repede, cu o piatră cât un pumn.

Vocea i s-a frânt ca şi cum şi-ar fi amintit deodată un coşmar.

– A fost Arsul; uitându-se la lumina de la fereastra ta; dorinţă de a atrage atenţia, presupun...

– Arsul ţi-a sugerat să dai cu pietre în fereastra mea?

– Nu, Udo, nu. Nu-nţelegi nimic, omule. Arsul trăgea la măsea împreună cu noi, mai degrabă în tăcere, mai degrabă toţi trei în tăcere, ascultând marea, nimic mai mult, şi trăgeam la măsea, dar cu ochii deschişi, nu? Iar Arsul şi cu mine ne-am uitat la fereastra ta. Vreau să spun: când m-am uitat eu la fereastra ta, Arsul avea deja ochii aţintiţi asupra ei, eu mi-am dat seama, iar el şi-a dat seama de asemenea că prinsesem şpilul. Dar n-a pomenit de dat cu pietre. Mie mi-a venit ideea asta. M-am gândit că trebuie să te *anunţ*... Înţelegi?

– Nu.

Charly a schiţat o strâmbătură de lehamite; a luat ziarele şi a întors paginile cu o viteză uimitoare, de parcă înainte de a fi mecanic ar fi fost casier la o bancă; sunt sigur că n-a citit nici o frază completă; apoi, oftând, le-a lăsat la o parte; cu gestul acela care părea să spună că ştirile erau pentru mine, nu pentru el. Câteva secunde am rămas amândoi tăcuţi. Afară, strada îşi recăpăta ritmul cotidian; nu mai eram singuri în bar.

– În fond, o iubesc pe Hanna.

– Ar trebui să te duci imediat s-o vezi.

– E o fată bună, da. Şi a avut mult noroc în viaţă, chiar dacă ea crede contrariul.

– Ar trebui să te duci la hotel, Charly...

– Mai întâi îl lăsăm pe Lup la slujbă, de acord?

– Bine, să mergem.

Când s-a ridicat de la masă era alb, de parcă n-ar mai fi avut sânge în corp. Fără să se împleticească nici măcar o dată, motiv din care am dedus că nu era atât de beat cum credeam, s-a dus la tejghea, a plătit şi am plecat. Maşina lui Charly era oprită lângă mare. Deasupra era placa de windsurf. O avusese cu el la Barcelona? Nu, trebuie s-o fi pus acolo la întoarcere, ceea ce însemna că fusese deja la hotel. Am străbătut încet distanţa care ne despărţea de supermarketul unde lucra Lupul. Înainte ca acesta să coboare, Charly i-a spus că, dacă îl concediază, să se ducă să-l caute la hotel, că are să vadă el cum rezolvă problema. Am tradus. Lupul a zâmbit şi a spus că nu vor îndrăzni să se pună cu el. Charly a încuviinţat grav şi când lăsasem în urmă supermarketul a zis că e adevărat, că orice divergenţă cu Lupul se poate dovedi complicată, ca să nu spună periculoasă. Apoi a vorbit despre câini. Vara era ceva obişnuit să vezi câini părăsiţi murind de foame pe străzi. „Mai ales aici", a spus.

– Ieri, când căutam casa Lupului, am călcat unul.

A aşteptat să spun ceva şi a continuat:

– Un câine mic şi negru, pe care îl văzusem pe Paseo Marítimo... Umbla după blestemaţii de stăpâni sau după puţină mâncare... Nu ştiu... Ştii povestea câinelui care a murit de foame lângă stăpânul mort?

– Da.

– M-am gândit la asta. La început bietele animale nu ştiu unde să se ducă, se mulţumesc să aştepte. Asta chiar e fidelitate, eh, Udo. Dacă depăşesc etapa asta, hoinăresc sau scormonesc prin coşurile de gunoi. Căţelul negru de ieri mi-a făcut impresia că încă aştepta. Cum se poate înţelege asta, Udo?

– Cum poţi fi atât de sigur că îl văzuseşi înainte sau că era un câine vagabond?

– Pentru că am coborât din maşină şi l-am observat atent. Era acelaşi.

Lumina dinăuntrul mașinii începea să mă adoarmă. O clipă am crezut că văd ochii lui Charly plini de lacrimi. „Amândoi suntem obosiți", m-am gândit.

La ușa hotelului lui l-am sfătuit să facă un duș, să se vâre în pat și să lase explicațiile cu Hanna pentru după ce se scoală. Câțiva clienți începeau să defileze spre plajă. Charly a zâmbit și s-a făcut nevăzut pe coridor. M-am întors la Del Mar neliniștit.

Am întâlnit-o pe Frau Else pe terasa de pe acoperiș, după ce am ignorat cu aroganță toate semnalele care indicau ce zone sunt accesibile turiștilor și ce zone sunt rezervate doar personalului hotelului. Trebuie să mărturisesc, pe de altă parte, că nu o căutam. S-a întâmplat că Ingeborg încă dormea, la bar mă sufocam, n-aveam chef să ies din nou și nici nu-mi era somn. Frau Else citea, întinsă pe un șezlong azuriu, cu un suc de fructe alături. N-a fost surprinsă să mă vadă apărând, dimpotrivă, cu vocea ei senină dintotdeauna m-a felicitat pentru că descoperisem intrarea terasei. „Privilegii de somnambuli", am răspuns, înclinând capul ca să cercetez cartea pe care o avea în mână. Era un ghid turistic al sudului Spaniei. Apoi m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. La privirea mea întrebătoare, a răspuns că până și pe terasa de pe acoperiș dispunea de o sonerie ca să anunțe angajații. Din curiozitate, am acceptat. După un moment am întrebat-o de activitățile ei din ziua anterioară. Am adăugat că o căutasem zadarnic prin tot hotelul. „Când plouă, dispăreți", am spus.

Chipul lui Frau Else s-a umbrit. Cu gesturi în aparență studiate (dar eu știu că așa e ea, că și asta face parte din spontaneitatea și din energia ei), și-a dat jos ochelarii de soare și m-a scrutat înainte de a răspunde: ieri și-a petrecut toată ziua închisă în cameră, cu soțul ei. E cumva bolnav? Timpul urât, norii încărcați cu electricitate îi fac rău; are dureri de cap îngrozitoare, care îi afectează vederea și nervii; câteodată ajunge să sufere de orbire trecătoare. Febră cerebrală, spun buzele desăvârșite ale lui Frau Else. (După câte știu eu, nu există o

asemenea boală.) Imediat după aceea, cu un zâmbet abia schiţat, m-a pus să-i promit că n-am s-o mai caut niciodată. Ne vom vedea doar când hazardul o va hotărî. Şi dacă refuz? Am să vă oblig să-mi promiteţi, a şoptit Frau Else. În clipa aceea a apărut o chelneriţă cu un pahar de suc de fructe absolut identic cu cel ţinut de Frau Else în mână; câteva secunde sărmana fată, orbită de soare, a clipit fără să ştie încotro să se îndrepte; apoi a aşezat paharul pe masă şi a plecat.

– Vă promit, am spus, întorcându-mă cu spatele la ea şi ducându-mă până la marginea terasei.

Ziua era galbenă şi pretutindeni reverbera o culoare de carne umană care mi-a produs greaţă.

M-am întors spre ea şi i-am mărturisit că nu închisesem ochii toată noaptea. „Nu e nevoie să juraţi", a răspuns fără să-şi dezlipească privirea de la cartea pe care o ţinea din nou în mâini. I-am povestit că Charly o lovise pe Hanna. „Unii bărbaţi obişnuiesc să facă asta", a fost replica ei. Am râs. „E limpede că nu sunteţi feministă!" Frau Else a dat foaia fără să-mi răspundă. I-am spus atunci ce îmi explicase Charly despre câini, câinii pe care lumea îi părăseşte înainte sau în timpul vacanţelor. Am observat că Frau Else mă asculta cu interes. Când mi-am terminat povestea am văzut în ochii ei un semn de alarmă; m-am temut că se ridică şi vine spre mine. M-am temut că va rosti cuvintele pe care atunci doream cel mai puţin să le aud. Dar ea n-a scos o vorbă şi puţin după aceea am considerat că e mai prudent să mă retrag.

În seara aceea totul a revenit la normal. Într-o discotecă din zona campingurilor, Hanna, Charly, Ingeborg, Lupul, Mielul şi eu am toastat pentru prietenie, pentru vin, pentru bere, pentru Spania, pentru Germania, pentru Real Madrid (Lupul şi Mielul nu ţin cu Barcelona, cum credea Charly, ci cu Realul), pentru femeile frumoase, pentru vacanţă etcetera. O pace desăvârşită. Hanna şi Charly, fireşte, s-au împăcat. Charly a redevenit bădăranul mai mult sau mai puţin obişnuit pe care l-am cunoscut

pe 21 august, iar Hanna şi-a pus rochia cea mai strălucitoare şi mai decoltată pe care o avea ca să sărbătorească. Până şi pometele vânăt îi conferea un oarecare farmec, între erotic şi golănesc. (Pometele vânăt pe care înainte de a bea l-a ascuns în spatele unor ochelari de soare, dar pe care în vacarmul de la discotecă l-a etalat fără rezerve, fericită, de parcă s-ar fi regăsit pe ea însăşi şi propria-i raţiune de a trăi.) Ingeborg l-a iertat oficial pe Charly, care, în prezenţa tuturor, a îngenuncheat la picioarele ei şi i-a lăudat virtuţile, spre desfătarea celor ce au putut să-l audă şi înţelegeau germana. În desfăşurarea de atenţii, Lupul şi Mielul n-au rămas mai prejos; lor le-am datorat descoperirea celui mai autentic spaniol restaurant pe care l-am văzut până în ziua de astăzi. Restaurant unde, pe lângă faptul că am mâncat bine şi ieftin şi am băut pe săturate, chiar şi mai ieftin, am avut ocazia să ascultăm o cântăreaţă de flamenco (sau de cântece populare), care s-a dovedit a fi un travestit căruia i se spunea Andrómeda, bine cunoscut de prietenii noştri spanioli. Conversaţia de după masă a fost îndelungată şi plăcută în anecdote, cântece şi dansuri. Andrómeda, aşezată lângă noi, le-a arătat femeilor cum să bată din palme şi apoi a dansat cu Charly un dans numit „sevillana"; curând a început să-i imite toată lumea, chiar şi cei de la alte mese, în afară de mine, care am refuzat categoric şi cam brusc. M-aş fi făcut de râs. Totuşi, bruscheţea mea a părut să-i placă travestitului, care după ce s-a încheiat dansul mi-a ghicit în palmă. Voi avea bani, putere şi dragoste; o viaţă plină de emoţii; un copil (sau un nepot) homosexual... Andrómeda ghiceşte viitorul şi îl interpretează; la început vocea abia i se aude, e o şoaptă, apoi creşte în volum şi în cele din urmă recită în aşa fel, că toţi o pot auzi şi îi aplaudă vorbele de duh. Cine se pretează la jocurile acestea este ţinta glumelor clienţilor, dar în linii generale nu mi-a spus nimic dezagreabil şi înainte de a pleca ne-a dăruit fiecăruia câte o garoafă şi ne-a poftit să mai venim. Charly i-a lăsat o mie de *pesetas* bacşiş şi a jurat pe părinţii lui că aşa are să facă. Am fost cu toţii de părere că e un loc care „merită osteneala" şi a plouat

cu felicitări la adresa Lupului și a Mielului. La discotecă ambianța era diferită, erau mai mulți tineri și mediul era artificial, dar nu ne-a trebuit mult ca să intrăm în atmosferă. Resemnare. Acolo chiar că am dansat; le-am sărutat pe Ingeborg și pe Hanna, apoi am căutat toaleta și am vomitat și m-am pieptănat și m-am dus din nou pe ring. L-am tras pe Charly la o parte, apucându-l de revere și l-am întrebat: totul bine? Totul minunat de bine, a răspuns. Hanna, prin spate, l-a îmbrățișat și l-a îndepărtat de mine. Charly mai voia să-mi spună ceva, dar nu-i mai vedeam decât buzele mișcându-se și, când nu se mai putea face nimic, zâmbetul. Și Ingeborg a redevenit Ingeborg din seara de 21 august; Ingeborg dintotdeauna. M-a sărutat, m-a îmbrățișat, mi-a cerut să facem dragoste. Când ne-am întors în camera noastră, la cinci dimineața, am făcut imediat dragoste; Ingeborg a avut un orgasm rapid; eu m-am stăpânit și am mai posedat-o încă multe minute. Amândurora ne era somn. Goală pe cearșaf, Ingeborg m-a asigurat că totul e simplu. „Până și miniaturile tale." A insistat asupra acestui termen înainte de a adormi. „Miniaturi." „Totul e simplu." Mi-am contemplat îndelung jocul, *gândindu-mă*.

30 AUGUST

Evenimentele de astăzi sunt confuze încă, totuşi voi încerca să le notez ordonat, aşa poate că eu însumi voi izbuti să descopăr în ele ceva ce până acum mi-a scăpat neobservat, operaţie dificilă şi probabil inutilă, căci ce s-a întâmplat nu mai poate fi îndreptat şi la nimic nu foloseşte să nutresc false speranţe. Dar ceva trebuie să fac ca să-mi omor timpul.

Am să încep cu micul dejun pe terasa hotelului, în costume de baie, sub un cer fără nori, într-o briză domoală adiind dinspre mare. Planul meu iniţial era să mă întorc în cameră, când avea să fie aranjată, şi să petrec orele acelea cufundat în joc, dar Ingeborg m-a făcut să mă răzgândesc: dimineaţa era prea frumoasă ca să mă închid în hotel. Pe plajă i-am găsit pe Hanna şi pe Charly tolăniţi pe o rogojină imensă: dormeau. Rogojina, cumpărată recent, păstra într-un colţ eticheta cu preţul. Mi-l amintesc cu claritatea unui tatuaj: 700 de *pesetas*. M-am gândit atunci, ori poate o gândesc abia acum, că scena aceea îmi era familiară. Aşa se întâmplă de obicei când îmi pierd nopţile: detaliile nesemnificative se amplifică şi dăinuie. Vreau să spun: nimic anormal. Cu toate acestea, mi s-a părut îngrijorător. Sau acum, când soarele s-a ascuns, mi se pare aşa.

Dimineaţa s-a scurs în gesturile vane dintotdeauna: înotul, vorbitul, cititul revistelor, unsul corpului cu creme şi loţiuni de bronzare. Am mâncat devreme într-un restaurant plin de turişti, care, la fel ca noi, erau îmbrăcaţi în costume de baie şi miroseau a uleiuri (nu e un miros plăcut la masă); apoi am reuşit să fug; Ingeborg, Hanna şi Charly s-au dus din nou pe

plajă și eu am revenit la hotel. Ce am făcut? Nu mare lucru. Mi-am contemplat jocul, incapabil să mă concentrez, apoi am făcut o siestă populată cu coșmaruri până la șase după-amiaza. Când am văzut de pe balcon că marea masă a celor de pe malul mării începea să se retragă spre hoteluri și campinguri, am coborât pe plajă. Este tristă ora aceea și sunt triști cei veniți de pe malul mării: obosiți, sătui de soare, își îndreaptă privirea spre linia clădirilor ca niște soldați convinși dinainte că vor pieri; pașii lor istoviți care străbat plaja și Paseo Marítimo prudenți, dar cu o urmă de dispreț, de fanfaronadă în fața unui pericol îndepărtat, felul lor particular de a pătrunde pe străzile laterale unde caută imediat umbra îi conduc direct în gol, fiind o ofrandă.

Ziua, văzută retrospectiv, apare lipsită de figuri și de bănuieli. Nici Frau Else, nici Lupul, nici Mielul, nici o scrisoare din Germania, nici un telefon, nimic demn de a fi luat în seamă. Doar Hanna și Charly, Ingeborg și eu, toți patru în pace; și Arsul, dar departe, ocupat cu hidrobicicletele lui (nu mai erau prea mulți clienți), iar Hanna, nu știu de ce, s-a dus să-i vorbească; puțin, mai puțin de un minut, un gest de politețe, a spus după aceea. Pe scurt, o zi liniștită, ca să faci plajă și nimic altceva.

Îmi amintesc că atunci când am coborât spre plajă pentru a doua oară cerul s-a umplut deodată cu o infinitate de nori, nori minusculi care au început să alerge spre est sau spre nord-est, iar Ingeborg și Hanna înotau și când m-au văzut au ieșit, mai întâi Ingeborg, care m-a sărutat, apoi Hanna. Charly era întins cu fața spre slabele raze de soare și părea adormit. La stânga noastră Arsul monta, cu răbdare, castelul din fiecare seară, străin de toate, la ora când nu încăpea îndoială că înfățișarea monstruoasă i se autorevela fără înconjur. Îmi amintesc culoarea galben-cenușie a înserării, discuția noastră frivolă (n-aș putea preciza subiectele), părul ud al fetelor, vocea lui Charly spunând povestea absurdă a unui copil care învață să meargă pe bicicletă. Totul prevestea că are să fie o seară agreabilă ca oricare alta și că în curând ne vom întoarce la

hotelurile noastre să facem duş şi să ne încheiem noaptea în vreo discotecă.

Atunci Charly a făcut un salt, şi-a apucat placa de windsurf şi a intrat în mare. Până în momentul acela nu observasem că placa era acolo, că tot timpul fusese acolo.

– Să te întorci repede, a strigat Hanna.

Nu cred că a auzit-o.

Primii metri a înotat trăgând după el placa; după aceea a urcat pe ea, a ridicat pânza, ne-a salutat cu mâna şi s-a îndepărtat în largul mării, profitând de o rafală de vânt favorabilă. Să fi fost şapte seara, nu mult mai mult. Nu era singurul windsurfer. De asta sunt sigur.

După o oră, obosiţi de aşteptare, ne-am dus să bem pe terasa hotelului Costa Brava, de unde se vedeau perfect plaja şi locul din care în mod logic trebuia să apară Charly. Ne simţeam murdari şi însetaţi. Îmi amintesc că Arsul, pe care îl vedeam de fiecare dată când mă întorceam încercând să localizez pânza lui Charly, s-a mişcat neîncetat în jurul hidrobicicletelor, un soi de Golem ocupat, până a dispărut deodată (în coliba lui, deduc), dar într-un mod atât de intempestiv, atât de sec, că pe plajă a rămas un gol dublu: lipsea Charly, iar acum lipsea şi Arsul. Cred că atunci m-am temut deja de o nenorocire.

La nouă seara, cu toate că nu se întuneca încă, ne-am hotărât să cerem sfatul recepţionerului de la Costa Brava. Acesta ne-a trimis la Crucea Roşie a Mării, ale cărei birouri se află pe Paseo Marítimo, puţin înainte de a ajunge în partea veche a satului. Acolo, după o explicaţie încâlcită, au luat legătura prin radio cu o şalupă de salvare. După o jumătate de oră şalupa a recomandat să se ceară ajutorul poliţiei portuare. Se înnopta în grabă; îmi amintesc că m-am uitat pe fereastră şi am zărit timp de o secundă şalupa cu care vorbiserăm. Funcţionarul ne-a lămurit că e mai bine să ne întoarcem la hotel şi de acolo să sunăm la Comandamentul Naval, la poliţie şi la Protecţia Civilă; managerul hotelului trebuia să ne îndrume întru totul. Am spus că aşa vom face şi am plecat. Am făcut jumătate din drum

în tăcere, iar cealaltă jumătate ne-am certat. După Ingeborg, erau cu toții niște incompetenți. Hanna nu era prea convinsă, dar pe de altă parte obiecta că managerul de la Costa Brava îl ura pe Charly; mai exista și posibilitatea ca acesta să se afle într-un sat vecin, cum a făcut odată, ne amintim? I-am spus părerea mea: să facă întocmai ce ni se indicase. Atunci Hanna a zis că da, că am dreptate și s-a prăbușit.

La hotel, recepționerul, iar mai târziu managerul i-au explicat Hannei că practicanții de windsurf naufragiați abundau în timpul verii și, în general, nu li se întâmpla nimic rău. În cel mai rău caz petreceau 48 de ore în derivă, dar salvarea era sigură etcetera. După cuvintele acestea Hanna n-a mai plâns și a părut mai calmă. Directorul s-a oferit să ne ducă în mașina lui la Comandamentul Naval. Acolo au consemnat declarația Hannei, au luat legătura cu portul și din nou cu Crucea Roșie a Mării. Curând după aceea au sosit doi polițiști. Aveau nevoie de o descriere detaliată a plăcii; urma să înceapă o căutare cu elicopterul. La întrebarea dacă placa avea trusă de supraviețuire, toți am declarat că habar n-aveam de existența unei astfel de truse. Unul dintre polițiști a zis: „E o invenție spaniolă". Celălalt polițist a adăugat: „Atunci depinde cât de somn îi e; dacă adoarme, a încurcat-o". M-a deranjat că vorbeau în felul acesta în fața noastră, cu toate că știau că eu le înțeleg limba. Firește, nu i-am tradus Hannei ce au spus. Managerul, dimpotrivă, nu arăta nici cel mai mic semn de nervozitate, ba chiar, când am revenit la hotel, și-a permis să glumească despre eveniment. „Sunteți mulțumit?", am zis. „Da, totul merge bine", a răspuns. „Nu trece mult și prietenul dumneavoastră are să apară. Știți, suntem implicați cu toții. Nu putem da greș."

Am cinat la Costa Brava. Cum era de așteptat, cina n-a fost însuflețită. Pui cu piure de cartofi și ouă prăjite, salată, cafea și înghețate, pe care chelnerii, la curent cu cele întâmplate (în realitate, eram ținta tuturor privirilor), ni le-au servit cu o amabilitate ieșită din comun. Apetitul nu ne-a scăzut. Eram la desert când am văzut chipul Lupului lipit de geamurile ce

despărțeau sala de mese de terasă. Îmi făcea semne. Când i-am anunțat prezența, Hanna s-a înroșit deodată și și-a coborât privirea. Cu o voce abia perceptibilă mi-a cerut să scap de ei, să vină mâine, sau când mi se părea mie mai bine. Am ridicat din umeri și am ieșit; pe terasă așteptau Lupul și Mielul. Am relatat pe scurt episodul. Amândoi au fost afectați de veste (cred că am văzut lacrimi în ochii Lupului, dar n-aș putea să jur); apoi am spus că Hanna e foarte îngrijorată și că așteptăm dintr-o clipă în alta noutăți de la poliție. N-am avut argumente să mă împotrivesc când au propus să vină din nou peste o oră. Am așteptat pe terasă până au plecat; unul dintre ei mirosea a parfum și, în ciuda stilului lor neglijent, erau îmbrăcați, totuși, cu o oarecare grijă. Când au ajuns pe trotuar au început să se certe; când au dat colțul încă mai gesticulau.

Evenimentele care au urmat presupun că fac parte din rutină în cazuri asemănătoare, deși sunt de obicei supărătoare și inutile. Mai întâi a apărut un polițist; apoi altul, dar cu altă uniformă, însoțit de un civil care vorbea germana și de un marinar în uniformă completă! Din fericire, n-au stat prea mult (marinarul, după cum ne-a informat managerul, era gata să se alăture căutării într-o șalupă dotată cu reflectoare). Când au plecat au promis că ne anunță la orice oră de rezultatele pe care le-ar avea. Pe fețele lor se putea citi că posibilitățile de a-l găsi pe Charly erau din ce în ce mai reduse. În cele din urmă a apărut un membru - secretarul, cred că am înțeles - al Clubului de Windsurf din sat, ca să ne asigure că beneficiem de sprijinul material și moral al asociațiilor; puseseră și ei la dispoziție o barcă de salvare, pe lângă faptul că, din momentul când aflaseră de naufragiu, colaboraseră cu Comandamentul Naval și Protecția Civilă. Așa l-a numit: naufragiu. Hanna, care în timpul cinei dăduse dovadă de seninătate și de tărie de caracter, la această ultimă manifestare de solidaritate a fost năpădită iarăși de un plâns care s-a transformat treptat într-un atac de isterie.

Ajutați de un chelner, am urcat-o în camera ei și am culcat-o. Ingeborg a întrebat-o dacă are vreun calmant. Suspinând,

Hanna a răspuns că nu, că i le interzisese medicul. În cele din urmă am hotărât că e mai bine ca Ingeborg să rămână să doarmă acolo.

Înainte de a reveni la Del Mar am intrat în Colțul Andaluzilor. Mă așteptam să-i întâlnesc pe Lup și pe Miel, sau pe Ars, dar n-am văzut pe nimeni. Proprietarul, la prima masă, lângă televizor, se uita ca de obicei la un film cu cowboys. Am plecat numaidecât. El nici măcar nu s-a întors. De la Del Mar am sunat-o pe Ingeborg. Nu avea noutăți. Erau culcate, dar nici una dintre ele nu putea să doarmă. Am zis prosteşte: „Consoleaz-o". Ingeborg nu mi-a răspuns. O clipă am crezut că s-a întrerupt convorbirea.

– Sunt aici, a spus Ingeborg, mă gândesc.

– Da, și eu mă gândesc, am zis.

Apoi ne-am urat noapte bună și am închis.

Un timp am stat întins pe pat, cu lumina stinsă, cumpănind asupra celor ce i se puteau întâmpla lui Charly. În cap mi se formau doar imagini incoerente: rogojina nouă cu prețul nedesprins, mâncarea de la amiază impregnată de mirosuri dezgustătoare, apa, norii, vocea lui Charly... M-am gândit că e ciudat că nu o întrebase nimeni pe Hanna de obrazul vânăt; m-am gândit la aspectul înecaților; mi-am zis că vacanța se dusese dracului. Lucrul acesta m-a făcut să mă scol dintr-un salt și să mă pun pe treabă cu o energie nemaipomenită.

La patru dimineața am terminat runda din primăvara lui 41. Mi se închideau ochii de somn, dar eram mulțumit.

31 AUGUST

La zece dimineaţa m-a sunat Ingeborg ca să mă informeze că suntem convocaţi la Comandamentul Naval. Le-am aşteptat în maşină în faţa hotelului Costa Brava şi am plecat. Hanna era mai însufleţită decât în noaptea anterioară, se fardase şi se rujase şi, când m-a văzut, mi-a zâmbit. Dimpotrivă, chipul lui Ingeborg nu prevestea nimic bun. Comandamentul Naval se află la câţiva metri de portul sportiv, pe o stradă îngustă din zona veche; ca să ajungi la birouri trebuie să străbaţi o curte interioară pavată cu dale murdare, cu o fântână seacă în mijloc. Acolo, rezemată de fântână, am descoperit placa lui Charly. Am ştiut-o fără să ne-o spună nimeni şi un moment am fost incapabili să scoatem o vorbă sau să înaintăm. „Urcaţi, vă rog, urcaţi", a spus de la o fereastră de la etajul al doilea un tânăr pe care apoi l-am recunoscut ca fiind de la Crucea Roşie. După descumpănirea iniţială, am urcat; pe palier ne aşteptau şeful de la Protecţia Civilă şi secretarul Clubului de Windsurf, care ni s-au adresat cu gesturi de simpatie şi cordialitate. Ne-au cerut să intrăm; în birou se aflau alţi doi civili, băiatul de la Crucea Roşie şi doi poliţişti. Unul dintre civili ne-a întrebat dacă recunoaştem placa din curte. Hanna, a cărei piele bronzată a pălit, a ridicat din umeri. M-au întrebat pe mine. Am spus că nu pot fi sigur; la fel a răspuns Ingeborg. Secretarul Clubului de Windsurf privea pe fereastră. Poliţiştii păreau sătui. Am avut impresia că nimeni nu îndrăznea să vorbească. Era cald. Hanna a rupt tăcerea. „L-aţi găsit?", a întrebat cu o voce atât de ascuţită, că toţi am tresărit. Cel care

vorbea germana s-a grăbit să spună că nu, au găsit doar placa şi ghiul, ceea ce, după cum îşi dă seama, e destul de semnificativ... Hanna a ridicat din nou din umeri. „A ştiut cu siguranţă că o să adoarmă şi a hotărât să se lege"... „Sau a prevăzut că o să-l lase puterile, marea, frica, întunericul, mă înţelegeţi"... „În orice caz, a făcut ce era mai potrivit: a dat drumul capetelor care susţin pânza şi s-a legat de placă"... „Bine, sunt presupuneri, e limpede"... „N-am făcut economie de mijloace: căutarea a fost scumpă şi periculoasă"... „În dimineaţa aceasta o barcă a Asociaţiei Pescarilor a găsit placa şi ghiul"... „Acum trebuie să luăm legătura cu consulatul german"... „Bineînţeles că vom continua căutările în zonă"... Hanna avea ochii închişi. Apoi mi-am dat seama că plângea. Ne-am privit cu toţii îndureraţi. Băiatul de la Crucea Roşie s-a lăudat: „N-am dormit toată noaptea". Părea agitat. Imediat după aceea au scos nişte hârtii, pentru ca Hanna să le semneze. Habar n-am despre ce era vorba. Când am plecat ne-am dus să bem o răcoritoare într-un bar din centru. Am vorbit despre vreme şi despre funcţionarii spanioli, oameni cu bunăvoinţă, dar cu puţine resurse. Locul era înţesat de un soi de turişti în trecere, mai degrabă murdari, şi mirosea puternic a sudoare şi a tutun. Am plecat după ce trecuse de amiază. Ingeborg a hotărât să rămână cu Hanna şi eu am urcat în cameră. Mi se închideau ochii şi curând am adormit.

Am visat că bate cineva la uşă. Era noaptea şi când deschideam vedeam o siluetă care dispărea în capătul coridorului. O urmăream; ajungeam pe neaşteptate într-o cameră enormă, în penumbră, unde se desluşeau contururile unor mobile vechi şi grele. Domnea mirosul de mucegai şi de umezeală. Pe un pat se zvârcolea o umbră. La început am crezut că e un animal. Apoi l-am recunoscut pe soţul lui Frau Else. În sfârşit!

Când m-a trezit Ingeborg, camera era plină de lumină şi eu transpiram. Primul lucru pe care l-am perceput, definitiv

schimbat, a fost chipul ei; proasta dispoziție i se observa pe frunte și pe pleoape, iar câteva clipe ne-am privit fără să ne recunoaștem, de parcă amândoi tocmai ne-am fi trezit. Apoi s-a întors cu spatele la mine și a început să contemple dulapurile și tavanul; pierduse, după cum a spus, o jumătate de oră încercând să mă sune de la Costa Brava și nu răspunsese nimeni. În vocea ei simțeam ranchiună și tristețe; explicația mea, împăciuitoare, i-a inspirat doar dispreț. În cele din urmă, după o lungă tăcere pe care am folosit-o ca să fac duș, a admis: „Dormeai, dar eu am crezut că ai plecat".

– De ce n-ai urcat să verifici cu ochii tăi?

Ingeborg s-a îmbujorat:

– Nu era nevoie... Pe de altă parte, hotelul ăsta mă înspăimântă. Tot satul mă înspăimântă.

Am gândit, nu știu din ce motive obscure, că are dreptate; nu i-am spus-o.

– Ce prostie...

– Hanna mi-a împrumutat haine, îmi vin foarte bine, aproape că avem aceeași talie.

Ingeborg vorbea repede și pentru prima oară m-a privit în ochi. Într-adevăr, hainele pe care le purta nu erau ale ei. Am remarcat dintr-odată gustul Hannei, iluziile Hannei, neînduplecata voință estivală a Hannei și rezultatul a fost tulburător.

– Se știe ceva de Charly?

– Nimic. Au fost niște ziariști la hotel.

– Atunci e mort.

– E posibil. Mai bine nu-i spune Hannei.

– Nu, firește, ar fi absurd.

Când am ieșit de la duș, imaginea lui Ingeborg, așezată lângă jocul meu într-o atitudine meditativă, mi s-a părut perfectă. I-am propus să facem dragoste. Fără să se întoarcă, m-a respins cu o mișcare ușoară a capului.

– Nu știu ce te atrage la chestia asta, a zis arătând harta.

– Claritatea ei, am răspuns îmbrăcându-mă.

– Cred că eu o detest.

- Pentru că nu ştii să joci. Dacă ai şti, ţi-ar plăcea.

- Există femei pe care le interesează felul ăsta de jocuri? Tu ai jucat cu vreuna?

- Nu, eu nu. Dar există. Puţine, ce-i drept; nu e un joc care să atragă în mod special fetele.

Ingeborg m-a privit cu ochi dezolaţi.

- Toată lumea a atins-o pe Hanna, a spus deodată.

- Ce?

- Toţi au atins-o.

A schiţat o strâmbătură oribilă.

- Pur şi simplu. Eu nu înţeleg asta, Udo.

- Ce vrei să spui? Că toţi s-au culcat cu ea? Şi cine sunt toţi? Lupul şi Mielul?

Nu pot să-mi explic cum şi de ce, am început să tremur. Mai întâi genunchii şi apoi mâinile. Era imposibil să disimulez.

După ce a şovăit un moment, Ingeborg s-a ridicat dintr-un salt, şi-a băgat într-o plasă de pai costumul de baie şi prosopul, apoi a ieşit din cameră fugind în toată puterea cuvântului. Din uşa pe care nu s-a deranjat să o închidă, a spus:

- Toţi au atins-o, dar tu erai închis în cameră cu războiul tău.

- Şi ce dacă? am strigat. Am vreo legătură cu chestia asta? E vina mea?

Restul după-amiezii îl folosesc ca să scriu cărţi poştale şi să beau bere. Dispariţia lui Charly nu m-a afectat cum se presupune că trebuie să te afecteze aceste incidente; de fiecare dată când mă gândesc la el – şi recunosc că o fac adesea –, simt un fel de gol, nimic mai mult. La şapte trec pe la Costa Brava să arunc o privire. Le găsesc pe Ingeborg şi pe Hanna în sala cu televizorul, o cameră strâmtă şi alungită, cu pereţi verzi şi o fereastră care dă într-o curte interioară plină de plante muribunde. Locul e deprimant şi o spun răspicat. Biata Hanna mă priveşte cu simpatie, şi-a pus ochelari negri şi zâmbeşte când zice că acesta e motivul pentru care nu se duce nimeni niciodată în camera aceea, oaspeţii obişnuiesc să se uite la televizor

în barul hotelului; directorul afirma că e un loc liniştit. Şi vă simţiţi bine, aici? zic prostește, chiar bâlbâindu-mă. Da, ne simţim bine, răspunde Hanna pentru amândouă. Ingeborg nici măcar nu mă privește: nu-şi ia ochii de pe ecran, simulând un interes pe care nu-l poate nutri, întrucât e vorba de un serial american dublat în spaniolă şi, evident, nu înţelege o boabă. Lângă ele, pe un fotoliu ca de jucărie, dormitează o bătrână. Întreb cu un gest cine e. Mama cuiva, zice Hanna şi râde. Nu se împotrivesc când le invit să bem ceva, dar refuză să iasă din hotel; după Hanna, pot să sosească veşti noi în momentul cel mai neaşteptat. Aşa rămânem până la unsprezece seara, vorbind între noi şi cu chelnerii. Hanna, nu încape îndoială, a devenit celebritatea hotelului; erau cu toţii la curent cu nenorocirea ei şi, cel puţin la suprafaţă, ea constituie obiect de admiraţie. Pometele vânăt îi subliniază şi mai mult îndoielnica poveste tragică. De parcă şi ea ar fi scăpat dintr-un naufragiu.

Viaţa în Oberhausen, cum nu, este evocată. Hanna, într-un murmur neîntrerupt, rememorează gesturile elementare ale unui bărbat şi ale unei fetiţe, ale unei femei şi ale unei bătrâne, a două bătrâne, ale unui copil şi ale unei femei; perechi, toate dezastruoase şi a căror relaţie cu Charly abia se explică. Adevărul e că Hanna le cunoaşte doar din auzite pe jumătate dintre ele. Alături de toate aceste măşti chipul lui Charly străluceşte virtuos: avea o inimă de aur, căuta necontenit adevărul şi aventura (ce *adevăr* şi ce *aventură*, am preferat să nu cercetez), ştia să facă o femeie să râdă, nu avea prejudecăţi prosteşti, era rezonabil de curajos şi iubea copiii. Întrebând-o la ce se referă când spune că nu avea prejudecăţi prosteşti, Hanna răspunde: „Ştia să se facă iertat".

– Îţi dai seama că ai început să vorbeşti despre el la timpul trecut?

O clipă Hanna pare să mediteze la cuvintele mele; apoi, cu fruntea înclinată, începe să plângă. Din fericire, de data aceasta nu sunt scene de isterie.

- Nu cred că Charly e mort, spune la sfârşit, deşi sunt sigură că n-am să-l mai văd.

Simţindu-ne neîncrezători, Hanna afirmă că ea are impresia că totul e o glumă de-a lui Charly. Nu poate să şi-l imagineze înecat din simplul motiv că înota foarte bine. Atunci de ce nu apare? Ce îl îndeamnă să rămână ascuns? Răspunsul Hannei se bazează pe nebunie şi pe indiferenţă. Într-un roman american a citit o poveste similară, doar că acolo motivul era ura. Charly nu urăşte pe nimeni. Charly e nebun. În plus: n-o mai iubeşte (această ultimă certitudine pare să aibă darul de a întări caracterul Hannei).

După masă ieşim să stăm de vorbă pe terasa hotelului Costa Brava. În realitate, Hanna vorbeşte şi noi urmăm făgaşul sinuos al conversaţiei sale, de parcă am face cu rândul la căpătâiul unei bolnave. Vocea Hannei e duioasă şi, în ciuda prostiilor pe care le înşiră una după alta, e liniştitor să o asculţi. Povesteşte convorbirea telefonică cu un funcţionar de la consulatul german de parcă ar fi fost o întâlnire de dragoste; disertează despre „vocea inimii" şi „vocea naturii"; relatează întâmplări cu fiul ei şi se întreabă cu cine va semăna când va creşte: acum e leit ea. Într-un cuvânt, s-a resemnat în faţa grozăviei, ori poate, cu mai multă şiretenie, a prefăcut grozăvia în despărţire. Când ne spunem noapte bună nu mai e nimeni pe terasă şi luminile restaurantului din hotel s-au stins.

Hanna, după părerea lui Ingeborg, nu ştie mai nimic despre Charly:

- Când vorbea cu funcţionarul de la consulat n-a fost în stare să dea nici o adresă a vreunei rude apropiate sau îndepărtate căreia să i se comunice dispariţia. N-a putut oferi decât numele firmei unde lucrează amândoi. Adevărul e că habar n-are de viaţa anterioară a lui Charly. În camera ei, pe noptieră, avea cartea de identitate a lui Charly, deschisă, cu fotografia lui prezidând totul; alături era o grămăjoară de bani şi Hanna a fost foarte explicită: sunt *banii lui.*

Ingeborg n-a îndrăznit să se uite la valiza în care a pus Hanna lucrurile aduse de Charly în Spania.

Data plecării: hotelul e plătit până pe 1 septembrie; adică mâine, înainte de douăsprezece, va trebui să se hotărască dacă pleacă sau rămâne. Presupun că are să rămână, cu toate că începe pe lucrul pe 3 septembrie. Şi Charly ar fi început să lucreze pe 3 septembrie. Asta îmi aminteşte că eu şi Ingeborg începem pe 5.

1 SEPTEMBRIE

La amiază Hanna a plecat în Germania cu maşina lui Charly. Managerul de la Costa Brava, imediat ce a aflat, a spus că e o gafă de neiertat. Singurul motiv al Hannei era că nu mai putea suporta tensiunea. Acum, într-un fel obscur şi inevitabil, suntem singuri, lucru pe care în urmă cu puţin timp îl doream, dar firește că nu în felul în care s-a produs; totul pare la fel ca ieri, deşi tristeţea a început să mistuie peisajul. Înainte de a pleca, Hanna m-a rugat să am grijă de Ingeborg. Bineînţeles, am liniştit-o, dar cine va avea grijă de mine? Tu eşti mai puternic decât ea, a spus din maşină. Asta m-a surprins, întrucât majoritatea oamenilor care ne cunosc pe amândoi consideră că Ingeborg e mai puternică decât mine. În spatele lentilelor negre am putut să văd o privire neliniştită. Nimic rău n-are să i se întâmple lui Ingeborg, am promis. Lângă noi, Ingeborg a pufnit sarcastic. Te cred, a spus Hanna, strângându-mi mâna. Mai târziu managerul de la Costa Brava a început să ne agaseze cu telefoanele, de parcă ne-ar fi învinovăţit pe noi de plecarea Hannei. Primul apel ne-a prins când mâncam; un chelner a venit să mă caute la masă şi eu m-am gândit, în ciuda oricărei logici, că Hanna ne sună din Oberhausen ca să ne anunţe că a ajuns şi e bine sănătoasă. Era managerul; indignarea nu-l lăsa să vorbească fluent; suna ca să se încredinţeze că Hanna plecase. Am spus că da şi atunci el m-a informat că prin această „fugă" Hanna tocmai încălcase cu premeditare toată legalitatea spaniolă. Situaţia ei, acum, era foarte delicată. I-am trântit că probabil Hanna nu ştia că încalcă o lege. Nu una, ci mai multe! a

spus managerul. Iar ignoranța, tinere, nu eximează pe nimeni. Nu, hotelul era achitat. Problema era Charly, când avea să-i apară trupul neînsufleţit, lucru de care el nu se îndoia, trebuia să fie cineva să-l identifice. Evident, poliția spaniolă putea să telegrafieze poliției germane datele pe care le înscrisese Charly în registrul hotelului; restul aveau să-l facă germanii cu calculatoarele lor. E o faptă de iresponsabilitate supremă, a spus înainte de a închide. Al doilea telefon, peste doar câteva minute, a fost ca să ne aducă la cunoştinţă, stupefiat, că maşina lui Charly era la Hanna, acţiune ce putea fi considerată infracţională. De data aceasta a răspuns Ingeborg, ca să-i spună că Hanna nu e o hoaţă şi că de maşină avea nevoie ca să ajungă în Germania, pentru ce altceva? Ce avea să facă după aceea cu nenorocita de rablă o privea doar pe ea. Managerul a insistat că e vorba de un furt şi convorbirea s-a încheiat cam brusc. Al treilea telefon, împăciuitor, ni l-a dat ca să ne întrebe dacă putem, în calitate de prieteni, să reprezentăm partea „afectată" (prin asta presupun că se referea la bietul Charly) în activităţile legate de căutare. Am acceptat. Să reprezentăm partea afectată, în ciuda celor crezute de mine, însemna destul de puţin. Încercările de salvare continuau, cu toate că nimeni nu mai spera să-l găsească pe Charly în viaţă. Deodată am înţeles hotărârea Hannei, toate astea erau de neîndurat.

Nu s-a schimbat nimic. Asta mă surprinde. Azi-dimineaţă nu puteai să străbaţi coridoarele hotelului din cauza oamenilor care plecau, dar în după-amiaza asta, pe terasă, am văzut chipuri noi, albe, entuziasmate, dintr-un lot nou. Temperaturile au crescut, de parcă am fi în iulie, iar briza care răcorea seara străzile fierbinţi ale satului a dispărut. O sudoare cleioasă face ca hainele să se lipească de corp şi plimbarea e o tortură. I-am zărit pe Lup şi pe Miel, la vreo trei ore după plecarea Hannei, la Colţul Andaluzilor; la început s-au prefăcut că nu mă văd; apoi au venit la mine cu feţe mâhnite şi au început să-mi pună întrebările de rigoare. Am răspuns că nu ştiu nimic nou şi că

Hanna e deja în drum spre Germania. Chipurile şi atitudinile li s-au schimbat vizibil la această ultimă ştire. Gesturile li s-au relaxat şi le-au devenit mai prietenoase; era cald; după câteva minute am înţeles că porcii nu erau dispuşi să se dezlipească de mine: discuţia a urmat aceleaşi făgaşe, dominată de aceleaşi simboluri ca acelea pe care obişnuiau să le aibă cu Charly, doar că în locul lui Charly eram eu şi în locul Hannei, Ingeborg!

Mai târziu am întrebat-o pe Ingeborg ce vrusese să spună când afirmase că toată lumea o atinsese pe Hanna. Răspunsul şterge, cel puţin în parte, presupunerile mele. Era vorba de o generalizare, Hanna ca victimă a bărbaţilor, femeie fără noroc, mereu în căutarea echilibrului şi a fericirii etcetera... Posibilitatea unei Hanna violată de spanioli e de negândit; în realitate, Ingeborg abia le acordă importanţă acestora: vorbeşte despre ei de parcă ar fi invizibili. Doi băieţi banali, nu prea muncitori dacă judecăm după orarul lor, cărora le place să se distreze; şi ei, mărturiseşte, îi place să se ducă la discoteci şi din când în când să facă vreo nebunie. Ce fel de nebunie? mă interesez. Să nu dorm, să beau mai mult decât s-ar cuveni, să cânt în zori pe străzi. Nebunie, a lui Ingeborg, mai degrabă nesemnificativă. Nebunie sănătoasă, precizează ea. Astfel că împotriva spaniolilor nu există duşmănie şi nici rezerve, în afara celor naturale. În starea aceasta, la zece seara, Lupul şi Mielul reapar pe scenă: discuţia, în realitate o invitaţie să ieşim pe care n-o acceptăm, se desfăşoară într-un mod extrem de vulgar, cu noi aşezaţi pe terasa hotelului (toate mesele pline, cu cupe de îngheţată şi de băuturi din belşug), iar ei în picioare pe trotuar, despărţiţi de balustrada de fier, frontieră între terasă şi mulţimea de trecători care la ora aceea, sufocaţi de caniculă, străbat Paseo Marítimo. La început cuvintele unora şi ale celorlalţi sunt cum nu se poate mai anoste; cel care vorbeşte cel mai mult (şi gesticulează) este Mielul; observaţiile lui reuşesc să-i smulgă uneori un zâmbet lui Ingeborg, chiar înainte ca eu să le traduc. Dimpotrivă, intervenţiile Lupului sunt măsurate şi prudente, s-ar zice că tatonează terenul în vreme ce se exprimă

într-o engleză superioară educației lui, însă potrivită cu o voință de fier, cu o dorință de a-și vârî capul într-o lume pe care doar o intuiește. Niciodată n-a semănat Lupul mai mult decât atunci, în momentele acelea, cu numele lui; chipul lui Ingeborg, strălucitor, proaspăt, bronzat, îi atrăgea privirea ca luna licantropii în vechile filme de groază. Văzând că ezităm să ieșim, a stăruit și vocea i-a răgușit; a promis discoteci demne de a le trece pragul, ne-a asigurat că oboseala ni se va evapora îndată ce vom intra în una dintre speluncile acelea... Totul inutil. Refuzul nostru era irevocabil și exprimat cu două palme deasupra capetelor lor, căci nivelul trotuarului este sub cel al terasei. Spaniolii nu au mai insistat. Imperceptibil, ca preludiu al despărțirii, au început să rememoreze figura lui Charly. Prietenul cu majusculă. Oricine ar fi crezut că îi duceau dorul cu adevărat. Apoi ne-au întins mâna și s-au îndreptat spre zona veche. Siluetele lor, care s-au pierdut curând printre pietoni, mi-au părut foarte triste și i-am spus-o lui Ingeborg. Ea m-a privit câteva secunde și mi-a răspuns că nu mă înțelege:

– Cu câteva minute în urmă credeai că au violat-o pe Hanna. Acum ți-e milă de ei. În realitate cretinii ăștia doi nu sunt decât niște *latin lovers* de nimic.

Am râs amândoi nestăvilit până când Ingeborg a sugerat ca o dată să ne culcăm devreme. Am fost de acord.

După ce am făcut dragoste, am început să scriu în cameră, în timp ce Ingeborg se cufunda iar în romanul cu Florian Linden. Încă n-a descoperit criminalul și după felul ei de a citi s-ar zice că o doare-n cot de asta. Are un aer obosit; ultimele zile n-au fost agreabile. Nu știu de ce mă gândesc la Hanna, în mașină, înainte de a pleca, dându-mi sfaturi cu vocea ei întretăiată...

– O fi ajuns Hanna la Obershausen?

– Nu știu. O să ne sune mâine, spune Ingeborg.

– Și dacă nu o face?

– Vrei să spui dacă uită de noi?

Nu, firește, de Ingeborg n-are să uite. Nici de mine. Deodată mi s-a făcut frică. Un amestec de frică și de exaltare. Dar frică

de ce? Îmi amintesc cuvintele lui Conrad: „Joacă pe terenul tău și vei câștiga întotdeauna". Dar care e terenul meu? am întrebat. Conrad a râs într-un fel neobișnuit la el, fără să-și întoarcă privirea, cu ochii strălucitori ațintiți asupra mea. Tabăra pe care o alege sângele tău. Am răspuns că așa nu puteam să câștig mereu; de exemplu, dacă la Distrugerea Grupului de Armate din Centru eu alegeam germanii, nu puteam încerca decât să câștig o dată la trei partide, în cel mai bun caz. Doar dacă aș fi jucat cu un tâmpit. Nu mă înțelegi, a spus Conrad. Trebuie să folosești Marea Strategie. Trebuie să fii mai șiret ca vulpea. Asta a fost un vis? Adevărul e că nu cunosc nici un joc care să se numească Distrugerea Grupului de Armate din Centru!

În rest, a fost o zi plictisitoare și neproductivă. Am stat pe plajă un timp, primind cu răbdare razele solare și încercând fără prea mult succes să gândesc limpede și rațional. În cap mi se formau imagini vii de acum zece ani: părinții mei jucând cărți pe balconul hotelului, fratele meu plutind la douăzeci de metri de mal cu brațele încrucișate, băieți spanioli (țigani?) străbătând plaja înarmați cu bețe, camera angajaților, urât mirositoare și plină de paturi suprapuse, un bulevard populat cu discoteci, una după alta, până se confunda cu plaja, o plajă cu nisip negru în fața unei mări cu ape negre unde singura pată de culoare, dintr-odată, e castelul de hidrobiciclete al Arsului... Articolul meu așteaptă. Cărțile pe care mi-am promis să le citesc așteaptă. Orele și zilele, în schimb, se scurg în grabă, de parcă timpul ar coborî vertiginos. Dar asta este imposibil.

2 SEPTEMBRIE

Poliția... I-am spus lui Frau Else că plecăm mâine. Contrar așteptărilor mele, vestea a surprins-o; pe chipul ei am observat un ușor semn de amărăciune, pe care s-a grăbit să-l ascundă numaidecât, cu eficientă jovialitate de femeie de afaceri. În orice caz, ziua a început rău; mă durea capul și transpiram abundent, în ciuda celor trei aspirine și a dușului cu apă rece. Frau Else m-a întrebat dacă încheierea era satisfăcătoare. Care încheiere? A vacanței. Am ridicat din umeri și ea m-a luat de braț ca să mă conducă într-un mic birou disimulat în spatele recepției. Voia să știe totul despre dispariția lui Charly. Cu o voce monocordă, am făcut un rezumat al celor întâmplate. Mi-a ieșit destul de bine. Ordonat cronologic.

- Astăzi am vorbit cu domnul Pere, managerul de la Costa Brava; crede că sunteți un tâmpit.

- Eu? Ce legătură am eu cu chestia asta?

- Nici una, presupun. Dar ar fi bine să vă pregătiți... Poliția vrea să vă interogheze.

M-am făcut alb ca varul. Pe mine! Mâna lui Frau Else mi-a lovit ușor genunchiul de câteva ori.

- Nu trebuie să vă îngrijorați. Vor doar să știe de ce a plecat fata în Germania. E o reacție cam lipsită de logică, nu vi se pare?

- Care fată?

- Prietena mortului.

- Tocmai v-am spus; era sătulă de atâta dezorganizare; are probleme personale; mii de lucruri.

- Bine, dar era vorba de iubitul ei. Putea măcar să aştepte să se termine operaţiunile de salvare.

- Nu-mi spuneţi mie... Trebuie, aşadar, să stau aici până apare poliţia?

- Nu, faceţi ce doriţi; eu în locul dumneavoastră m-aş duce pe plajă. Când vin ei, am să trimit un angajat de la hotel să vă caute.

- Trebuie să fie prezentă şi Ingeborg?

- Nu, unul singur ajunge.

Am făcut ce m-a sfătuit Frau Else şi am stat pe plajă până la şase seara, când a venit un mesager să ne caute; mesagerul, un copil de vreo doisprezece ani, era îmbrăcat ca un cerşetor şi te întrebai inevitabil cum era cu putinţă să fie pus să muncească într-un hotel. Ingeborg a insistat să meargă cu mine. Plaja avea o culoare aurie închisă şi părea încremenită în timp; adevărul e că nu m-aş fi mişcat de acolo. Poliţiştii erau îmbrăcaţi în uniformă şi aşteptau la tejgheaua barului stând de vorbă cu un chelner; deşi nu era nevoie, de la recepţie Frau Else ne-a indicat locul unde ne aşteptau. Îmi amintesc că, apropiindu-ne, m-am gândit că nu se vor întoarce nicicând cu faţa spre noi şi că mă voi vedea obligat să-i bat pe spate cum se bate la uşă. Dar poliţiştii trebuie să fi prevăzut că sosim, din privirea chelnerului sau din vreun alt motiv pe care nu-l cunosc, şi, înainte să ajungem lângă ei, s-au ridicat în picioare şi ne-au salutat ducându-şi mâna la cozoroc, gest care m-a tulburat. Ne-am aşezat la o masă îndepărtată şi au vorbit fără ocolişuri: Ştia Hanna ce face când a plecat din Spania? (nu ştiam dacă Hanna ştia), ce legătură o unea cu Charly? (prietenia), din ce motiv plecase? (habar n-aveam), care era adresa ei din Germania? (nu o cunoşteam – minciună, Ingeborg o are notată –, dar puteau s-o afle de la consulatul german din Barcelona, unde presupuneam că Hanna îşi dăduse datele personale), credea Hanna, sau credeam noi, că Charly se sinucisese? (noi nu, bineînţeles; Hanna, cine ştie) şi tot aşa, alte întrebări inutile, până când au considerat încheiată întrevederea. Tot timpul s-au purtat corect

şi când au plecat ne-au salutat din nou milităreşte. Ingeborg le-a zâmbit, deşi când am rămas singuri a zis că abia aşteaptă să se vadă la Stuttgart, departe de satul ăsta trist şi corupt; când am întrebat-o ce vrea să spună prin cuvântul *corupt* s-a sculat şi m-a lăsat singur în sala de mese. Exact când pleca ea, Frau Else a ieşit de la recepţie şi a venit spre noi; nici una dintre ele nu s-a oprit, dar Frau Else i-a surâs când a trecut pe lângă ea; Ingeborg sunt sigur că n-a făcut la fel. În orice caz, Frau Else n-a dat importanţă. Când a ajuns lângă mine, a vrut să ştie cum a fost interogatoriul. Am admis că Hanna a înrăutăţit situaţia plecând. După părerea lui Frau Else, poliţia spaniolă era încântătoare. N-am contrazis-o. Un moment n-a mai adăugat nici unul nimic, cu toate că tăcerea era apăsătoare. Apoi Frau Else m-a luat de braţ cum făcuse înainte şi m-a călăuzit printr-o serie de coridoare de la etajul întâi; cât a durat drumul a deschis gura ca să-mi spună „Nu trebuie să vă deprimaţi"; cred că eu am încuviinţat. Ne-am oprit într-o cameră de lângă bucătărie. Locul părea să aibă rolul de spălătorie a hotelului, printr-o fereastră se vedea o curte interioară de ciment plină de coşuri de lemn şi acoperită cu un enorm plastic verde ce abia filtra lumina după-amiezii; în bucătăria fără aer condiţionat o fată şi un bătrân spălau încă farfuriile de la prânz. Atunci, pe nepusă masă, Frau Else m-a sărutat. Adevărul e că nu m-a surprins. O doream şi o aşteptam. Dar, ca să fiu sincer, nu credeam că are să se întâmple. Firește, i-am răspuns la sărut cu ardoarea cerută de situaţie. N-am făcut nimic extraordinar, la urma urmelor. Spălătorii de vase ne-ar fi putut vedea din bucătărie. După cinci minute ne-am desprins; eram amândoi agitaţi şi, fără să spunem nimic, ne-am întors în sala de mese; acolo Frau Else şi-a luat rămas-bun strângându-mi mâna. Nici acum nu-mi vine să cred.

Restul după-amiezii l-am petrecut cu Arsul. Mai întâi am urcat în cameră şi n-am găsit-o pe Ingeborg. Am presupus că e la cumpărături. Plaja era aproape pustie şi Arsul nu prea avea de

lucru. Stătea lângă hidrobicicletele aliniate în sfârșit o dată cu fața spre mare, și nu scăpa din ochi singura hidrobicicletă închiriată, care în momentul acela părea să fie foarte departe de țărm. M-am așezat lângă el, de parcă aș fi fost un vechi cunoscut, și curând am desenat în nisip harta Ofensivei din Ardeni (una dintre specialitățile mele) sau *Battle of the Bulge*, cum o numesc americanii, și i-am explicat cu lux de amănunte planurile de luptă, ordinea de apariție a unităților, șoselele de urmat, trecerea râurilor, demolarea și construcția de poduri, activarea ofensivei celei de-a 15-a Armate, pătrunderea reală și pătrunderea simulată a Corpului de Luptă Peiper etcetera. Apoi am distrus harta cu piciorul, am netezit nisipul și am desenat harta zonei Smolensk. Acolo, am spus, Corpul Panzer al lui Guderian a dat o bătălie importantă în anul 1941, o bătălie crucială. Eu o câștigasem întotdeauna. Cu germanii, firește. Am șters harta din nou, am netezit nisipul, am desenat un chip. Abia atunci a zâmbit Arsul, fără a-și lua prea mult timp privirea de la hidrobicicleta pierdută în depărtare. Am simțit un ușor fior. Carnea obrazului, două sau trei cruste rău îmbinate, i s-a zbârlit și o secundă m-am temut că efectul acesta optic – nu putea fi altceva – ar fi putut să mă hipnotizeze și să-mi distrugă viața pentru totdeauna. Însăși vocea Arsului mi-a venit în ajutor. Ca și cum ar fi vorbit de la o distanță de netrecut, a zis: Tu crezi că ne înțelegem? Am încuviințat din cap de câteva ori, fericit că pot să mă eliberez de vraja exercitată de obrazul său diform. Chipul pe care îl desenasem era tot acolo, doar o schiță (deși trebuie să recunosc că nu desenez rău), până când am înțeles deodată îngrozit că era portretul lui Charly. Revelația m-a lăsat fără grai. Ca și cum cineva mi-ar fi călăuzit mâna. M-am grăbit să-l șterg și am desenat imediat harta Europei, nordul Africii și Orientul Mijlociu, ilustrându-mi din belșug, cu săgeți și cercuri, strategia decisivă ca să câștig Al Treilea Reich. Tare mă tem că Arsul n-a priceput nimic.

În seara aceea noutatea a fost telefonul Hannei. Înainte sunase de două ori, însă nici eu, nici Ingeborg nu eram la hotel.

Când am ajuns, recepționerul mi-a dat mesajul și vestea mai degrabă m-a descurajat. Nu voiam să vorbesc cu Hanna și m-am rugat să apară Ingeborg înainte să sune a treia oară. Am zăbovit în cameră tulburat. Când s-a întors Ingeborg, ne-am hotărât să ne schimbăm planurile, care erau să mâncăm într-un restaurant din port, și am rămas la Del Mar, așteptând. Am făcut bine, Hanna a sunat tocmai când ne pregăteam să atacăm cina frugală: sandvișuri și cartofi prăjiți. Îmi amintesc că a venit după noi un chelner și că atunci când ne-am ridicat de la masă Ingeborg a spus că nu e nevoie să ne ducem amândoi. I-am răspuns că nu mă deranja, că mâncarea oricum n-avea să se răcească. La recepție am găsit-o pe Frau Else. Își schimbase rochia de după-amiază și părea că doar ieșise de la duș. Ne-am zâmbit și am încercat să facem conversație în vreme ce Ingeborg, cu spatele și atât de departe cât putuse să se plaseze, murmura fraze ca „de ce", „nu pot să cred", „ce scârbos", „Doamne", „porci nenorociți", „de ce nu mi-ai spus mai înainte", pe care nu m-am putut împiedica să le aud și care încetul cu încetul mi-au încordat nervii. Am băgat de seamă că la fiecare exclamație spatele lui Ingeborg se arcuia până începea să semene cu un melc; mi-a fost milă de ea; era speriată. Dimpotrivă, Frau Else, cu coatele sprijinite ferm pe tejghea și cu fața strălucitoare, dobândea prin contrast o înfățișare de statuie clasică; doar buzele i se mișcau când vorbea fără ocolișuri de cele întâmplate cu câteva ore în urmă la spălătorie. (Cred că mi-a cerut să nu-mi fac iluzii neîntemeiate; n-aș putea să bag mâna în foc.) În timp ce Frau Else vorbea, eu zâmbeam, dar toate simțurile îmi erau concentrate asupra cuvintelor lui Ingeborg. Telefonul părea gata să-i sară la gât.

Discuția cu Hanna a fost interminabilă. După ce a închis, Ingeborg a spus:

– Bine că plecăm mâine.

Am revenit în sala de mese, dar nu ne-am atins de ce aveam în farfurii. Ingeborg a remarcat cu răutate că Frau Else, nefardată, îi aducea aminte de o vrăjitoare. Apoi a spus că Hanna e

nebună, că ea nu înțelegea nimic. Îmi evita privirea și lovea masa cu furculița; m-am gândit că, de departe, un străin nu i-ar fi dat mai mult de șaisprezece ani. O irezistibilă tandrețe pentru ea mi-a urcat din stomac. Atunci a început să strige: cum era cu putință, cum era cu putință. Descumpănit, m-am temut să nu se dea în spectacol în fața oamenilor care mai erau în sala de mese; dar Ingeborg, de parcă mi-ar fi citit gândul, a surâs deodată și a spus că n-are s-o revadă pe Hanna. Am întrebat-o ce îi spusese aceea; prevenindu-i răspunsul, am zis că era logic ca Hanna să fie cam scoasă din minți. Ingeborg a tăgăduit din cap. Mă înșelam. Hanna era mult mai deșteaptă decât credeam eu. Vocea i-a sunat glacială. Ne-am terminat desertul în tăcere și am urcat în cameră.

3 SEPTEMBRIE

Am însoțit-o pe Ingeborg la gară; o jumătate de oră am așteptat așezați pe o bancă sosirea trenului de Cerbère. Abia dacă am deschis gura. Pe peroane rătăceau o mulțime de turiști ale căror concedii se terminau și care se luptau încă să se posteze în locurile cele mai însorite. Doar bătrânii stăteau pe bănci la umbră. Între ei, cei care plecau, și mine era o prăpastie. Ingeborg, dimpotrivă, nu mi s-a părut nelalocul ei în trenul plin de lume. Ba chiar ne-am pierdut ultimele minute oferind indicații: mulți nu știau pe ce peron să stea și funcționarii gării nu-i îndrumau prea bine. Oamenii acționează ca o turmă de oi. A fost de ajuns să-i arătăm unui cuplu locul exact de unde trebuia să ia trenul (deloc greu de investigat singur: sunt doar patru linii), pentru ca germani și englezi să ne ceară informații. De la fereastra trenului, Ingeborg m-a întrebat dacă are să mă vadă curând la Stuttgart. Foarte curând, am zis. Gestul lui Ingeborg, o minimă strângere din buze și din nas, mi-a dat de înțeles că nu mă crede. Mi-e totuna!

Mi-am închipuit până în ultimul moment că are să rămână. Nu, nu e adevărat, am știut mereu că nimic nu o poate opri, mai presus de toate sunt munca și independența ei, fără a mai pune la socoteală că după telefonul Hannei nu se mai gândea decât la plecare. Despărțirea, așadar, a fost lamentabilă. Și pe mulți i-a surprins, începând cu Frau Else, deși poate că pe ea a surprins-o în realitate hotărârea mea de a rămâne. Ca să nu păcătuiesc față de adevăr, prima surprinsă a fost Ingeborg.

În ce moment am știut că va pleca?

Ieri, în timp ce vorbea cu Hanna, totul a fost pecetluit. Totul clar și definitiv. (Dar n-am discutat câtuși ce puțin despre asta.)

Azi-dimineață i-am achitat nota de plată, doar pe a ei, și am dus jos valizele. Nu voiam să dramatizez și nici nu voiam să pară o fugă. Am fost un tâmpit. Presupun că recepționera a dat fuga să-i ducă vestea lui Frau Else. Era încă devreme când am mâncat la schit. Din foișor plaja se vedea pustie. Vreau să spun pustie în comparație cu zilele anterioare. Am mâncat din nou tocăniță de iepure și am băut o sticlă de vin de Rioja. Cred că nu doream să mă întorc la hotel. Restaurantul era aproape gol, cu excepția unor comercianți care sărbătoreau ceva la o masă dublă din mijloc. Erau din Gerona și spuneau bancuri în catalană, pe care nevestele lor abia se deranjau să le ovaționeze. I-am spus lui Conrad: la reuniuni să ne abținem să ne luăm prietenele. Atmosfera era funebră, toți păreau la fel de năuciți ca mine. Mi-am făcut siesta în mașină, într-un mic golf din apropierea satului, pe care credeam că mi-l amintesc din vacanțele cu părinții mei. M-am trezit transpirat și fără urmă de beție.

După amiaza l-am vizitat pe managerul de la Costa Brava, domnul Pere, și l-am asigurat că îi stau la dispoziție în Del Mar pentru orice ar fi considerat necesar. Am schimbat câteva amabilități și am plecat. Apoi m-am dus la Comandamentul Naval, unde nimeni n-a putut să-mi dea informații despre Charly. Femeia care s-a ocupat de mine la început nici nu știa despre ce vorbesc; din fericire, a sosit un funcționar care cunoștea cazul și totul s-a lămurit. Nu existau noutăți. Căutările continuau. Răbdare. În curte s-au adunat câțiva oameni. Un băiat de la Crucea Roșie a Mării a spus că erau rudele unui nou înecat. Am zăbovit un moment acolo, așezat pe scară, până m-am decis să mă întorc la hotel. Mă durea capul îngrozitor. În Del Mar am căutat-o fără rezultat pe Frau Else. Nu știa nimeni unde era. Ușa coridorului care dă în spălătorie era încuiată. Știu că se poate ajunge pe alt drum, dar mi-a fost imposibil să-l găsesc.

Dezordinea în cameră este absolută: patul e desfăcut și hainele mele împrăștiate pe jos. Au căzut și câteva contoare din Al Treilea Reich. Cel mai logic ar fi să-mi fac valizele și s-o șterg. Totuși, am sunat la recepție și am cerut să mi se facă curățenie în cameră. Curând a apărut fata pe care o cunoșteam, cea care a încercat zadarnic să-mi instaleze masa. Semn bun. M-am așezat într-un colț și i-am spus să strângă totul. Într-un minut, camera era ordonată și luminoasă (ultimul lucru a fost simplu: a fost de ajuns să tragă perdelele). Când a terminat, mi-a adresat un zâmbet angelic. Mulțumit, i-am dat o mie de *pesetas*. Fata e inteligentă: contoarele căzute sunt acum aliniate lângă cutie. Nu lipsește nici unul.

Restul după-amiezii, până s-a întunecat, l-am petrecut pe plajă, lângă Ars, vorbind despre jocurile mele.

4 SEPTEMBRIE

Am cumpărat sandvişurile dintr-un bar numit Lolita şi berile dintr-un supermarket. Când a venit Arsul, i-am spus să se aşeze lângă pat, iar eu am luat loc în dreapta mesei, sprijinindu-mi o mână pe marginea tablei, într-o atitudine relaxată, şi bucurându-mă de un amplu câmp vizual: într-o parte Arsul, iar în spatele lui patul şi noptiera pe care se află încă romanul cu Florian Linden, iar în cealaltă parte, în stânga, balconul deschis, scaunele albe, Paseo Marítimo, plaja, castelul de hidrobiciclete. Aveam de gând să-l las să vorbească el primul, însă Arsul nu era un flecar, astfel încât am vorbit eu. Am început prin a-l anunţa laconic că Ingeborg a plecat cu trenul, începea lucrul şi punct. Habar n-am dacă l-am convins. Am continuat cu natura jocului, nu-mi amintesc exact câte prostii am spus, printre ele că nevoia de a juca nu e altceva decât un fel de cântec şi jucătorii sunt cântăreţi interpretând o gamă infinită de compoziţii, compoziţii-vis, compoziţii-fântâni, compoziţii-dorinţe, pe o geografie în permanentă schimbare: ca o mâncare care se descompune, aşa erau hărţile şi unităţile care locuiau în ele, regulile, aruncarea zarurilor, victoria sau înfrângerea finală. Feluri de mâncare putrezite. Cred că atunci am scos sandvişurile şi berile, iar în timp ce Arsul începea să mănânce, am sărit peste picioarele lui, repede, şi am luat cartea cu Florian Linden de parcă ar fi fost o comoară gata să se volatilizeze. Între paginile ei n-am găsit nici o scrisoare, nici un bilet, nici cel mai infim semn care să-mi insufle speranţă. Doar cuvinte răzleţe, interogatorii de poliţişti şi mărturisiri. Afară, noaptea punea

domol stăpânire pe plajă şi dădea iluzia unei false mişcări, de mici dune şi şanţuri în nisip. Fără să se clintească de unde era, într-o zonă din ce în ce mai întunecată, Arsul mânca încet ca o rumegătoare, cu ochii plecaţi, aţintiţi asupra podelei sau asupra vârfului degetelor sale enorme, scoţând la intervale regulate nişte gemete abia perceptibile. Trebuie să spun că am simţit ceva asemănător cu sila; o senzaţie de înăbuşire şi de căldură. Gemetele Arsului, de fiecare dată când înghiţea câte o îmbucătură de brânză şi de pâine, sau de şuncă şi pâine, depinde din care dintre cele două sandvişuri pe care le cumpărasem pentru el mânca, îmi apăsau pieptul să mi-l spargă. Aproape nu mai aveam putere când am ajuns la întrerupător şi am aprins lumina. M-am simţit îndată mai bine, chiar dacă îmi persista un zumzet în tâmple; zumzet care nu m-a împiedicat să iau din nou cuvântul, fără să mă aşez la loc, făcând mici plimbări de la masă la uşa băii (a cărei lumină am aprins-o de asemenea), ca să vorbesc despre distribuirea Corpurilor de Armată, despre dilemele pe care i le puteau provoca două sau mai multe fronturi jucătorului german care poseda forţe limitate, despre greutăţile pe care le presupunea transportul maselor imense de infanterie şi al blindatelor de la Vest la Est, din nordul Europei în nordul Africii, şi despre concluzia finală la cea la care ajungeau jucătorii medii: fatala lipsă de unităţi pentru a acoperi totul. Această reflecţie a făcut ca Arsul să-mi adreseze cu gura plină o întrebare la care nu m-am deranjat să răspund; nici măcar n-am înţeles-o. Presupun că îmi luasem avânt şi înlăuntrul meu nu mă simţeam prea bine. Astfel că, în loc să răspund, i-am spus să se apropie de hartă şi să vadă cu ochii lui. Arsul s-a apropiat alene şi mi-a dat dreptate: oricine putea vedea că piesele negre nu vor câştiga. Stop! Cu strategia mea situaţia se schimba. Am exemplificat lucrul acesta explicând o partidă jucată la Stuttgart nu cu mult timp în urmă, cu toate că în sinea mea, încetul cu încetul, mi-am dat seama că nu asta voiam să spun. Ce? Nu ştiu. Dar era important. După aceea a urmat o tăcere totală. Arsul s-a aşezat iarăşi lângă pat, cu o bucăţică de sandviş între degete,

ca un inel de logodnă, iar eu am ieşit pe balcon făcând paşi ca filmaţi cu încetinitorul, ca să mă uit la stele şi la turiştii care se târau dedesubt. Ar fi fost mai bine să n-o fac. Aşezaţi pe bordura bulevardului Paseo Marítimo, Lupul şi Mielul îmi supravegheau camera. Când m-au văzut, au ridicat mâinile şi au început să strige. Deşi la început am crezut că mă insultau, strigătele erau prieteneşti. Voiau să coborâm să bem un pahar cu ei (habar n-am de unde ştiau că Arsul era acolo) şi gesturile le deveneau din ce în ce mai insistente; curând am văzut trecători înălţându-şi privirea în căutarea balconului care provoca o asemenea zarvă. Aveam două posibilităţi: fie să închid balconul fără să rostesc nici un cuvânt, fie să-i expediez cu o promisiune pe care apoi n-aveam să mi-o ţin; ambele perspective îmi erau neplăcute; cu faţa înroşită (nuanţă pe care Lupul şi Mielul, de la distanţa la care se aflau, n-au distins-o), i-am asigurat că peste câteva momente am să mă alătur lor în Colţul Andaluzilor. Nu m-am clintit de pe balcon până nu s-au făcut nevăzuţi. În cameră, Arsul studia piesele desfăşurate pe frontul de Est. Îngândurat, părea să înţeleagă motivul şi modul în care erau distribuite forţele în rândurile acelea, chiar dacă, bineînţeles, nu putea s-o ştie. Mi-am lăsat corpul să cadă pe un scaun şi am spus că sunt obosit. Arsul nici măcar n-a clipit. Apoi am întrebat cum era posibil ca smintiţii ăia doi să nu mă lase în pace. Ce voiau? Să joace? a întrebat Arsul. I-am remarcat o stângace dorinţă de ironie pe buze. Nu, am răspuns, să bea, să sărbătorească ceva, orice le-ar fi oferit certitudinea că nu sunt mumificaţi.

– O viaţă monotonă, nu? a croncănit.

– Şi mai rău, un concediu monoton.

– Mă rog, *ei* nu sunt în concediu.

– E totuna, trăiesc concediile celorlalţi, sug concediile şi timpul liber al celorlalţi şi amărăsc viaţa câtorva turişti. Sunt paraziţi ai călătorilor.

Arsul m-a privit cu neîncredere. Nu încăpea îndoială că Lupul şi Mielul erau prietenii lui, în ciuda aparentei distanţe ce îi despărţea. În orice caz, nu mi-a păsat că spusesem ce

spusesem. Mi-am amintit sau, mai bine zis, am văzut chipul lui Ingeborg, proaspăt și îmbujorat, și certitudinea absolută a fericirii pe care ea mi-o provoca. Totul distrus. O asemenea nedreptate a făcut să mi se accelereze mișcările: am luat penseta și, cu promptitudinea cu care casierul numără bancnotele, am pus piesele în *force pool*, marcatoarele în căsuțele corespunzătoare și, evitând să imprim cuvintelor mele un ton dramatic, l-am invitat să jucăm o rundă sau două, cu toate că intenția mea era să joc o partidă completă, până la Marea Distrugere. Arsul a ridicat din umeri și a zâmbit de câteva ori, încă nehotărât. Gesturile acestea îi urâțeau expresia până la limitele pe care puteam să le suport, astfel că până își cântărea răspunsul m-am uitat la un punct oarecare de pe hartă, cum se obișnuia la campionate, când se înfruntau doi jucători care nu se mai văzuseră niciodată, se uitau într-un punct oarecare de pe hartă, evitând prezența fizică a adversarului, până când începea prima rundă. Când mi-am ridicat privirea, am dat de ochii Arsului, inocenți, și am știut că acceptă. Am tras scaunele lângă masă și ne-am desfășurat forțele. Armatele Poloniei, Franței și Uniunii Sovietice au rămas într-o situație inițială defavorabilă, deși nu pe de-a-ntregul, ținând cont de lipsa de experiență a Arsului. Armata britanică, dimpotrivă, ocupa poziții rezonabile, cu flotele împărțite în mod echitabil, sprijinite în Mediterana de flota franceză, și puținele Corpuri de Armată acoperind hexagoane de importanță strategică. Arsul s-a dovedit a fi un elev dezghețat. Situația globală pe hartă semăna într-un fel cu situația istorică, lucru care pe de altă parte nu se întâmplă în general, când se înfruntă jucători veterani: aceștia nu ar desfășura niciodată Armata poloneză de-a lungul frontierei, nici Armata franceză peste *toate* hexagoanele Liniei Maginot, fiind cel mai practic, pentru polonezi, să apere Varșovia în cerc, iar pentru francezi să reducă un hexagon al Liniei Maginot. Am executat prima rundă explicând pașii pe care îi făceam, iar în felul acesta Arsul a înțeles și a știut să aprecieze eleganța cu care blindatele mele au spart dispozitivul

polonez (superioritate aeriană și exploatare mecanizată), sporirea forțelor la frontiera cu Franța, Belgia și Olanda, declararea războiului în Italia și mișcarea grosului trupelor încartiruite în Libia în direcția Tunisiei! (ortodocșii recomandă intrarea Italiei în război nu înainte de 39, dacă este posibil în primăvara lui 40, strategie pe care, evident, o dezaprob), sosirea a două corpuri blindate germane la Genova, hexagonul trambulină (Essen) unde mi-am situat corpul de paraşutişti etcetera, toate acestea cu o cheltuială minimă de BRP. Răspunsul Arsului nu putea fi decât şovăitor: pe Frontul de Est a invadat Țările Baltice și partea corespunzătoare din Polonia, dar a uitat să ocupe Basarabia; pe Frontul de Vest a optat pentru un atac de uzură și a debarcat Corpul Expediționar Britanic (două corpuri de infanterie) în Franța; în Mediterana a întărit Tunisul și Bizerta. Am continuat să am inițiativa. În runda din iarna lui 39 am declanșat ofensiva totală în Vest; am cucerit Olanda, Belgia, Luxemburg, Danemarca, prin sudul Franței am ajuns până la Marsilia și prin nord până la Sedan și hexagonul N24. Mi-am restructurat Grupul de Armate din Est. Am debarcat un corp blindat german la Tripoli în timpul SR[1]. Opțiunea în Mediterana era de uzură și nu am obținut rezultate, dar amenințarea era acum reală: Tunisul și Bizerta erau asediate și Primul Corp Mobil italian pătrundea în Algeria, complet lipsită de apărare. La granița cu Egiptul, forțele erau echilibrate. Problema pentru Aliați era tocmai unde să-și încline greutatea. Răspunsul Arsului nu putea fi suficient de energic cum cerea situația; pe Frontul de Vest și în Mediterana a ales Opțiunea de uzură și a aruncat în luptă tot ce a găsit, dar a jucat în coloane joase și, culmea, zarurile nu l-au favorizat. În Est a ocupat Basarabia și a construit o schiță a liniei de la granița cu România până în Prusia Orientală. Runda următoare avea să fie decisivă, dar era târziu și trebuia să amânăm jocul. Am ieșit din hotel. În Colțul Andaluzilor i-am găsit pe Lup și pe Miel în compania

1. *Strategic Redeployment.* Redistribuire strategică (n. tr.).

a trei tinere olandeze. Acestea păreau încântate să mă cunoască și s-au minunat de condiția mea de german. La început am crezut că își bat joc de mine; în realitate, erau surprinse că un german are legături cu ființele acelea bizare. La trei dimineața m-am întors la Del Mar, simțindu-mă satisfăcut pentru prima oară de mai multe zile. Înțelesesem, în sfârșit, că nu fusese inutil să rămân? Poate că da. La un moment dat în noaptea aceea, din adâncul înfrângerii sale (vorbeam despre Ofensiva mea în Vest?), Arsul a întrebat până când mai stau în Spania. În tonul lui am simțit teamă.

– Până când apare cadavrul lui Charly, am zis.

5 SEPTEMBRIE

După micul dejun m-am îndreptat spre Costa Brava. L-am găsit pe manager la recepție; când m-a văzut, și-a încheiat treburile și mi-a făcut semn să-l urmez în biroul lui. Nu știu cum aflase de plecarea lui Ingeborg. Prin câteva gesturi mai degrabă nelalocul lor mi-a dat de înțeles că îmi înțelegea situația. Numaidecât, fără să-mi dea timp să răspund, mi-a schițat un rezumat al stării actuale a căutării: nici un progres, mulți abandonaseră, iar operațiunile, dacă putea fi numită astfel activitatea uneia sau a două bărci cu motor ale poliției, păreau să fi pătruns într-o lentă evoluție birocratică. I-am spus că am de gând să mă duc să mă informez personal la Comandamentul Naval și, dacă era nevoie, eram dispus să-i iau în șuturi pe toți. Domnul Pere a negat din cap, părintește; nu era nevoie, nu trebuia să mă înfierbânt. În ceea ce privea hârțogăria legată de dispariție, consulatul german se ocupase de toate. Adevărul e că dumneavoastră ați putea pleca în momentul când ați considera potrivit; firește, ei înțelegeau că Charly fusese prietenul meu, prietenia, se știe, dar... Până și poliția spaniolă, în general neîncrezătoare, era gata să închidă cazul. Trebuia doar să apară cadavrul. Domnul Pere părea mult mai relaxat decât la întâlnirea noastră anterioară. Acum avea aerul că ia cazul de parcă eu și cu el am fi fost singurele și resemnatele rude ale unui decedat de moarte inexplicabilă, dar naturală. (Atunci, moartea e întotdeauna naturală? Întotdeauna e o parte esențială a ordinii? Chiar și pe o placă de windsurf?) Prietenul dumneavoastră, fără îndoială, a suferit un accident, a afirmat,

cum se produc atâtea în timpul verii. Am insinuat posibilitatea sinuciderii, dar domnul Pere a dat din cap tăgăduind şi a zâmbit; toată viaţa a fost hotelier şi credea că cunoaşte *sufletul* turiştilor; Charly, amărâtul de Charly, nu intra în tipologia sinucigaşilor. Oricum, dacă stăteam să ne gândim bine, era trist şi paradoxal să mori în vacanţă; domnul Pere avusese ocazia să vadă cazuri asemănătoare în îndelungata lui carieră: bătrâni care făceau atac de cord în august, copii înecaţi în piscină sub ochii tuturor, familii distruse pe autostradă, în mijlocul vacanţei!... Aşa e viaţa, a conchis, nu încape îndoială că prietenului dumneavoastră nici nu i-a trecut prin cap că are să moară departe de ţara lui. Moartea şi Patria, şopteşte, ce tragedii. La unsprezece dimineaţa domnul Pere avea ceva crepuscular. Iată un bărbat mulţumit, mi-am zis. Era plăcut să stai acolo, de vorbă cu el, în timp ce la recepţie turiştii discutau cu recepţionera şi vocile lor, străine de ceea ce conta cu adevărat, ajungeau în birou, inofensive; şi conversând m-am văzut aşezat comod în hotel şi l-am văzut pe domnul Pere, oamenii de pe coridoare şi din săli, chipurile care se atrăgeau ori simulau că se atrag în toiul dialogurilor goale sau tensionate, cupluri care se bronzau ţinându-se de mână, bărbaţi singuri care lucrau singuri şi bărbaţi binevoitori care lucrau împreună cu alţii, toţi fericiţi sau, dacă nu, cel puţin împăcaţi cu ei înşişi. Nemulţumiţi! Dar ştiindu-se în centrul universului! Ce conta dacă Charly trăieşte sau nu, dacă eu trăiesc sau nu. Totul avea să se prăvălească inevitabil, spre fiecare moarte particulară. Toţi în centrul universului! Gaşca de tâmpiţi! Nimic nu scăpa dominării lor! Până şi în somn controlau totul! Cu indiferenţa lor! Atunci m-am gândit la Ars. El era afară. L-am văzut de parcă aş fi fost în apă: duşmanul.

Am încercat să-mi petrec restul zilei făcând ceva util, dar mi-a fost cu neputinţă. Eram incapabil să-mi pun costumul de baie şi să mă duc pe plajă, astfel că m-am adăpostit în barul hotelului ca să scriu cărţi poştale; aveam de gând să le trimit

una părinților mei, însă în cele din urmă i-am scris doar lui Conrad. Mult timp am stat pe scaun, fără să fac altceva decât să mă uit la turiști și la chelnerii care circulau printre mese cu tăvi încărcate cu băuturi. Nu știu de ce m-am gândit că aceea era una dintre ultimele zile călduroase. Mie îmi era totuna. Ca să fac ceva, am mâncat o salată și am băut un suc de roșii. Cred că nu mi-au priit, căci am început să transpir și mi s-a făcut greață, încât am urcat în cameră și am făcut un duș rece; apoi am ieșit din nou, fără să iau mașina, spre Comandamentul Naval, dar când am ajuns am hotărât că nu merita osteneala să suport alt șir de scuze și mi-am văzut de drum.

Satul era cufundat într-un fel de glob de cristal; toți păreau adormiți (transcendental adormiți!), chiar dacă mergeau sau erau așezați la terase. Pe la cinci după-amiaza cerul s-a înnorat și la șase a început să plouă. Străzile s-au golit deodată; m-am gândit că toamna părea să-și vâre unghia și să zgârie; totul se destrăma. Turiștii alergau pe trotuare în căutarea unui refugiu; comercianții își acopereau cu prelata mărfurile expuse în stradă; din ce în ce mai multe ferestre se închideau până în vara următoare. Nu știu dacă toate acestea îmi inspirau milă sau dispreț. Eliberat de orice constrângere exterioară, puteam să mă văd și să mă simt limpede doar pe mine însumi. Restul fusese bombardat de ceva întunecat; decoruri de platou cinematografic, al cărui destin de praf și de uitare mi se părea ireversibil.

Întrebarea, atunci, era ce făceam eu în mijlocul acelei mizerii.

Restul după-amiezii mi l-am petrecut în pat, așteptând ora când Arsul avea să ajungă la hotel.

Când am urcat în cameră am întrebat dacă îmi telefonase cineva din Germania. Răspunsul a fost negativ: nu erau mesaje pentru mine.

L-am văzut de pe balcon pe Ars când lăsa în urmă plaja și traversa Paseo Marítimo, îndreptându-se spre hotel. M-am

grăbit să cobor, pentru ca în momentul când el avea să ajungă la uşă eu să fiu acolo, aşteptându-l; presupun că mă temeam că nu-l vor lăsa să intre, dacă nu era cu mine. Când am trecut pe la recepţie, vocea lui Frau Else m-a oprit brusc. A fost abia o şoaptă, însă, neatent cum eram, a repercutat în capul meu cu forţa unei goarne.

– Udo, sunteţi aici, a spus de parcă n-ar fi ştiut-o.

Am rămas neclintit pe coridorul principal, într-o postură cel puţin stânjenitoare. În celălalt capăt, în spatele uşilor de sticlă, Arsul aştepta. O clipă l-am văzut de parcă ar fi făcut parte dintr-un film proiectat pe uşă: Arsul şi orizontul albastru închis unde se remarcau o maşină parcată pe trotuarul opus, capetele trecătorilor şi imaginile incomplete ale meselor de pe terasă. Pe de-a-ntregul reală era doar Frau Else, frumoasă şi solitară dincolo de tejghea.

– Bineînţeles, firește... Ar trebui să ştii...

Când am tutuit-o, Frau Else s-a îmbujorat. Cred că o singură dată o văzusem aşa, în gardă. Nu ştiu dacă asta îmi plăcea sau nu.

– Nu te... văzusem. Asta e tot. Eu nu controlez fiecare pas pe care îl faci, a zis cu jumătate de glas.

– Aici am să fiu până când apare cadavrul *prietenului* meu. Sper că n-ai nimic împotrivă.

Şi-a ferit privirea, strâmbând din nas. M-am temut că îl va vedea pe Ars şi că îl va folosi drept pretext ca să schimbe subiectul.

– Soţul meu e bolnav şi are nevoie de mine. Zilele astea am stat lângă el, n-am putut să fac nimic. *Tu* nu înţelegi asta, nu-i aşa?

– Îmi pare rău.

– Bine, ne-am spus totul. Nu aveam de gând să te deranjez. La revedere.

Dar nici ea, nici eu nu ne-am mişcat.

Arsul mă privea din partea cealaltă. Era uşor de imaginat că şi pe el îl priveau clienţii hotelului aşezaţi la terasă ori cei

care treceau pe trotuar. M-am gândit că dintr-o clipă în alta cineva avea să se apropie şi avea să-i ceară să plece; atunci Arsul l-ar strangula folosindu-şi doar mâna dreaptă şi totul s-ar duce pe apa sâmbetei.

- Soţul dum... tău se simte mai bine? I-o doresc sincer. Cred că m-am purtat ca un tâmpit. Iartă-mă.

Frau Else şi-a plecat capul şi a spus:

- Da... Mulţumesc...

- Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine în seara asta... să te văd între patru ochi... Dar nu vreau să te forţez să faci ceva care mai târziu să-ţi dăuneze.

Buzele lui Frau Else au zăbovit o eternitate înainte de a încropi un zâmbet. Eu, nu ştiu de ce, tremuram.

- Acum nu poţi pentru că eşti aşteptat, nu?

Da, un tovarăş de arme, am gândit, dar n-am spus nimic şi am încuviinţat cu un gest care exprima caracterul inevitabil al întâlnirii. Un tovarăş de arme? Un duşman de arme!

- Ţine minte că, chiar dacă eşti prieten cu proprietara hotelului, nu trebuie să abuzezi prea mult de regulament.

- Care regulament?

- Cel care, printre multe alte lucruri, interzice anumite vizite în camerele oaspeţilor.

Tonul a redevenit cel dintotdeauna, deopotrivă ironic şi autoritar. Nu încăpea îndoială că acela era regatul lui Frau Else.

Am vrut să protestez, dar mâna ei s-a înălţat şi a impus tăcere.

- Nu sugerez şi nu spun nimic. Nu fac o acuzaţie. Şi mie mi-e milă de bietul băiat, a adăugat referindu-se la Ars. Dar trebuie să veghez asupra hotelului Del Mar şi a clienţilor săi. Trebuie să veghez şi asupra ta. Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău.

- Ce dracu' ar putea să mi se întâmple? Nu facem decât să jucăm.

- De-a ce?

- Ştii prea bine.

– Ah, jocul la care eşti campion.

Când a zâmbit, dinţii i-au strălucit primejdios.

– Un sport de iarnă; în anotimpul ăsta e preferabil să înoţi sau să joci tenis.

– Dacă vrei să râzi de mine, fă-o. O merit.

– De acord, ne vedem în seara asta la unu, în piaţa de la biserică. Ştii cum se ajunge acolo?

– Da.

Zâmbetul lui Frau Else a dispărut. Am încercat să mă apropii de ea, dar am înţeles că nu e momentul potrivit. Ne-am luat rămas-bun şi am ieşit. Pe terasă totul era normal; cu două trepte mai jos de Ars, două fete vorbeau despre vreme, aşteptându-şi însoţitorii. Lumea, ca în toate serile, râdea şi făcea planuri.

Am schimbat cuvintele de rigoare cu Arsul şi am intrat din nou.

Când am trecut pe la recepţie n-am văzut pe nimeni în spatele tejghelei, deşi m-am gândit că Frau Else putea fi ascunsă dedesubt. Am făcut un efort ca să-mi reprim pornirea de a mă duce să mă uit.

Cred că n-am făcut-o pentru că ar fi trebuit să-i explic totul Arsului.

În rest, partida noastră a urmat făgaşul prevăzut: în primăvara lui 40 am dus la capăt o Operaţiune Ofensivă în Mediterana, cucerind Tunisia şi Algeria; pe Frontul de Vest am folosit 25 BRP, care mi-au adus cucerirea Franţei; în timpul SR, am situat patru corpuri blindate cu sprijinul infanteriei şi aviaţiei la graniţa cu Spania! Pe Frontul de Est mi-am consolidat forţele.

Răspunsul Arsului a fost doar defensiv. A mişcat puţinul pe care putea să-l mişte; a întărit unele apărări; dar mai ales a pus câteva întrebări. Mişcările lui încă îi scot la iveală lipsa de experienţă. Nu ştie să aşeze piesele în grămezi, joacă în dezordine, strategia lui globală nu există sau este concepută cu scheme prea rigide, are încredere în noroc, calculează greşit BRP-urile, confundă fazele de Creare de Unităţi cu SR-ul.

Totuşi, se străduieşte şi aş putea să afirm că pătrunde în spiritul jocului. Lucrul acesta din urmă este trădat de ochii pe care nu şi-i ia de pe tablă, în vreme ce lamele de carne arsă i se zvârcolesc în zelul de a calcula retrageri şi costuri.

Ansamblul îmi inspiră simpatie şi milă. O milă, trebuie să remarc, densă, în culori puţine, pătrată.

Piaţa bisericii era prost luminată şi pustie. Am parcat maşina pe o stradă laterală şi m-am pregătit să aştept aşezat pe o bancă de piatră; mă simţeam bine, cu toate că atunci când a apărut Frau Else, întruchipându-se în toată puterea cuvântului dintr-o masă nedesluşită de umbră lângă singurul copac din piaţă, nu mi-am putut stăpâni o tresărire de surpriză şi de îngrijorare.

I-am propus să plecăm din sat, eventual să oprim maşina într-o pădure sau înspre mare, dar n-a acceptat.

A vorbit; a vorbit fără grabă şi fără răgaz, de parcă ar fi păstrat tăcere zile întregi. Culminarea a fost o explicaţie vagă şi plină de simboluri despre boala soţului ei. Abia după aceea mi-a îngăduit să o sărut. Însă mâinile ni se împletiseră încă de la început, în mod firesc.

Astfel, luaţi de mână, am zăbovit acolo până la două şi jumătate dimineaţa. Când oboseam să tot stăm jos, făceam câţiva paşi înconjurând piaţa; apoi reveneam la bancă şi continuam să conversăm.

Presupun că şi eu am spus multe lucruri.

Liniştea pieţei n-a fost întreruptă decât de o scurtă succesiune de strigăte îndepărtate (de bucurie sau de disperare?), apoi de zgomotul motocicletelor.

Cred că ne-am sărutat de cinci ori.

La întoarcere am sugerat să oprim maşina departe de hotel; aveam în vedere reputaţia ei. Râzând, ea a refuzat; nu se teme de gura lumii. (Adevărul e că nu se teme de *nimic*.)

Piaţa bisericii e mai degrabă tristă; mică, întunecată şi tăcută. În mijloc se înalţă o cişmea de piatră din Evul Mediu, cu două jeturi de apă. Înainte de a pleca, am băut.

– Când ai să mori, Udo, ai să poți spune: „Mă întorc în locul de unde am venit: Neantul".

– Când mori poți spune orice, am răspuns.

Chipul lui Frau Else strălucea, după ce și-a ascultat propria întrebare și răspunsul meu, de parcă tocmai aș fi sărutat-o. Exact asta am făcut în continuare; am sărutat-o. Dar când încercam să-mi vâr limba între buzele ei, și-a tras capul.

6 SEPTEMBRIE

Habar n-am dacă Lupul şi-a pierdut slujba, dacă şi-a pierdut-o Mielul, sau amândoi. Protestează şi bombănesc, dar abia îi ascult. Asta da: sesizez frica şi furia infimă pe care le-o produce lucrul acesta. Patronul de la Colţul Andaluzilor îşi bate joc de ei şi de nenorocirea lor cu o lipsă totală de tact. Îi numeşte „amărâţi", „împuţiţi", „bolnavi de SIDA", „poponari de plajă", „tăietori de frunze la câini"; apoi mă ia la o parte şi îmi spune, râzând, povestea unui viol pe care nu izbutesc s-o pricep, dar în care ei sunt implicaţi într-un fel sau altul. Fără măcar să se arate curioşi, deşi adevărul e că patronul vorbeşte destul de tare ca să-l audă toţi, Lupul şi Mielul sunt atenţi la o emisiune sportivă de la televizor. Cum să pună ăştia umărul la treabă! Gaşca asta de zombi era să sporească gloria Spaniei, pe toţi dracii! Îşi încheie patronul alocuţiunea. Mie nu-mi rămâne decât să încuviinţez şi să mă întorc la masă, lângă spanioli, ca să cer altă bere. Mai târziu, prin uşa întredeschisă a toaletei, îl văd pe Miel dându-şi jos pantalonii.

După masă m-am dus la Costa Brava. Am fost primit de domnul Pere de parcă ultima noastră întâlnire ar fi avut loc în urmă cu câţiva ani buni. Discuţia, insignifiantă, s-a desfăşurat de data aceasta la tejgheaua hotelului, unde am avut ocazia să cunosc câţiva membri ai cercului de prieteni ai managerului. Aveau cu toţii un aer deopotrivă distins şi plictisit şi, firește, erau trecuţi de patruzeci de ani; când le-am fost prezentat, m-au tratat cu o delicateţe unanimă. S-ar fi zis că erau în faţa

unei celebrități sau, și mai bine, în fața unei *promisiuni*. Eu și domnul Pere eram încântați, evident.

Mai târziu, la Comandamentul Naval (vizitele mele la Costa Brava duceau invariabil acolo) am fost informat că nu existau noutăți cu privire la Charly. Fără a dori să polemizez, m-am hotărât să fac câteva presupuneri. Nu era oare ciudat că rămășițele lui încă nu apăreau? Era cu putință să fie viu, rătăcind amnezic prin vreun sat de pe coastă? Cred că până și cele două secretare plictisite m-au privit cu milă.

M-am întors la Del Mar făcând o plimbare și am putut să constat ceea ce intuiam: satul începe să se golească; turiștii sunt din ce în ce mai puțini; gesturile celor din partea locului exprimă o oboseală ciclică. Cu toate acestea, aerul, cerul și marea sunt transparente și pure. E o plăcere să respiri. Pe de altă parte, trecătorul poate să contemple orice îi poftește inimioara fără a risca să fie împins sau luat drept bețiv.

Când patronul de la Colțul Andaluzilor a dispărut în încăperea din spate, am deschis discuția despre viol.

Lupul și Mielul au izbucnit în hohote de râs și au zis că erau prostii de-ale bătrânului. Am ghicit că râdeau de mine.

Când am plecat, am plătit doar consumația mea. O mască de piatră s-a instalat atunci pe chipurile spaniolilor. Cuvintele de rămas-bun, în mod semnificativ, s-au referit la data plecării mele. (S-ar zice că toată lumea dorește cu ardoare să plec.) Împăciuitori, în ultimul moment s-au oferit să mă însoțească la Comandamentul Naval, dar am refuzat.

Vara lui 40. Partida s-a însuflețit; în ciuda oricărui pronostic, Arsul e în stare să transfere în Mediterana trupe suficiente ca să facă față loviturilor mele. Un lucru și mai important: a ghicit că amenințarea nu pândea asupra Alexandriei, ci asupra Maltei și, drept urmare, a întărit insula cu infanterie, aviație și marină de război. Pe Frontul de Vest situația rămâne stabilă (după cucerirea Franței e nevoie de o rundă pentru ca Armatele Occidentale să se reorganizeze și să primească înlocuitori și

întăriri); acolo trupele mele ţintesc Anglia, a cărei invadare ar presupune un efort logistic considerabil, dar Arsul nu ştie asta, şi Spania, pradă la care se poate renunţa, dar care deschide drumul spre Gibraltar, fără de care controlul britanic asupra Mediteranei este aproape nul. (Mutarea, recomandată de Terry Butcher în *The General*, constă în a scoate flota italiană în Atlantic.) În orice caz, Arsul nu aşteaptă un atac terestru împotriva Gibraltarului; dimpotrivă, mişcările mele în Est şi în Balcani (după mutarea clasică: nimicirea Iugoslaviei şi a Greciei) îl fac să se teamă de o apropiată invadare a Uniunii Sovietice – mi se pare că prietenul meu simpatizează roşiii – şi să neglijeze alte fronturi. Poziţia mea, nu încape îndoială, e de invidiat. Operaţiunea Barbarossa, poate cu o variantă strategică turcească, promite să fie emoţionantă. Arsului nu-i piere elanul; nu e un jucător strălucit, nici impulsiv: mişcările îi sunt senine şi metodice. Orele s-au scurs în tăcere; am vorbit doar strictul necesar, întrebări cu privire la reguli, care au primit răspunsuri clare şi corecte, într-o armonie nemaipomenită. Scriu asta în timp ce Arsul joacă. E ciudat: partida reuşeşte să-l relaxeze, o văd în muşchii braţelor lui şi în piept, ca şi cum ar putea în sfârşit să se privească şi să nu vadă *nimic*. Sau să vadă doar tabla chinuită a Europei, marile manevre şi contramanevre.

Partida s-a desfăşurat ca prin ceaţă. Când am ieşit din cameră, pe coridor, ne-am întâlnit cu o chelneriţă care, văzându-ne, şi-a înăbuşit un ţipăt şi a luat-o la fugă. L-am privit pe Ars, incapabil să scot o vorbă; m-am simţit stânjenit din cauza lui până când am urcat în lift. Atunci m-am gândit că poate sperietura chelneriţei n-a fost pricinuită de chipul Arsului. Bănuiala că am călcat în strâchini a devenit şi mai stăruitoare.

Ne-am luat rămas-bun pe terasa hotelului. O strângere de mâini, un zâmbet şi în cele din urmă Arsul a dispărut legănându-se pe Paseo Marítimo.

Terasa era pustie. La restaurant, care era mai aglomerat decât de obicei, am văzut-o pe Frau Else. Stătea la o masă de lângă

tejghea, în compania a doi bărbaţi în costume şi cu cravată. Nu ştiu de ce mi-a trecut prin cap că unul dintre ei era soţul ei, deşi, după cum mi-l aminteam, nu semăna câtuşi de puţin cu acela. Era vorba, cu siguranţă, de o întâlnire de afaceri şi n-am vrut să fiu inoportun. Dar nici nu doream să mă arăt timid, aşa că m-am dus la tejghea şi am cerut o bere. Chelnerul mi-a servit-o abia după cinci minute. Era încet nu pentru că avea prea mult de lucru, în realitate avea puţin; pur şi simplu a preferat să lenevească până m-a făcut să-mi pierd răbdarea; abia atunci mi-a adus berea şi am putut să-i văd reaua voinţă, intenţia de a mă provoca din gestul lui, de parcă ar fi aşteptat cel mai neînsemnat protest din partea mea ca să înceapă bătaia. Dar lucrul acesta era de neconceput cu Frau Else lângă noi, încât am aruncat câteva monede pe tejghea şi am aşteptat. N-a existat nici o reacţie din partea lui. Amărâtul s-a lipit de rafturile cu sticle şi s-a uitat fix în pământ. Părea înăcrit şi supărat pe toată lumea, începând cu el însuşi.

Mi-am băut berea în linişte. Din păcate, Frau Else era absorbită în continuare de discuţia cu bărbaţii de la masa ei şi s-a prefăcut că nu mă vede. Am presupus că are un motiv întemeiat pentru asta şi am hotărât să plec.

În cameră, mirosul de tutun şi de aer închis m-a surprins. Veioza rămăsese aprinsă şi o clipă am crezut că se întorsese Ingeborg. Însă mirosul, într-un mod aproape tangibil, excludea posibilitatea prezenţei unei femei. (Straniu: niciodată nu analizasem pe îndelete mirosuri.) Cred că toate acestea m-au deprimat şi m-am decis să dau o raită cu maşina.

Am circulat încet pe străzile pustii ale satului. Un vânticel călduţ mătura trotuarele, ridicând ambalaje de hârtie şi anunţuri publicitare.

Doar la răstimpuri se iveau din umbră siluete de turişti beţi rătăcind orbeşte spre hotelurile lor.

Habar n-am ce m-a făcut să mă opresc pe Paseo Marítimo. Cert e că am făcut-o şi în mod firesc am înaintat pe plajă, prin întuneric, spre locuinţa Arsului.

Ce mă aşteptam să găsesc acolo?

Vocile m-au pironit în loc când ghiceam deja castelul de hidrobiciclete răsărind din nisip.

Arsul avea vizitatori.

Cu multă prudenţă, aproape târându-mă, m-am apropiat; oricine ar fi fost acolo, preferase să stea de vorbă în exterior. Curând am putut să deslușesc două pete: Arsul şi invitatul său stăteau pe nisip, cu spatele la mine, contemplând marea.

Celălalt conducea discuţia: serii rapide de mormăieli, din care n-am putut să prind decât cuvinte răzleţe precum „necesitate" şi „curaj".

N-am îndrăznit să mă apropii şi mai mult.

Atunci, după o tăcere îndelungată, vântul a încetat şi a căzut pe plajă un fel de învelitoare călduţă.

Unul din ei, nu ştiu care, într-un mod ambiguu şi nepăsător, a vorbit despre un „pariu", o „chestie uitată". Apoi a râs... Apoi s-a ridicat şi a mers până la malul mării... Apoi a revenit şi a spus ceva de neînţeles.

Preţ de o clipă, o clipă de nebunie care mi-a făcut părul măciucă, m-am gândit că e Charly; profilul său, modul de a-şi lăsa capul să cadă de parcă ar fi avut gâtul frânt, felul cum amuţea nitam-nisam; bunul Charly ieşit din apele murdare ale Mediteranei ca să-l sfătuiască profetic pe Ars. Un soi de rigiditate mi s-a întins dinspre braţe, cuprinzându-mi tot corpul, în vreme ce judecata mea se lupta să recapete controlul. Cel mai mult îmi doream în momentul acela să plec de acolo. Atunci am auzit, de parcă nebunia s-ar fi accentuat la continuarea dialogului, ce sfaturi îi dădea vizitatorul Arsului. „Cum să ţin piept asaltului?" „Nu-ţi face griji din pricina asaltului; ai grijă să nu te laşi înconjurat de forţele duşmanului." „Cum să-l împiedic să mă încercuiască?" „Menţine o linie dublă; împiedică pătrunderile blindatelor; păstrează mereu o rezervă operativă."

Sfaturi ca să mă învingă în Al Treilea Reich!

Mai precis, Arsul primea instrucţiuni ca să contracareze ceea ce considera iminent: invadarea Rusiei!

Am închis ochii și am încercat să mă rog. N-am putut. M-am gândit că nebunia n-are să-mi iasă nicicând din cap. Transpiram și nisipul mi se lipea de față cu ușurință. Mă mânca tot corpul și mă temeam, dacă pot să spun așa, să nu văd ivindu-se deasupra mea chipul strălucitor al lui Charly. Trădător blestemat. Gândul acesta, ca o salvă de gloanțe, m-a făcut să deschid ochii; lângă coliba de hidrobiciclete nu era nimeni. Mi-am imaginat că erau amândoi înăuntru. Mă înșelam: umbrele, în picioare, zăboveau pe malul mării, cu valurile lingându-le gleznele. Erau cu spatele la mine. Pe cer, norii s-au îndepărtat un moment și luna a strălucit slab. Arsul și vizitatorul său vorbeau acum, de parcă subiectul ar fi fost foarte plăcut, despre un viol. Nu fără efort am îngenuncheat și mi-am recăpătat seninătatea. Nu e Charly, mi-am zis de două ori. Elementar: Arsul și vizitatorul său discutau în spaniolă, iar Charly nici măcar nu era în stare să ceară o bere în limba asta.

Cu o senzație de ușurare, dar încă amorțit și tremurând, m-am ridicat pe de-a-ntregul și m-am îndepărtat de plajă.

În Del Mar, Frau Else stătea pe un fotoliu de răchită în capătul coridorului ce duce la lift. Luminile din restaurant erau stinse, în afară de una, indirectă, care lumina doar rafturile cu sticle și un sector al tejghelei unde un chelner încă trebăluia deasupra a ceva nedeslușit. Când trecusem pe la recepție, îl văzusem pe supraveghetorul de noapte cufundat în lectura unui ziar sportiv. Nu tot hotelul dormea.

M-am așezat lângă Frau Else.

Ea a spus ceva despre chipul meu. Eram tras la față!

– Nu încape îndoială că dormi puțin și prost. Nu e o bună publicitate pentru hotel. Mă îngrijorează sănătatea ta.

Am încuviințat. A încuviințat și ea. Am întrebat-o pe cine aștepta. Frau Else a ridicat din umeri; a zâmbit; a spus: pe tine. Bineînțeles, mințea. Am întrebat-o cât e ceasul. Patru dimineața.

– Ar trebui să te întorci în Germania, Udo, mi-a spus.

Am invitat-o să urce în camera mea. Nu a acceptat. A spus: nu, nu *pot*. A spus-o privindu-mă în ochi. Ce frumoasă era!

Am rămas mult timp în tăcere. Aş fi vrut să-i spun: nu-ţi face griji pentru mine, chiar nu-ţi face griji. Dar era ridicol, firește. În capătul coridorului am văzut capul supraveghetorului de noapte apărând şi dispărând. Am conchis că angajaţii lui Frau Else o adorau.

M-am prefăcut obosit şi m-am ridicat. Nu voiam să fiu acolo când apărea persoana pe care o aştepta Frau Else.

Fără să se mişte de pe fotoliu, ea mi-a întins mâna şi ne-am spus bună seara.

Am mers până la lift; din fericire, era oprit la etajul întâi şi n-a fost nevoie să aştept. Dinăuntru mi-am luat din nou rămas-bun. Am spus noapte bună fără să emit vreun sunet, mişcându-mi doar buzele. Frau Else mi-a susţinut privirea şi zâmbetul până când uşile s-au închis cu un horcăit pneumatic şi am început să urc.

Simţeam ceva greu învârtindu-mi-se prin cap.

După ce am făcut un duş cald, m-am băgat în pat. Aveam părul ud şi, oricum, somnul nu-mi venea.

Nu ştiu de ce, poate pentru că era cea mai la îndemână, am luat cartea cu Florian Linden şi am deschis-o la întâmplare:

„Criminalul este proprietarul hotelului".

„Sunteţi sigur?"

Am închis cartea.

7 SEPTEMBRIE

Am visat că mă trezește un telefon. Era domnul Pere, care dorea să mă duc la sediul poliției, iar el se oferea să mă însoțească; acolo aveau un cadavru și sperau ca eu să-l pot recunoaște. Astfel că am făcut duș și am plecat fără să iau micul dejun. Coridoarele hotelului erau atât de dezolante, că ți se frângea inima; pesemne că se crăpa de ziuă; mașina domnului Pere aștepta la ușa principală. Pe drum spre sediul poliției, aflat în afara satului, la o răscruce de drumuri plină de indicatoare ce arătau spre felurite frontiere, domnul Pere a vorbit despre mutațiile care se produc printre oamenii din partea locului când vara, sau mai bine zis sezonul de vară, se încheie. Depresie generală! În fond, nu putem trăi fără turiști! Ne-am obișnuit cu ei! Un polițist tânăr și palid ne-a dus până la un garaj unde erau mai multe mese dispuse orizontal și, îngrămădite pe pereți, o colecție de accesorii de automobile. Pe o lespede de neagră cu nervuri albe, lângă ușa metalică unde aștepta deja furgoneta care transporta cadavrul, zăcea un corp neînsuflețit într-o stare care mi s-a părut apropiată de putrefacție. Domnul Pere, în spatele meu, și-a dus o mână la nas. Nu era Charly. Pesemne că avea aceeași vârstă și poate că era german, dar nu era Charly. Am spus că nu-l cunosc și am plecat. Când l-am lăsat în urmă, polițistul a luat poziția de drepți. Ne-am întors în sat râzând și făcând planuri pentru următorul sezon. Del Mar avea același aer adormit, dar de data aceasta, prin ferestre, am văzut că Frau Else era la recepție. L-am întrebat pe domnul Pere de cât timp nu l-a văzut pe soțul lui Frau Else.

- De multă vreme nu am plăcerea, a spus domnul Pere.

- Se pare că e bolnav.

- Așa se pare, a spus domnul Pere și fața i s-a întunecat, invadată de o expresie care ar fi putut însemna orice.

Începând din momentul acesta visul a înaintat (sau așa îmi amintesc) în salturi. Am luat micul dejun pe terasă, mâncând ouă prăjite și bând suc de roșii. Am urcat scările: niște copii britanici veneau din direcția opusă și aproape că ne-am ciocnit. De pe balcon l-am privit pe Ars, în fața hidrobicicletelor lui, rumegându-și sărăcia și sfârșitul verii. Am scris scrisori cu o încetineală premeditată și studiată. În cele din urmă m-am vârât în pat și am dormit. Alt telefon, de data aceasta real, m-a smuls din somn. M-am uitat la ceas: două după-amiaza. Era Conrad și vocea lui îmi repeta numele de parcă ar fi crezut că n-am să răspund niciodată.

Contrar a ceea ce mi-aș fi imaginat, poate din pricina timidității lui Conrad și a faptului că eram încă pe jumătate adormit, discuția s-a desfășurat cu o răceală care acum mă îngrozește. Întrebările, răspunsurile, inflexiunile vocii, dorința prost ascunsă de a încheia conversația și de a economisi câteva monede, obișnuitele expresii de ironie, totul părea învăluit într-o supremă lipsă de interes. N-au fost confidențe, în afară de una, prostească, la sfârșit; în schimb, am evocat imagini fixe din sat, din hotel, din camera mea, care se suprapuneau stăruitor peste panorama zugrăvită de prietenul meu, de parcă ar fi vrut să mă avertizeze de noua odine în care eram cufundat și în care aveau prea puțină valoare coordonatele ce mi se transmiteau prin firul telefonic. Ce faci? De ce nu te întorci? Ce te oprește? La tine la birou sunt surprinși, domnul X întreabă de tine în fiecare zi și e zadarnic să i se spună că vei fi curând printre noi, o umbră i s-a strecurat în inimă și prezice nenorociri. Ce fel de nenorociri? Ce-mi păsa mie. Au urmat informații despre club, slujbă, jocuri, reviste, totul povestit fără pauze și implacabil.

- Ai văzut-o pe Ingeborg? am zis.

– Nu, nu, bineînțeles că nu.

Am tăcut un scurt răstimp, care a precedat noua avalanșă de întrebări și de rugăminți: la birou erau *ceva mai mult* decât îngrijorați, grupul se întreba dacă mă voi duce la Paris să-l primesc pe Rex Douglas în decembrie. Mă vor da afară de la slujbă? Aveam probleme cu poliția? Toți voiau să știe motivul misterios și întunecat care mă reținea în Spania. O femeie? Fidelitate față de un mort? Ce mort? Și, în treacăt fie zis, cum stăteam cu articolul? Cel care urma să pună bazele unei noi strategii. Ca și cum Conrad ar fi vrut să-și bată joc de mine. O secundă mi l-am imaginat înregistrând convorbirea, cu buzele arcuite într-un zâmbet răutăcios. Campionul exilat! În afara circulației!

– Ascultă, Conrad, am să-ți dau adresa lui Ingeborg. Vreau să treci pe la ea și apoi să mă suni.

– Bine, de acord, cum spui tu.

– Perfect. Du-te azi. Și pe urmă sună-mă.

– De acord, de acord, dar nu înțeleg nimic și mi-ar plăcea să fiu util pe măsura posibilităților mele. Nu știu dacă mă fac înțeles, Udo, mă auzi?

– Da. Spune-mi că o să faci ce ți-am cerut.

– Da, firește.

– Bine. Ai primit vreo scrisoare de la mine? Cred că ți-am explicat totul în scrisoarea aia. Probabil că încă n-a ajuns.

– N-am primit decât două cărți poștale, Udo. Una în care se vede linia de hoteluri de lângă plajă și alta cu un munte.

– Un munte?

– Da.

– Un munte lângă mare?

– Nu știu! Apare doar muntele și un fel de mănăstire dărâmată.

– În sfârșit, o să ajungă. Poșta funcționează groaznic în țara asta.

Deodată mi-am dat seama că nu-i scrisesem nici o scrisoare lui Conrad. Nu mi-a păsat prea mult.

- Măcar te bucuri de timp frumos? Aici plouă.

În loc să-i răspund la întrebare, am zis de parcă mi s-ar fi dictat:

- Joc...

Poate mi s-a părut important ca prietenul meu s-o știe. În viitor putea să-mi fie de folos. De la celălalt capăt am auzit un fel de oftat elogios.

- Al Treilea Reich?

- Da...

- Serios? Povestește-mi cum îți merge. Ești fantastic, Udo, doar ție îți trece prin cap să joci *acum*.

- Da, te înțeleg, departe de Ingeborg și cu totul atârnând de un fir, am căscat.

- Nu asta voiam să spun. Mă refer la riscuri. La avântul extraordinar pe care-l ai. Ești unic, băiete, regele *Fandom*-ului!

- Nu e chiar așa, nu țipa, că ai să mă lași surd.

- Și cine ți-e adversarul? Un german? Îl cunosc?

Bietul Conrad, considera de la sine înțeles că într-un sătuc de pe Costa Brava se puteau întâlni doi jucători de război care pe deasupra să fie germani. Era evident că nu pleca niciodată în concediu și Dumnezeu știe ce credea el despre o vară pe malul Mediteranei sau oriunde ar fi fost.

- Păi, adversarul meu e cam ciudat, am spus și l-am descris numaidecât pe Ars, în linii mari.

După o tăcere, Conrad a zis:

- Nu-mi miroase a bine. Povestea asta nu e clară. În ce limbă vă înțelegeți?

- Spaniolă.

- Și cum a putut să citească regulile?

- N-a făcut-o. I le-am explicat eu. Într-o după-amiază. Te-ai mira să vezi ce inteligent e. Nu e nevoie să-i spui un lucru de două ori.

- Și când joacă e la fel de bun?

- Apărarea Angliei pe care a dus-o la capăt e acceptabilă. N-a putut evita căderea Franței, dar cine poate? Nu e rău.

Tu eşti mai bun, evident, şi Franz, dar ca *sparring* nu pot să mă plâng.

– Descrierea lui... îţi face părul măciucă. N-aş juca niciodată cu cineva de genul ăsta, în stare să mă sperie dacă apare dintr-odată... Într-o partidă multiplă, da, dar singuri... Şi zici că locuieşte pe plajă?

– Exact.

– N-o fi Demonul?

– Vorbeşti serios?

– Da. Demonul, Satana, Dracul, Aghiuţă, Belzebut, Tartorul, Necuratul...

– Necuratul... Nu, pare mai degrabă un bou... Robust şi gânditor, tipicul rumegător. Melancolic. Ah, şi nu e spaniol.

– De unde ştii?

– Mi-au spus nişte tipi spanioli. La început, evident, am crezut că e spaniol, dar nu e aşa.

– De unde e?

– Nu ştiu.

De la Stuttgart, Conrad s-a lamentat vag.

– Ar trebui să ştii; e primordial; pentru propria-ţi siguranţă...

Mi s-a părut că exagerează, cu toate că l-am asigurat că-l voi întreba. Curând după aceea am închis, apoi am făcut duş şi am ieşit într-o scurtă plimbare înainte de a reveni la hotel să mănânc. Mă simţeam bine, în sinea mea nu percepeam trecerea orelor, iar corpul mi se abandona fără rezerve fericirii de a mă afla în locul unde eram, atâta tot.

Toamna lui 40. Am jucat Opţiunea Ofensivă pe Frontul de Est. Corpurile mele blindate sparg flancurile sectorului central rus, pătrund în adâncime şi închid o pungă uriaşă, un hexagon la vest de Smolensk. În spate, între Brest Litovsk şi Riga rămân prinse mai mult de zece Armate ruse. Pierderile mele sunt minime. Pe Frontul Mediteraneean am cheltuit BRP-uri pentru altă Opţiune Ofensivă şi am invadat Spania. Surpriza Arsului e totală, îşi înalţă sprâncenele, se scoală în picioare, îi vibrează

cicatricele, s-ar zice că aude trecerea diviziilor mele cuirasate pe Paseo Marítimo și descumpănirea nu-l ajută să-și distribuie cum trebuie apărarea (alege, fără să știe, bineînțeles, o variantă de *Border Defense* de David Hablanian, fără îndoială cea mai rea împotriva unui atac provenind din Pirinei). Astfel, cu doar două corpuri blindate și patru corpuri de infanterie, pe lângă sprijinul aerian, cuceresc Madridul și Spania se predă. În timpul Redistribuirii Strategice situez trei corpuri de infanterie în Sevilla, Cádiz și Granada și un corp blindat în Córdoba. La Madrid instalez două flote aeriene germane și una italiană. Arsul, acum, îmi cunoaște intențiile... și zâmbește. Mă felicită! Spune: „Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap". În fața unui adversar care știe să piardă în felul acesta, sunt greu de înțeles prejudecățile și temerile lui Conrad. Aplecat asupra hărții, în timpul segmentului său de joc, Arsul vorbește și încearcă să repare ce e de nereparat. În URSS mută trupe din sud, unde aproape că n-au fost ciocniri, la nord și în centru, dar capacitatea lui de mișcare e redusă. În Mediterana menține Egiptul și întărește Gibraltarul, deși nu prea convingător, ca și cum n-ar crede în propriul lui efort. Musculos și ars, trunchiul lui survolează Europa ca un coșmar. Și vorbește, fără să mă privească, despre munca lui, despre lipsa turiștilor, despre vremea capricioasă, despre pensionarii care sosesc în masă la anumite hoteluri. Îl descos, aparent fără să fiu interesat, de fapt scriu în timp ce pun întrebările și reușesc să aflu că o cunoaște pe Frau Else, căreia în cartier i se spune „nemțoaica". Obligat să-și spună părerea, admite că e frumoasă. Întreb atunci de soțul ei. Arsul răspunde: e bolnav.

- De unde știi? am zis, dând la o parte notițele.

- Știe toată lumea. E o boală lungă, de mulți ani. E bolnav, dar nu moare.

- Îl hrănește! am zâmbit.

- Asta niciodată, a zis Arsul, revenind la chichițele jocului, cu toată rețeaua logistică spulberată.

La sfârşit, despărţirea a urmat ritualul dintotdeauna: am băut ultimele cutii de bere pe care le cumpărasem pentru această ocazie şi pe care le ţinusem în chiuveta plină cu apă, am comentat partida (Arsul nu mai contenea cu elogiile, dar încă nu-şi recunoştea înfrângerea), am coborât împreună cu liftul, ne-am spus noapte bună la uşa hotelului...

Chiar atunci, când Arsul dispărea pe Paseo Marítimo, o voce, lângă mine, m-a făcut să tresar speriat.

Era Frau Else, aşezată în penumbră, într-un cotlon al terasei abia atins de luminile dinăuntrul hotelului şi de pe stradă.

Recunosc că am înaintat spre ea furios (pe mine însumi mai ales) din pricina sperieturii. Când m-am aşezat în faţa ei am observat că plângea. Faţa ei, de obicei plină de culori şi de viaţă, era de o paloare spectrală, agravată de faptul că o întrevedeam pe jumătate acoperită de umbra uriaşă a unei umbrele de soare pe care briza nocturnă o mişca ritmic. I-am luat mâinile fără şovăială şi am întrebat-o ce o întristează. Ca prin minune, pe chipul lui Frau Else s-a ivit un zâmbet. Dumneavoastră, mereu atât de atent, a zis, uitând din cauza emoţiei tutuirea ce se impusese între noi. Am stăruit. Frau Else trecea de la o stare de spirit la alta cu o repeziciune uimitoare: în mai puţin de un minut s-a metamorfozat din fantomă suferindă în preocupată soră mai mare. Voia să ştie ce fac, „dar sincer, fără prefăcătorie", în camera mea cu Arsul. Voia să-i promit că mă întorc curând în Germania sau că, în caz contrar, iau legătura telefonic cu şefii mei şi cu Ingeborg. Voia să nu pierd atâta nopţile şi să profit de soarele dimineţilor ca să fac plajă, „puţinul soare care ne-a rămas". Eşti alb, mi se pare că nu te uiţi în oglindă de câteva luni, a şoptit. În sfârşit, voia să înot şi să mănânc bine, îndemn, acesta din urmă, mai degrabă potrivnic intereselor sale, dat fiind că mâncam în hotelul ei. Ajungând în punctul acesta, a podidit-o din nou plânsul, dar mult mai puţin, de parcă toate sfaturile date ar fi fost o baie care i-ar fi spălat propria durere şi încetul cu încetul s-a liniştit şi s-a înseninat.

Situația era ideală, nu puteam cere mai mult și timpul a trecut fără să-mi dau seama. Cred că am fi stat așa toată noaptea, așezați față în față, abia ghicindu-ne privirile și cu mâna ei între ale mele, dar totul are un sfârșit și acesta a sosit încarnat în supraveghetorul de noapte, care după ce m-a căutat prin tot hotelul a apărut pe terasă, anunțând că am un apel de lungă distanță.

Frau Else s-a ridicat cu un gest de oboseală și m-a urmat de-a lungul coridorului pustiu până la recepție; acolo i-a ordonat supraveghetorului să scoată ultimele pungi de gunoi din bucătărie și am rămas singuri. Senzația imediată a fost că ne aflăm pe o insulă, eu și ea, cu telefonul în așteptare, ca un apendice canceros pe care cu plăcere l-aș fi smuls și i l-aș fi înmânat supraveghetorului ca pe încă un obiect de aruncat la gunoi.

Era Conrad. Auzindu-i vocea, am fost foarte dezamăgit, dar apoi mi-am adus aminte că eu îi cerusem să mă sune.

Frau Else s-a așezat de cealaltă parte a tejghelei și a încercat să citească revista pe care supraveghetorul, presupun, o uitase acolo. N-a putut. Nici n-avea ce să citească, fiindcă aproape că nu conținea altceva în afară de fotografii. Cu o mișcare mecanică a lăsat-o în capătul mesei, într-un echilibru mai mult decât precar, și și-a ațintit privirea asupra mea. Ochii ei albaștri aveau tonalitatea unui creion de copil, un Faber ieftin și de neuitat.

M-a năpădit o dorință irezistibilă de a închide și de a face dragoste cu ea chiar acolo. Mi-am imaginat, sau poate îmi imaginez acum și e mai rău, că o târăsc până în biroul ei particular, o așez pe masă, îi sfâșii hainele și o sărut, mă urc deasupra și o sărut, sting toate luminile din nou și o sărut...

– Ingeborg e bine. Lucrează. Nu are de gând să te sune, dar zice că atunci când te întorci vrea să vorbească cu tine. Mi-a cerut să-ți transmit salutări, a spus Conrad.

– Bine. Mulțumesc. Asta voiam să știu.

Picior peste picior, Frau Else își privea acum vârfurile pantofilor și părea cufundată în gânduri laborioase și complicate.

– Ascultă, eu n-am primit nici o scrisoare de la tine; Ingeborg mi-a explicat totul în seara asta. Cum văd eu lucrurile, n-ai nici o obligație să stai acolo.

– Bine, Conrad, ai să primești scrisoarea mea și atunci ai să înțelegi, acum nu pot să-ți explic nimic.

– Cum merge partida?

– Îl mănânc de viu, am zis, deși poate că expresia a fost „îl altoiesc de-i merg fulgii", sau „îi fac spinarea burduf", sau „îl fac praf cu tot neamu' lui", jur că nu-mi amintesc.

Poate am spus: îl ard.

Frau Else și-a înălțat privirea cu o blândețe pe care nu o mai văzusem niciodată la nici o femeie și mi-a zâmbit.

Am simțit un soi de frison.

– Nu ați pariat nimic?

Am auzit voci, poate în germană, nu pot să bag mâna în foc, dialoguri nedeslușite și sunete de calculator, departe, foarte departe.

– Nimic.

– Mă bucur. Toată după-amiaza m-am temut că ați pariat ceva. Îți amintești discuția noastră de mai înainte?

– Da, sugerai că e Diavolul. Încă nu mi-am pierdut memoria.

– Nu te enerva. Mă gândesc doar la binele tău, știi asta.

– Fireşte.

– Mă bucur că n-ai pariat nimic.

– Ce credeai că e în joc? Sufletul meu?

Am râs. Frau Else și-a ținut în aer brațul bronzat și desăvârșit, încheiat cu o mână cu degete fine și lungi, care s-au închis pe revista supraveghetorului de noapte. Abia atunci am băgat de seamă că era o revistă pornografică. A deschis un sertar și a vârât-o înăuntru.

– Faust al jocurilor de război, a râs Conrad ca un ecou al propriului meu râs ricoșând de la Stuttgart.

M-a cuprins o mânie rece care a urcat din călcâie, prin spatele corpului, până la ceafă și de acolo s-a împrăștiat cu repeziciune până în cel mai ascuns ungher al recepției.

- Nu e amuzant, am zis, dar Conrad nu m-a auzit.

Abia izbutisem să îngaim cuvintele cu un firişor de voce.

- Ce? Ce?

Frau Else s-a ridicat şi a venit la mine. Era atât de aproape, că m-am gândit că, fără să-şi propună, auzea trăncăneala lui Conrad. Şi-a pus mâna pe capul meu şi a simţit numaidecât furia care clocotea înăuntru. Bietul Udo, a şoptit; apoi, cu un gest delicat, ca filmat cu încetinitorul, mi-a arătat ceasul, sugerându-mi că trebuia să plece. Dar n-a făcut-o. Poate disperarea pe care a văzut-o pe chipul meu a oprit-o.

- Conrad, nu vreau glume, nu mai pot, e târziu, ar trebui să fii în pat, şi nu să-ţi faci griji pentru mine.

- Eşti prietenul meu.

- Ascultă, marea are să vomite dracului odată ce a rămas din Charly. Atunci am să-mi fac valizele şi am să mă întorc. Ca să-mi abat gândurile, doar ca să-mi abat gândurile şi ca să extrag exemple pentru articolul meu, joc un Al Treilea Reich; tu ai face la fel, nu-i aşa? În orice caz, risc doar locul meu de muncă şi tu ştii că e o porcărie. Nu mi-ar trebui o lună să-mi găsesc ceva mai bun. E aşa sau nu e aşa? Aş putea să mă ocup doar cu scrierea eseurilor. Poate că aş avea de câştigat. Poate că ăsta mi-ar fi destinul. Haide, poate cel mai bine ar fi să mă dea afară.

- Dar ei nu vor s-o facă. În plus, ştiu că îţi pasă de birou, sau măcar de colegii de muncă. În ziua când am fost acolo mi-au arătat o carte poştală pe care le-o trimiseseşi.

- Te înşeli, mă doare-n cot de ei.

Conrad şi-a înăbuşit un geamăt, sau aşa am crezut că aud.

- Nu e adevărat, a contraatacat, foarte sigur de el.

- Ce naiba vrei? Câteodată, Conrad, eşti insuportabil.

- Vreau să-ţi vină mintea la cap.

Frau Else mi-a atins obrazul cu buzele şi mi-a spus: e târziu, trebuie să plec. I-am simţit răsuflarea călduţă în urechi şi pe gât; o îmbrăţişare de păianjen, infimă şi tulburătoare. Cu coada ochiului l-am văzut pe supraveghetorul de noapte în capătul coridorului, aşteptând.

– Trebuie să închid, am spus.

– Te sun mâine?

– Nu, nu vreau să-ţi cheltuieşti banii degeaba.

– Mă aşteaptă soţul meu, a spus Frau Else.

– Nu contează.

– Ba contează.

– Nu poate să adoarmă dacă nu ajung eu, a spus Frau Else.

– Cum merge partida? Spui că e deja toamna lui 40? Ai invadat URSS?

– Da! Război-fulger pe toate fronturile! Nu e rival pentru mine! Nu degeaba sunt campion, nu-i aşa?

– Corect, corect... Şi eu doresc din toată inima să câştigi... Cum stau englezii?

– Dă-mi drumul la mână, a spus Frau Else.

– Trebuie să închid, Conrad, englezii sunt strâmtoraţi, ca întotdeauna.

– Şi articolul tău? Presupun că bine. Aminteşte-ţi că ideal e să fie publicat înainte de venirea lui Rex Douglas.

– Măcar o să fie scris. Lui Rex o să-i placă foarte mult.

Smucindu-se, Frau Else a încercat să-şi elibereze mâna.

– Nu fi copil, Udo; şi dacă ar apărea acum soţul meu?

Am acoperit telefonul să nu audă Conrad şi am zis:

– Soţul tău e în pat. Presupun că e locul lui preferat. Şi, dacă nu e în pat, trebuie să fie pe plajă. E un alt loc preferat al lui, mai ales când se înnoptează. Fără să mai punem la socoteală camerele clienţilor. În realitate, soţul tău se descurcă să fie peste tot; nu m-ar mira să ne spioneze chiar acum, de acolo, ascuns în spatele supraveghetorului. Nu e lat în umeri, dar cred că soţul tău e slab.

Privirea lui Frau Ele s-a îndreptat imediat spre capătul coridorului. Supraveghetorul aştepta, sprijinindu-se cu un umăr de perete. În ochii lui Frau Else am observat o strălucire de speranţă.

– Eşti nebun, a spus când a constatat că nu e nimeni, înainte s-o trag spre mine şi s-o sărut.

Nu știu cât timp ne-am sărutat, mai întâi cu violență, apoi cu istovire. Știu că am fi putut continua, dar mi-am amintit că vorbeam cu Conrad la telefon și că timpul se scurgea împotriva buzunarului său. Când mi-am dus receptorul la ureche, am auzit forfoteala a mii de linii intersectate și apoi golul. Conrad închisese.

- Nu mai e, am zis și am încercat s-o târăsc pe Frau Else cu mine spre lift.

- Nu, Udo, noapte bună, m-a respins cu un zâmbet forțat.

Am insistat să mă însoțească, adevărul e că fără prea multă convingere. Cu un gest pe care nu l-am înțeles în momentul acela, un gest precis și autoritar, Frau Else a făcut ca supraveghetorul de noapte să se interpună între noi. Atunci, pe alt ton, mi-a spus din nou noapte bună și a dispărut... spre bucătărie!

- Ce femeie, i-am spus supraveghetorului.

Acesta s-a vârât în spatele tejghelei și și-a căutat revista pornografică prin sertare. L-am privit în tăcere, până când a avut-o în mână și s-a dus să se așeze pe fotoliul de piele de la recepție. Am oftat, cu coatele pe tejghea, și am întrebat dacă mai sunt mulți turiști în Del Mar. Mulți, a răspuns fără să se uite la mine. Deasupra raftului cu chei era o oglindă mare, alungită, cu ramă aurie și groasă, ce părea scoasă dintr-un magazin de antichități. Pe suprafața de mercur străluceau luminile de pe coridor și în partea inferioară se reflecta ceafa supraveghetorului. Am simțit o furnicătură în stomac văzând că, dimpotrivă, imaginea mea nu apărea. Domol, cu o oarecare teamă, m-am mișcat spre stânga, fără să mă dezlipesc de tejghea. Supraveghetorul m-a privit și, după ce a șovăit o clipă, m-a întrebat de ce îi spuneam „lucrurile acelea" lui Frau Else.

- Nu e treaba ta, am răspuns.

- E adevărat, a zâmbit, dar nu-mi place s-o văd suferind, ea e foarte bună cu noi.

- Ce te face să crezi că suferă? am zis continuând să mă deplasez ușor spre stânga.

Aveam mâinile asudate.

– Nu știu... Felul cum o tratați...

– Eu simt pentru ea multă afecțiune și mult respect, l-am asigurat în timp ce imaginea începea să apară încetul cu încetul în oglindă și, deși ceea ce vedeam era mai degrabă dezagreabil (haine șifonate, obraji roșii, păr zbârlit), eram eu, viu și tangibil. O teamă stupidă, recunosc.

Supraveghetorul a dat din umeri și s-a concentrat din nou asupra revistei lui. Am avut o senzație de ușurare și de profundă oboseală.

– Oglinda asta... are vreo șmecherie?

– Ce?

– Oglinda; acum câteva clipe eram în fața ei și nu mă vedeam. Abia acum, dintr-o parte, pot să mă reflect. În schimb tu, care ești dedesubt, te vezi bine.

Supraveghetorul a întors capul, fără să se ridice de pe scaun, și s-a privit în oglindă. O strâmbătură de maimuțoi: se vedea și nu-i plăcea cum arată, iar asta i se părea amuzant.

– E puțin înclinată, dar nu e o oglindă falsă; uitați-vă, aici e perete, vedeți?

Zâmbind, a ridicat oglinda și a atins peretele de parcă ar fi pipăit un corp.

Preț de o clipă am meditat în tăcere asupra chestiunii. Apoi, fără șovăială, am zis:

– Hai să vedem. Așază-te aici, i-am indicat locul exact unde înainte nu mă reflectasem.

Supraveghetorul a ieșit și s-a dus unde îi ordonasem.

– Nu mă văd, a recunoscut, dar asta se întâmplă pentru că nu sunt în față.

– Ba ești cât se poate de în față, ce naiba, am zis, așezându-mă în spatele lui și confruntându-l cu oglinda.

Peste umărul lui am avut o viziune care mi-a accelerat pulsul: auzeam vocile noastre, dar nu vedeam corpurile. Obiectele de pe coridor, un fotoliu, o vază, luminile indirecte care izvorau din colțurile tavanului și din pereți, reflectate în oglindă,

străluceau cu o intensitate superioară celei a coridorului real din spatele meu. Supraveghetorul a râs forțat.

- Lăsați-mă, lăsați-mă, am să vă demonstrez.

Fără intenție, îl imobilizasem cu un fel de tehnică de lupte libere. Părea slab și speriat. I-am dat drumul. Dintr-un salt, supraveghetorul s-a vârât dincolo de tejghea și mi-a arătat peretele cu oglinda.

- E strâmb. Strâmb. Nu e drept, veniți, uitați-vă cu ochii dumneavoastră.

Când am intrat prin golul tejghelei, echilibrul și prudența mi se învârteau ca brațele unei mori înnebunite; cred că eram gata să-i rup gâtul bietului om; atunci, ca și cum deodată m-aș fi trezit la altă realitate, m-a învăluit parfumul lui Frau Else. Totul se schimbase, aș îndrăzni să spun că în afara legilor fizicii, acolo mirosea a ea, chiar dacă dreptunghiul de la recepție nu era izolat de largul și, în timpul zilei, circulatul coridor. Semnul trecerii senine a lui Frau Else se păstra și asta era de ajuns ca să mă calmez.

După o examinare sumară, am știut că supraveghetorul avea dreptate. Peretele cu oglinda nu era paralel cu tejgheaua.

Am oftat și m-am lăsat să cad pe fotoliul din piele.

- Ce alb, a spus supraveghetorul, referindu-se cu siguranță la paloarea mea, și a început să-mi facă vânt cu revista pornografică.

- Mulțumesc, am spus.

După câteva minute interminabile, m-am ridicat și am urcat în cameră.

Îmi era frig, astfel că m-am îmbrăcat cu un pulover și apoi am deschis ferestrele. De pe balcon se puteau contempla luminile portului. Un spectacol liniștitor. Ambii, portul și cu mine, tremuram la unison. Nu erau stele. Plaja părea gura unui lup. Eram epuizat și nu știam când aveam să pot adormi.

8 SEPTEMBRIE

Iarna lui 40. Regula „Prima iarnă rusească" trebuie să se joace când Armata germană a pătruns în profunzime în Uniunea Sovietică, încât poziția sa, împreună cu vremea potrivnică, să favorizeze contraatacul decisiv, capabil să rupă echilibrul frontului și să înlesnească prinderile ca în cleşte și încercuirile, într-un cuvânt, contraatacul care obligă Armata germană să dea înapoi. Totuși, pentru asta este necesar ca Armata sovietică să dispună de suficiente rezerve (nu neapărat rezerve blindate) ca să ducă la capăt contraatacul. Adică, în ceea ce privește Armata sovietică, a juca regula „Prima iarnă rusească" cu probabilități de succes înseamnă să fi menținut în segmentul de Creare de Unități de Toamnă o rezervă de cel puțin 12 factori de forță disponibili de-a lungul frontului. Cât despre Armata germană, a juca regula „Prima iarnă rusească" cu un procent mare de siguranță presupune ceva decisiv în războiul din Est și care anulează orice precauție rusească: distrugerea, în toate și în fiecare din rundele anterioare, a unui număr cât mai mare de factori de forță sovietici, în felul acesta regula „Prima iarnă rusească" devine ceva inofensiv, care în cel mai rău caz, pentru Armata germană, constituie un declin în înaintarea spre interiorul Rusiei, iar pentru cea sovietică reprezintă o schimbare instantanee în ordinea priorităților: nu va mai căuta să se ciocnească, ci va da înapoi, lăsând spații întinse armatei inamice într-o încercare disperată de a-și reface frontul.

În rest, Arsul nu știe să joace după regulă (cu siguranță nu pentru că eu nu i-aș fi explicat-o), iar despre mișcările lui se

poate spune cel puțin că sunt învălmășite: în nord contraatacă (abia îmi știrbește unitățile) și în sud se retrage. La sfârșitul rundei pot să stabilesc frontul pe linia cea mai avantajoasă cu putință, în hexagoanele E42, F41, H42, Vitebsk, Smolensk, K43, Briansk, Orel, Kursk, M45, N45, O45, P44, Q44, Rostov și pe căile de acces spre Crimeea.

Pe Frontul mediteraneean, dezastrul englez e absolut. Prin căderea Gibraltarului (fără prea multe pierderi proprii), armata britanică din Egipt e prinsă ca într-o cursă de șoareci. Nici măcar nu e nevoie s-o atac: lipsa de aprovizionare, sau mai bine zis împrăștierea liniei de aprovizionare, care va trebui să urmeze ruta Puerto Inglés – Africa de Sud – Golful Suez, îi garantează lipsa de eficiență. De fapt, Mediterana, exceptând armata din Egipt și un corp de infanterie cu garnizoana în Malta, e a mea. Acum Flota italiană are cale liberă spre Atlantic, unde se va uni cu Flota de război germană. Cu ea și cu puținele corpuri de infanterie staționate în Franța, pot să încep să mă gândesc la debarcarea în Marea Britanie.

Clocotesc planurile la Marele Stat Major: invadarea Turciei, pătrunderea în Caucaz prin sud (dacă atunci n-are să fie cucerit) și să-i atacăm pe ruși prin spatele frontului, ca să asigurăm Maikop și Groznîi. Planuri de mică amploare: să transferăm în Redeplasarea strategică numărul maxim de factori ai flotelor aeriene detașate în Rusia ca să sprijinim debarcarea în Marea Britanie. Și planuri de mare amploare, ca de exemplu să calculăm linia pe care o va ocupa Armata germană în Rusia în primăvara lui 42.

Este anihilarea, victoria armelor mele. Abia vorbiserăm până atunci. Următoarea rundă poate fi zdrobitoare, am spus.

– Poate, a răspuns Arsul.

Zâmbetul lui arăta că în realitate credea contrariul. Mișcările lui în jurul mesei, intrând și ieșind din zona luminată a camerei, semănau cu ale unei gorile. Senin, încrezător, pe cine aștepta să-l salveze de la înfrângere? Pe americani? Când o să intre ăștia în război, probabil că Europa o să fie controlată

în totalitate de Germania. Poate că pe Frontul de Est, ce a rămas din Armata Roşie încă mai luptă în Urali, în orice caz, nimic important.

Arsul are de gând să joace până la sfârşit? Mă tem că da. Este ceea ce numim un jucător-catâr. Odată m-am înfruntat cu un individ de soiul acesta. Jocul era NATO – The Next War in Europe şi adversarul meu avea trupele Pactului de la Varşovia. La început a câştigat, însă l-am oprit puţin înainte să ajungă la bazinul Ruhrului. Începând din momentul acela, aviaţia mea şi Armata federală l-au făcut praf şi s-a văzut limpede că nu poate să câştige jocul. În ciuda prietenilor adunaţi în jur, care i-au cerut să renunţe, el a continuat. Partida era lipsită de orice emoţie. La sfârşit, învingător, l-am întrebat de ce nu abandonase, dacă până şi pentru el (un tâmpit) era evident că are să fie înfrânt. Cu răceală mi-a mărturisit că spera ca eu, obosit de încăpăţânarea lui, să-i dau lovitura de graţie cu un Atac Nuclear şi astfel să fie cincizeci la sută posibilităţi ca iniţiatorul holocaustului atomic să piardă jocul.

Speranţă absurdă. Nu degeaba sunt Campionul. Ştiu să aştept şi să mă înarmez cu răbdare.

Asta aşteaptă oare Arsul înainte de a se preda? Nu există arme atomice în Al Treilea Reich. Ce aşteaptă, atunci? Care îi e arma secretă?

9 SEPTEMBRIE

Cu Frau Else în sala de mese:

- Ce ai făcut ieri?

- Nimic.

- Cum nimic? Te-am căutat ca o nebună şi nu te-am văzut toată ziua. Unde te-ai ascuns?

- În camera mea.

- Te-am căutat şi acolo.

- La ce oră?

- Nu-mi amintesc, la cinci după-amiază şi apoi la opt sau nouă seara.

- E straniu. Cred că ajunsesem deja!

- Nu mă minţi.

- Bine, am ajuns puţin după aceea. Am ieşit să fac o plimbare cu maşina; am mâncat în satul vecin, într-o casă ţărănească. Aveam nevoie să fiu singur şi să mă gândesc. Aveţi restaurante bune în zonă.

- Şi apoi?

- Am luat maşina şi m-am întors. Conducând încet.

- Nimic altceva?

- Ce vrei să spui?

- E o întrebare. Adică dacă ai mai făcut şi altceva în afară de plimbat şi mâncat în altă parte.

- Nu. Am venit la hotel şi m-am închis în cameră.

- Recepţionera spune că nu te-a văzut când ai venit. Mă îngrijorezi. Cred că mă simt responsabilă. Mi-e frică să nu ţi se întâmple ceva rău.

– Știu să-mi port singur de grijă. Pe de altă parte, ce ar putea să mi se întâmple?

– Ceva rău... Uneori am presentimente... Un coșmar...

– Vrei să spui că aș putea sfârși ca Charly? În primul rând, ar trebui să fac windsurf. Între noi fie vorba, mi se pare un sport pentru cretini. Bietul Charly, în fond îi sunt recunoscător, dacă n-ar fi murit într-un mod atât de prostesc, eu n-aș mai fi aici.

– În locul tău m-aș întoarce la Stuttgart și aș face pace cu... micuța, cu iubita ta. Chiar acum! Imediat!

– Dar tu vrei să rămân; văd asta.

– Mă sperii. Te porți ca un copil iresponsabil. Nu știu dacă ești capabil să vezi totul, sau ești orb. Nu mă lua în seamă, sunt agitată. Vara se duce. În general, sunt o femeie destul de echilibrată.

– Știu. Și foarte frumoasă.

– Nu spune asta.

– Ieri aș fi preferat să rămân cu tine, dar nici eu nu te-am găsit. Hotelul mă înăbușea, e ticsit de pensionari și aveam nevoie să gândesc.

– Apoi ai fost cu Arsul.

– Ieri. Da.

– A urcat în camera ta. Am văzut jocul. Era pregătit.

– A urcat cu mine. Îl aștept întotdeauna la ușa hotelului. Pentru siguranță.

– Și asta a fost tot? A urcat cu tine și n-a mai ieșit până după miezul nopții?

– Cam așa. Poate puțin mai târziu.

– Ce-ați făcut în tot timpul ăsta? Nu-mi spune că ați jucat.

– Păi da.

– E greu de crezut.

– Dacă chiar ai fost în camera mea, trebuie să fi văzut tabla. Jocul e desfășurat.

– L-am văzut. O hartă ciudată. Nu-mi place. Miroase urât.

– Harta sau camera?

- Harta. Şi piesele. De fapt, totul miroase urât în camera ta. Nimeni nu mai îndrăzneşte să intre să facă curat? Nu. Poate prietenul tău e de vină. Poate că arsurile emană miasma asta.

- Nu fi ridicolă. Mirosul urât vine de pe stradă. Canalizarea voastră nu e făcută pentru sezonul de vară. Zicea şi Ingeborg, de la opt seara străzile put. Parfumul vine din canalele pline!

- De la instalaţia de epurare municipală. Da, e posibil. În orice caz, nu-mi place să urci cu Arsul în camera ta. Ştii ce s-ar spune despre hotelul meu dacă te-ar vedea vreun turist furişându-te pe coridoare cu matahala aia arsă? Nu-mi pasă dacă bombănesc angajaţii. Cu totul altceva sunt clienţii, de ei trebuie să am grijă. Nu pot să mă joc cu reputaţia hotelului doar pentru că tu te plictiseşti.

- Nu mă plictisesc, dimpotrivă. Dacă preferi, pot să aduc tabla jos şi să mă instalez în restaurant. Însă e clar că l-ar vedea cu toţii pe Ars şi asta n-ar fi o bună publicitate. În plus, mă tem că nu m-aş putea concentra. Nu-mi place să joc cu prea mulţi oameni lângă mine.

- Crezi că te-ar considera nebun?

- Bine, ei îşi petrec după-amiezile jucând cărţi. Fireşte că jocul meu e mai complicat. Cere o minte rece, speculativă şi îndrăzneaţă. E greu să-l stăpâneşti, la câteva luni se adaugă noi reguli şi variante. Se scrie despre el. Tu nu l-ai înţelege. Vreau să spun că n-ai înţelege *dăruirea*.

- Arsul are calităţile astea?

- Mi se pare că da. E rece şi îndrăzneţ. Speculativ, nu prea.

- Bănuiam. Presupun că pe dinăuntru trebuie să semene destul de mult cu tine.

- Mă îndoiesc. Eu sunt mai vesel.

- Nu văd ce e vesel în a sta închis ore în şir într-o cameră, când ai putea să stai într-o discotecă, să citeşti la o terasă ori să te uiţi la televizor. Ideea că tu şi Arsul rătăciţi prin hotelul meu îmi întinde nervii la maximum. Nu reuşesc să-mi imaginez cum staţi liniştiţi în cameră. Vă mişcaţi tot timpul!

- Mişcăm piesele. Şi facem calcule matematice...

– Şi între timp reputaţia familiară a hotelului meu putrezeşte ca trupul prietenului tău.

– Putrezeşte ca trupul cărui prieten?

– Înecatul, Charly.

– Ah, Charly. Soţul tău ce părere are despre toate astea?

– Soţul meu e bolnav şi, dacă ar afla, te-ar da afară din hotel în şuturi.

– Eu cred că ştie deja. Haida-de, sunt sigur; mare figură e bărbatul tău.

– Bărbatul meu o să moară.

– Ce are, de fapt? E mai în vârstă cu mult decât tine, nu? Şi e înalt şi slab. Are păr puţin, nu?

– Nu-mi place să vorbeşti aşa.

– Cred că l-am văzut pe soţul tău.

– Îmi amintesc că părinţii tăi ţineau mult la el.

– Nu, mă refer la şederea de acum. Cu puţin timp în urmă. Când se presupunea că e culcat, cu febră şi lucruri de genul ăsta.

– Noaptea?

– Da.

– În pijama?

– Eu aş zice că purta un halat.

– Nu se poate. Un halat de ce culoare?

– Negru. Sau roşu închis.

– Uneori se scoală şi dă o raită prin hotel. Prin zona bucătăriilor şi a dependinţelor. Întotdeauna se preocupă de calitate şi are grijă ca totul să fie curat.

– Nu l-am văzut în hotel.

– Atunci nu l-ai văzut pe soţul meu.

– El ştie că eu şi cu tine...

– Bineînţeles, ne spunem întotdeauna totul. Între noi e doar un joc, Udo, şi mi se pare că e momentul să-i punem punct. Poate deveni la fel de obsesiv ca acela pe care-l joci cu Arsul. Apropo, cum se numeşte?

– Arsul?

– Nu, jocul.

- Al Treilea Reich.
- Ce nume oribil.
- Depinde...
- Şi cine câştigă? Tu?
- Germania.
- Tu cu ce ţară joci? Cu Germania, fireşte.
- Cu Germania, fireşte, prostuţo.

Primăvara lui 41. Nu ştiu cum se numeşte Arsul. Nici nu-mi pasă. Aşa cum nu-mi pasă acum nici de naţionalitatea lui. De unde-o fi, e totuna. Îl cunoaşte pe soţul lui Frau Else şi asta chiar contează; îi dă Arsului o capacitate de mişcare nebănuită; nu doar că se trage de şireturi cu Lupul şi cu Mielul, dar pe deasupra e înclinat spre conversaţia mai elaborată (se presupune) a soţului lui Frau Else. Totuşi, de ce stau de vorbă pe plajă, în plină noapte, ca doi conspiratori, în loc s-o facă în hotel? Decorul e mai potrivit pentru un complot decât pentru o discuţie relaxată. Şi despre ce vorbesc? Subiectul întâlnirilor lor, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, sunt eu. Astfel, soţul lui Frau Else ştie de mine pe două căi: Arsul îi povesteşte partida, iar nevastă-sa îi povesteşte flirtul nostru. Situaţia mea în faţa lui e dezavantajoasă, eu nu ştiu nimic, în afară de faptul că e bolnav. Dar intuiesc anumite lucruri. Doreşte să plec; doreşte să pierd partida; doreşte să nu mă culc cu nevastă-sa. Ofensiva în Est continuă. Formaţiunea blindată (patru corpuri) loveşte şi rupe frontul rus la Smolensk, pentru ca apoi să încolţească Moscova, care cade într-o luptă de Exploatare. La Sud cuceresc Sevastopolul după o bătălie sângeroasă şi de la Rostov-Harkov înaintez până la linia Elista-Don. Armata Roşie contraatacă de-a lungul liniei Kalinin – Moscova – Tula, dar reuşesc s-o resping. Pierderea Moscovei înseamnă câştigarea pentru partea germană a 10 BRP-uri, cu varianta Beyma; cu regula veche ar fi câştigat 15 şi l-ar fi adus pe Ars nu în pragul dezastrului, ci chiar în dezastru. Oricum, pierderile ruse sunt considerabile: BRP-urilor din Opţiunea ofensivă ca să încerce recuperarea

Moscovei trebuie să li se adauge Armatele care cad în timpul acestui efort şi pentru care abia dacă sunt BRP-uri disponibile care să garanteze o înlocuire rapidă. În total, doar în sectorul central de pe front, Arsul a pierdut mai mult de 50 de BRP. Situaţia în direcţia Leningradului nu prezintă schimbări; linia rămâne stabilită la Tallinn şi în hexagoanele G42, G43 şi G44. (Întrebări pe care nu i le pun Arsului, dar pe care mi-ar plăcea să i le pun: Soţul lui Frau Else îl vizitează în fiecare noapte? Ce ştie respectivul despre jocuri de război? Soţul lui Frau Else a folosit paspartuul hotelului ca să intre să iscodească prin camera mea? Atenţie: să presar puţin talc, pe care nu-l am, la intrare; orice obiect care să trădeze intruziuni. Soţul lui Frau Else, din întâmplare, e amator? Şi de ce boală suferă naibii? SIDA?) Pe Frontul de Vest Operaţiunea Leul de Mare e dusă la capăt cu succes. A doua fază, invadarea şi cucerirea insulei, se va realiza la vară. Deocamdată ce era mai greu s-a făcut: un capăt de plajă în Anglia, protejat de o puternică forţă aeriană staţionată în Normandia. Cum era de prevăzut, flota engleză a reuşit să mă intercepteze în Canal; după o luptă îndelungată, în care am angajat toată flota germană, o parte din cea italiană şi mai mult de jumătate din aviaţie, am izbutit să debarc în hexagonul L21. Mi-am prezervat, poate cu o prudenţă exagerată, corpul de paraşutişti, iar din acest motiv capătul de plajă nu este atât de fluid cum aş vrea (imposibil să fac SR spre el), însă chiar şi aşa poziţia e favorabilă. La sfârşitul rundei hexagoanele ocupate de Armata britanică sunt următoarele: al 5-lea şi al 12-lea corp de infanterie la Londra; al 13-lea corp blindat la Southampton-Portsmouth; al 2-lea corp de infanterie la Birmingham; cinci factori aerieni în Manchester-Sheffield; şi unităţi de înlocuire la Rosyth, J25, L23 şi Plymouth. Bietele trupe britanice îmi întrevăd unităţile (al 4-lea şi al 10-lea corp de infanterie) de pe dunele-hexagoane, din tranşeele-hexagoane şi nu se mişcă. Lucrul aşteptat de atâtea ori s-a întâmplat. Piesele încremenite par să întruchipeze un pod, care se încheie între degetele Arsului; a 7-a Armată debarcând în Anglia! Am

incercat să-mi țin râsul, dar n-am putut. Arsul nu mi-a luat-o în nume de rău. Foarte bine plănuit! a recunoscut, chiar dacă în tonul său am simțit o urmă de batjocură. Ca să nu păcătuiesc față de adevăr, trebuie să spun că e un adversar care nu-și pierde cumpătul; joacă, absorbit, ca și cum ar fi pus stăpânire pe el tristețea unui război adevărat. În cele din urmă, s-a întâmplat ceva ciudat, demn de luat în seamă: înainte ca Arsul să plece, am ieșit pe balcon să respir aer curat și pe cine am văzut pe Paseo Marítimo, stând de vorbă cu Lupul și cu Mielul, însă trebuie să menționez că escortată de supraveghetorul hotelului? Pe Frau Else.

10 SEPTEMBRIE

Astăzi, la zece dimineaţa, m-a trezit telefonul şi am aflat vestea. A fost găsit trupul neînsufleţit al lui Charly şi voiau să mă prezint la o secţie de poliţie ca să-l identific. Puţin după aceea, în timp ce luam micul dejun, a apărut managerul de la Costa Brava, radios şi agitat.

– În sfârşit! Trebuie să mergem în timp util; cadavrul pleacă chiar astăzi în Germania. Tocmai am vorbit cu consulatul ţării dumneavoastră. Trebuie să recunosc că sunt oameni eficienţi.

La douăsprezece am ajuns la o clădire din afara satului, care nu semăna câtuşi de puţin cu cea din visul din urmă cu câteva zile, iar acolo ne aşteptau un tânăr de la Crucea Roşie şi delegatul de la Comandamentul Naval, pe care îl cunoşteam. Înăuntru, într-o sală de aşteptare murdară şi urât mirositoare, funcţionarul german citea presa spaniolă.

– Udo Berger, prietenul decedatului, a făcut prezentările managerul de la Costa Brava.

Funcţionarul s-a ridicat, mi-a întins mâna şi a întrebat dacă putem proceda la identificare.

– Trebuie să aşteptăm poliţia, a explicat domnul Pere.

– Dar nu suntem la secţia de poliţie? a făcut funcţionarul.

Domnul Pere a încuviinţat printr-un semn şi a ridicat din umeri. Funcţionarul s-a aşezat din nou. Curând după aceea, toţi ceilalţi, care vorbeam în cerc şi în şoaptă, l-am imitat.

Peste o jumătate de oră au apărut poliţiştii. Erau trei şi păreau să nu aibă habar de motivul aşteptării noastre. Încă o dată, managerul de la Costa Brava a încropit o explicaţie, după

care ne-au cerut să-i urmăm de-a lungul coridoarelor şi scărilor, până am ajuns la o sală albă şi dreptunghiulară, subterană, sau aşa mi s-a părut, unde am găsit cadavrul lui Charly.

- E el?

- Da, e el, am spus eu, domnul Pere, toţi.

Cu Frau Else pe terasa de pe acoperiş:

- Ăsta e refugiul tău? Priveliştea e frumoasă. Poţi să te simţi regina satului.

- Nu mă simt nimic.

- În realitate, e mai bine acum decât în august. Atmosfera e mai blândă. Dacă locul ar fi al meu, cred că aş aduce aici ghivece cu plante; o tuşă de verde. Aşa ar fi mai primitor.

- Nu vreau să mă simt răsfăţată. Îmi place aşa cum e. În plus, nu e refugiul meu.

- Ştiu, e singurul loc unde poţi fi singură.

- Nici măcar asta.

- Bine, eu te-am urmat pentru că aveam nevoie să vorbesc cu tine.

- Eu nu, Udo. Nu acum. Mai târziu, dacă vrei, am să cobor în camera ta.

- Şi o să facem dragoste?

- Asta nu se ştie niciodată.

- Dar noi doi n-am făcut-o niciodată. Ne tot sărutăm şi încă nu ne-am hotărât să ne băgăm în pat. Comportamentul nostru e infantil!

- N-ar trebui să-ţi faci griji din cauza asta. Se va întâmpla când vor fi îndeplinite condiţiile necesare.

- Şi ce condiţii sunt alea?

- Atracţie, prietenie, dorinţa de a lăsa ceva de neuitat. Totul spontan.

- Eu aş sări în pat chiar acum. Timpul zboară, nu ţi-ai dat seama?

- Acum vreau să fiu singură, Udo. Pe de altă parte, mi-e puţin frică să depind emoţional de o persoană ca tine. Uneori cred

că eşti un iresponsabil şi alteori cred contrariul. Te văd ca pe o fiinţă tragică. În fond, pesemne că eşti destul de dezechilibrat.

– Crezi că sunt încă un copil...

– Prostule, nici măcar nu-mi aduc aminte de când erai copil, ai fost vreodată copil?

– Chiar nu-ţi aduci aminte?

– Sigur. Am o idee vagă despre părinţii tăi, nimic mai mult. Amintirea pe care o păstrezi despre turişti e diferită de amintirea oamenilor normali. Sunt ca nişte frânturi de filme, nu, nu filme, fotografii, portrete, mii de portrete şi toate goale.

– Nu ştiu dacă mă uşurează sau mă înspăimântă caraghioslâcul pe care l-ai spus... Ieri noapte, când jucam cu Arsul, te-am văzut. Erai cu Lupul şi cu Mielul. Pentru tine ei sunt oameni normali, care îţi vor lăsa o amintire normală, nu goală?

– Întrebau de tine. Le-am spus să plece.

– Bine ai făcut. De ce ai stat atâta?

– Am vorbit despre alte lucruri.

– Despre ce lucruri? Despre mine? Despre ce făceam?

– Am vorbit despre lucruri care nu te interesează. Nu despre tine.

– Nu ştiu dacă să te cred, dar îţi mulţumesc oricum. Nu mi-ar fi plăcut să urce să mă deranjeze.

– Ce eşti? Doar un jucător de *wargames*?

– Bineînţeles că nu. Sunt un bărbat tânăr care încearcă să se distreze... într-un mod sănătos. Şi sunt german.

– Şi ce înseamnă să fii german?

– Nu ştiu exact. Se înţelege de la sine că e ceva dificil. Ceva ce am uitat încet-încet.

– Şi eu?

– Toţi. Deşi poate că tu ceva mai puţin.

– Asta ar trebui să mă măgulească, presupun.

După-amiaza am fost la Colţul Andaluzilor. Odată cu plecarea turiştilor, barul îşi redobândeşte treptat adevăratul caracter sinistru. Podeaua e murdară, lipicioasă, plină de chiştoace şi de

şerveţele, iar pe tejghea se îngrămădesc farfurii, cești, sticle, resturi de sandvișuri, totul amestecat într-o atmosferă specifică de dezolare și de tihnă. Băieții spanioli aveau și atunci ochii ațintiți spre video-player și, așezat la o masă de lângă ei, patronul citea un ziar sportiv; firește că știau cu toții că trupul neînsuflețit al lui Charly a fost găsit și, cu toate că în primele minute păstrau o anumită distanță respectuoasă, patronul s-a apropiat curând și, fără introducere, și-a exprimat condoleanțele: „Viața e scurtă", a zis turnându-mi cafea cu lapte și s-a așezat alături. Surprins, am răspuns ceva neclar. „Acum ai să te întorci acasă și totul are să reînceapă." Am aprobat din cap; ceilalți se prefăceau că se uită la film, dar în realitate erau atenți la cuvintele pe care le rosteam eu. Sprijinită în spatele tejghelei, cu o mână la frunte, o femeie în vârstă nu-și lua ochii de la mine. „Iubita ta te așteaptă. Viața merge mai departe și trebuie s-o trăim cât mai bine cu putință." Am întrebat cine e femeia. Patronul a zâmbit. „E mama mea. Biata de ea nu înțelege nimic. Nu-i place să se sfârșească vara." I-am remarcat tinerețea. „Da, m-a făcut la cincisprezece ani. Sunt cel mai mare din zece frați. Biata de ea arată foarte rău." Am spus că se ține foarte bine. „Lucrează la bucătărie. Toată ziua face sandvișuri, fasole cu cârnați, *paella*, cartofi prăjiți cu ochiuri, pizza." Trebuie să vin să gust *paella*, am zis. Patronul a clipit, îi lăcrimau ochii. În vara următoare, am adăugat. „Nu mai e ce a fost", a spus lugubru. „Gustoasă ca înainte, nici să nu visezi." „Ca înainte de ce?" „De trecerea anilor." Ah, am zis, e normal, poate că dumneavoastră sunteți prea obișnuit și nu mai simțiți gustul. „Se poate." Femeia, în aceeași poziție, își lăsase buza în jos, gata să plângă, gest care-mi putea fi adresat mie sau putea fi un comentariu despre timp și viață. Dincolo de zâmbetul ei zbârcit și trist am crezut că ghicesc un fel de entuziasm crud. Patronul a părut să mediteze o clipă, apoi, cu un efort evident, s-a ridicat și mi-a oferit un pahar, „din partea casei", pe care l-am refuzat, căci încă nu-mi terminasem cafeaua cu lapte. Când a trecut pe lângă tejghea, patronul s-a întors și, privindu-mă, a

sărutat-o pe maică-sa pe frunte. A revenit cu un pahar de coniac în mână și vădit mai însuflețit. Am întrebat ce mai fac Lupul și Mielul. Își caută de lucru. În ce domeniu, nu știa, în oricare, în construcții sau ce-o fi. Subiectul nu-i era pe plac. Sper să găsească ceva care să le placă, am zis. Nu credea. El l-a angajat pe Lup cu vreo două sezoane în urmă și nu-și amintește un chelner mai stângaci. A rezistat doar o lună. „În orice caz, e mai bine să cauți de lucru, deși n-are nimeni de gând să-ți dea, decât să te plictisești ca un porc." Am fost de acord, e preferabil. Măcar e o atitudine mai pozitivă. „Acum, că pleci, Arsul o să se plictisească mai ceva ca un câine". (De ce *câine* și nu *porc*? Patronul știe să marcheze diferențele.) Suntem prieteni buni, am spus, deși nu prea credeam. „Nu mă refer la asta", ochii patronului aruncau scântei, „ci la joc". L-am scrutat fără să spun nimic, nenorocitul își ținea mâinile sub masă și se mișca de parcă s-ar fi masturbat. Oricum, situația îl amuza. „Jocul tău; Arsul e entuziasmat de el. Nu l-am mai văzut niciodată atât de interesat de ceva." Mi-am dres glasul și i-am spus că da. Adevărul e că mă surprindea că Arsul povestea prin baruri partida noastră. Băieții de la video se uitau cu coada ochiului, disimulând din ce în ce mai puțin, spre masa mea. Aveam senzația că așteaptă, amenințători, să se întâmple ceva. „Arsul e băiat inteligent, deși timid; din pricina arsurilor, firește", vocea patronului devenise un murmur abia perceptibil. În celălalt capăt, maică-sa, ori ce-o fi fost, mi-a dăruit un zâmbet feroce. E normal, am spus. „Jocul tău e un fel de șah, nu?" Ceva asemănător. „De război, al Doilea Război Mondial, nu?" Da, așa e. „Și Arsul pierde, sau asta crezi, nu?" Pentru că totul e confuz. Într-adevăr. „Bine, partida n-o să se-ncheie; mai bine așa." Am întrebat de ce considera că e mai bine ca partida să nu se încheie. „Din omenie!" Patronul a tresărit și numaidecât a zâmbit liniștitor. „Eu în locul tău nu m-aș pune cu el." Am preferat să tac, în expectativă. „Cred că nu-i plac germanii." Lui Charly îi plăcea Arsul, mi-am amintit, și ne asigura că simpatia e reciprocă. Sau poate Hanna a spus asta. Deodată m-am simțit

deprimat şi cu chef să mă întorc la Del Mar, să-mi fac valizele şi să mă car imediat. „Ştii, arsurile i le-au făcut dinadins, n-a fost nici un accident." Nişte germani? De aceea nu-i plăceau germanii? Patronul, ghemuit, cu barba aproape atingând suprafaţa de plastic roşu de pe masă, a spus „tabăra germană" şi am înţeles că se referea la joc, la Al Treilea Reich. Arsul trebuie să fie nebun, am exclamat. Drept răspuns, am simţit fizic privirile de ură ale tuturor celor de lângă video. E doar un joc, atâta tot, iar omul vorbeşte de parcă ar exista piese ale Gestapoului (ha-ha) gata să sară la gâtul jucătorului aliat. „Nu-mi place să-l văd suferind." Nu suferă, am zis, se distrează. Şi gândeşte! „Asta e cel mai rău, băiatul ăsta gândeşte prea mult." Femeia de la tejghea a clătinat din cap într-o parte şi-n alta, apoi şi-a băgat un deget în ureche. M-am gândit la Ingeborg. În locul acela murdar şi urât mirositor am băut şi am vorbit despre dragostea noastră? Nu era de mirare că s-a plictisit de mine. Biata şi îndepărtata mea Ingeborg. Nenorocirea, iremediabilul impregnau fiecare ungher al barului. Patronul a schiţat o strâmbătură cu partea stângă a feţei: obrazul i s-a umflat şi a urcat până i-a acoperit ochiul. Nu i-am lăudat dexteritatea. Patronul n-a părut să se simtă jignit, în fond era bine dispus. „Naziştii", a zis. „Adevăraţii soldaţi nazişti, care umblă liberi prin lume." Aha, am spus. Am aprins o ţigară, toate acestea căpătau un aer neîndoielnic supranatural. Se zvoneşte, aşadar, că erau nazişti cei care l-au ars? Şi unde s-a întâmplat asta, când şi de ce? Patronul m-a privit cu un aer de superioritate înainte de a răspunde că Arsul, într-o vreme de mult apusă şi nedesluşită, a fost soldat, „un soi de soldat luptând cu disperare". Infanterie, am explicat. Numaidecât, cu un zâmbet pe buze, am întrebat dacă Arsul e evreu sau rus, dar patronul n-avea chef de astfel de subtilităţi. A spus: „Cu el nu îndrăzneşte nimeni să se pună, li se frânge inima doar când se gândesc (pesemne că se referea la derbedeii din Colţul Andaluzilor), tu, de exemplu, i-ai atins vreodată braţele?". Nu, eu nu. „Eu da", a făcut patronul cu o voce sepulcrală. Şi apoi a adăugat: „Anul trecut a lucrat aici, la

bucătărie, din proprie inițiativă, ca să nu mă facă să pierd clienți, se știe că turiștilor nu le place o față ca aia, mai ales când beau". Am răspuns că despre asta ar fi multe de spus; sunt gusturi și gusturi, asta se știe. Patronul a tăgăduit din cap. Ochii îi străluceau cu o lumină dușmănoasă. Nu mai calc niciodată în spelunca asta, am gândit. „Mi-ar fi plăcut să rămână la mine, îl apreciez sincer, de aceea mă bucur că jocul se termină la egalitate, n-aș vrea să-l văd intrat în bucluc." La ce bucluc se referă, am întrebat. Patronul, de parcă ar fi admirat peisajul, a contemplat-o îndelung pe maică-sa, apoi tejgheaua, rafturile pline cu sticle prăfuite, posterele cu echipe de fotbal. „Bucluc cel mai rău e când nu izbutești să-ți ții o promisiune", a spus gânditor. Ce fel de promisiune? Lumina din ochii patronului s-a stins deodată. Admit că o clipă m-am temut că are să izbucnească în plâns. Mă înșelam, șmecherul râdea și aștepta, ca un motan bătrân, gras și pervers. Are legătură cu prietenul meu cel mort? am îndrăznit să rostesc cumpătat. Cu iubita prietenului meu mort? Patronul și-a dus o mână la burtă și a exclamat: „Vai, nu știu, chiar nu știu, dar mor". N-am înțeles ce vrea să spună și am tăcut. Curând ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Arsul la ușa hotelului și această perspectivă, pentru prima oară, mă neliniștea. La tejgheaua luminată palid de niște becuri galbene atârnând din perete, nu mai era femeia. Dumneavoastră îl cunoașteți pe Ars, spuneți-mi cum e. „Imposibil, imposibil", a murmurat patronul. Prin ferestrele pe jumătate închise începeau să se strecoare noaptea și umezeala. Afară, pe terasă, nu mai erau decât umbre traversate din când în când de faruri de mașini care ieșeau de pe Paseo spre interiorul satului. Cu melancolie, mi-am imaginat că aș fi căutat șoseaua bine ascunsă care duce spre Franța, departe de sat și de concediu. „Imposibil, imposibil", a murmurat cu tristețe și ghemuit ca și cum deodată i s-ar fi făcut frig. Măcar spuneți-mi de unde naiba e. Unul dintre băieții de la video a întins gâtul în direcția noastră și a spus că e o fantomă. Patronul l-a privit cu milă. „Acum probabil că se simte pustiit, dar e împăcat." De unde?

am repetat. Băiatul de la video s-a uitat la mine cu un zâmbet obscen. Din sat.

Vara lui 41. Situația Armatei germane în Anglia: satisfăcătoare. Corpuri de armată: al 4-lea de Infanterie la Portsmouth, întărit în SR cu al 48-lea Blindat. În capul de pod continuă al 10-lea, întărit cu al 20-lea și al 29-lea de Infanterie. Englezii concentrează forțe la Londra și își întârzie unitățile aeriene în vederea unui atac aer-aer. (Ar fi trebuit să mă duc direct asupra Londrei? Nu cred.) Situația Armatei germane în Rusia: optimă. Asediul Leningradului; unitățile finlandeze și germane se unesc în hexagonul C46; de la Iaroslavl încep să presez în direcția Gorki; în hexagoanele cuprinse între I49 și L48 frontul rămâne stabil; la sud avansez până la Stalingrad; Arsul își consolidează acum pozițiile pe celălalt mal al Volgăi și între Astrahan și Maikop. Unități angajate în zona nordică a Rusiei: cinci corpuri de infanterie, două corpuri blindate, patru corpuri de infanterie finlandeze. Unități angajate în zona centrală: șapte corpuri de infanterie, patru corpuri blindate. Unități angajate în zona sudică: șase corpuri de infanterie, trei corpuri blindate, un corp de infanterie italian, patru corpuri de infanterie române și trei corpuri de infanterie ungare. Situația Armatelor Axei în Mediterana: nimic nou; opțiuni de uzură.

11 SEPTEMBRIE

Surpriză: trezindu-mă, probabil că nu era încă douăsprezece, primul lucru pe care l-am văzut când am deschis balconul a fost Arsul; mergea pe plajă, cu mâinile la spate, cu privirea plecată de parcă ar fi căutat ceva în nisip, cu pielea, cea întunecată din pricina soarelui și cea arsă de foc, strălucitoare, aproape lăsând în urmă o dâră pe plaja de culoarea aurului.

Astăzi e zi de sărbătoare. Ultima rezervă de pensionari și de surinamezi a plecat după masă, iar hotelul e ocupat doar la un sfert din capacitate. Pe de altă parte, jumătate dintre angajați și-a luat ziua liberă. Coridoarele răsunau stinse și triste când m-am dus să iau micul dejun. (Zgomotele unei conducte sparte sau ceva asemănător sunau ritmic pe scară, dar nimeni nu părea să-și dea seama.)

Pe cer, un mic avion Cesna se tot străduia să deseneze litere pe care vântul puternic le ștergea înainte să pot descifra cuvintele întregi. O melancolie imensă mi-a strâns atunci ca în clește pântecele, coloana vertebrală, ultimele coaste, până când corpul mi s-a încovoiat sub umbrela de soare!

Am înțeles într-un mod vag, de parcă aș fi visat, că dimineața de unsprezece septembrie se scurgea pe deasupra hotelului, la înălțimea aripilor micului avion, și că toți cei care eram dedesubtul acelei dimineți, pensionarii care părăseau hotelul, chelnerii așezați la terasă ca să contemple rotirile avionului, Frau Else ocupată și Arsul lenevind pe plajă, eram într-un fel condamnați să înaintăm prin negură.

Şi Ingeborg, protejată de ordinea unui oraş adecvat şi de un loc de muncă adecvat? Şi şefii mei şi colegii de birou, care înţelegeau, bănuiau şi aşteptau? Şi Conrad, care e loial şi transparent, cel mai bun prieten pe care îl poate dori cineva? Toţi dedesubt?

În timpul micului dejun, un soare enorm îşi plimba tentaculele pe Paseo Marítimo şi peste toate terasele, fără a ajunge să încălzească nimic cu adevărat. Nici scaunele de plastic. Am văzut-o o clipă pe Frau Else la recepţie şi, cu toate că n-am vorbit, am crezut că percep în privirea ei o urmă de duioşie. Pe chelnerul care mă servea l-am întrebat ce dracu' încerca să scrie avionul acolo sus. Sărbătorim unsprezece septembrie, a zis. Şi ce e de sărbătorit? Astăzi este ziua Cataloniei, a spus. Arsul, pe plajă, se plimba de colo colo. L-am salutat ridicând mâna; nu m-a văzut.

Ceea ce este abia vădit în zona hotelurilor şi a campingurilor în partea veche a satului sare în ochi. Străzile sunt împodobite, iar de la ferestre şi balcoane atârnă steaguri. Majoritatea magazinelor rămân închise, în vreme ce în barurile pline de oameni se observă importanţa zilei. În faţa cinematografului, câţiva adolescenţi au instalat două mese, la care vând cărţi, pliante şi steguleţe. Când întreb ce fel de literatură e aia, un băiat slab, care n-are mai mult de cincisprezece ani, răspunde că e vorba de „cărţi patriotice". Ce voia să spună cu asta? Unul dintre colegii lui, râzând, a strigat ceva ce n-am înţeles. Sunt cărţi catalane! a zis băiatul slab. Am cumpărat una şi m-am îndepărtat. În piaţa de la biserică, unde doar doi bătrâni şuşoteau pe o bancă, am răsfoit-o un moment şi apoi am aruncat-o în primul coş de gunoi.

M-am întors la hotel făcând un ocol.

După-amiază am sunat-o pe Ingeborg. Înainte, am pregătit camera: hârtiile pe noptieră, hainele murdare sub pat, toate ferestrele deschise ca să pot vedea cerul şi marea, balconul deschis ca să pot vedea plaja până în port. Discuţia a fost mai rece decât mă aşteptam. Pe plajă se aflau oameni care se scăldau, iar pe cer nu mai era nici urmă din avion. Am spus că a apărut

Charly. După o tăcere stânjenitoare, Ingeborg a zis că asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Sun-o pe Hanna, anunț-o, am spus. După părerea lui Ingeborg, nu era nevoie. Consulatul german avea să le dea vestea părinților lui Charly și Hanna avea să afle de la ei. După câteva clipe mi-am dat seama că nu aveam nimic să ne spunem. Oricum, n-am închis eu. Am povestit cum e vremea, cum sunt hotelul și plaja, cum sunt discotecile, deși de când a plecat ea n-am mai călcat prin nici una. Asta n-am mărturisit-o, firește. În cele din urmă, de parcă ne-am fi temut să trezim pe cineva care dormea alături, am închis. Apoi l-am sunat pe Conrad și am repetat cam aceleași lucruri. Apoi am hotărât să nu mai telefonez.

Rememorare din 31 august. Ingeborg spune ce gândește și crede că plecasem. Bineînțeles că am fost într-atât de prost încât n-am întrebat-o unde se presupune că aș fi putut să plec. La Stuttgart? Avea vreun motiv să creadă că aș fi putut să plec la Stuttgart? În plus: când m-am trezit, ne-am privit și nu ne-am recunoscut. Eu mi-am dat seama, și-a dat *și ea* seama și s-a întors cu spatele. Nu voia s-o privesc! Faptul că n-am recunoscut-o eu, care tocmai mă deșteptasem, e chiar normal; inacceptabil e ca uimirea să fie reciprocă. În momentul acela s-a rupt oare dragostea noastră? E posibil. În orice caz, în momentul acela s-a rupt *ceva*. Habar n-am ce, cu toate că îi intuiesc importanța. Mi-a spus: mi-e frică, Del Mar mă înspăimântă, satul mă înspăimântă. Ea percepea oare tocmai lucrul acela, singurul, care mie îmi scăpa?

Șapte seara. Pe terasă cu Frau Else.

– Unde e soțul tău?

– În camera lui.

– Și unde e camera aia?

– La etajul întâi, deasupra bucătăriei. Un colțișor unde nu intră niciodată clienții. Interdicție totală.

– Azi se simte bine?

- Nu, nu prea bine. Vrei să-i faci o vizită? Nu, firește, nu vrei.
- Mi-ar plăcea să-l cunosc.
- Păi nu mai ai timp. Și mie mi-ar fi plăcut să vă cunoașteți, dar nu cum e el acum. Înțelegi, nu-i așa? Când erați în aceleași condiții, amândoi în picioare.
- De ce crezi că nu mai am timp? Pentru că plec la Stuttgart?
- Da, pentru că te întorci.
- Te înșeli, încă nu m-am hotărât să plec, astfel încât, dacă soțul tău se simte mai bine și poți să-l duci în sala de mese, de exemplu după cină, voi avea plăcerea să-l cunosc și să stau de vorbă cu el. Mai ales să stăm de vorbă. În aceleași condiții.
- Nu pleci...
- De ce? Doar nu credeai că stau în hotelul tău numai ca să aștept cadavrul lui Charly. Pe deasupra, într-o stare îngrozitoare. Mă refer la cadavru. Nu ți-ar fi plăcut câtuși de puțin să te duci să-l vezi.
- Rămâi pentru mine? Pentru că nu ne-am culcat împreună?
- Avea fața distrusă. De la urechi până la mandibulă, totul mâncat de pești. Nu mai avea ochi, iar pielea, pielea feței și a gâtului, devenise gri lăptoasă. Câteodată îmi zic că amărâtul nu era Charly. Poate era, poate nu era. Mi s-a comunicat că n-a apărut trupul neînsuflețit al unui englez, care a dispărut cam la aceeași dată. Cine știe. N-am vrut să-i spun nimic tipului de la consulat, ca să nu mă creadă nebun. Dar asta gândesc. Cum puteți să dormiți deasupra bucătăriei?
- E camera cea mai mare din hotel. E foarte frumoasă. Camera pe care și-o dorește orice fată. În plus, e un loc unde, conform tradiției, trebuie să doarmă proprietarii hotelului. Înaintea noastră, acolo dormeau părinții soțului meu. Și atât, o tradiție scurtă, socrii mei au ridicat hotelul. Știi că toată lumea are să fie dezamăgită de falsa ta plecare?
- Cine e toată lumea?
- Dragule, trei sau patru persoane, nu te supăra, te rog.
- Soțul tău?
- Nu, el nu.

– Cine?

– Managerul de la Costa Brava, supraveghetorul meu de noapte, care în ultima vreme e foarte susceptibil. Clarita, camerista mea...

– Care cameristă? Una foarte tânără și slăbuță?

– Aia.

– E îngrozită de mine. Își închipuie, probabil, că am s-o violez în orice moment.

– Nu știu, nu știu. Tu nu cunoști femeile.

– Cine mai dorește să plec?

– Nimeni altcineva.

– Ce interes are domnul Pere să plec?

– Nu știu, poate că pentru el înseamnă să se închidă cazul.

– Cazul lui Charly?

– Da.

– Ce tâmpit. Și supraveghetorul tău? Ce interes are el?

– E sătul de tine. Sătul să te tot vadă noaptea ca pe un somnambul. Cred că îl stresezi.

– Cum adică somnambul?

– Astea au fost cuvintele lui.

– Dar am vorbit cu el doar de vreo două ori!

– Asta nu contează. Vorbește cu tot felul de persoane, mai ales cu beți. Îi place să facă conversație. În schimb, pe tine te vede noaptea, când sosești și când ieși... cu Arsul. Și știe că ultima lumină aprinsă care se vede din stradă e de la fereastra ta.

– Credeam că îi sunt simpatic.

– Supraveghetorului nostru nu-i e simpatic nici un client. Cu atât mai puțin dacă l-a văzut sărutându-se cu șefa lui.

– Un individ foarte special. Unde e acum?

– Îți interzic să vorbești cu el, nu vreau o încurcătură și mai mare, e clar? Acum pesemne că doarme.

– Când îți spun toate lucrurile pe care ți le spun, tu mă crezi?

– Îîîîîi... da.

– Când îți spun că l-am văzut pe soțul tău, noaptea, pe plajă, cu Arsul, mă crezi?

- Mi se pare foarte nedrept să-l amestecăm pe el, e neloial din partea mea.

- Dar s-a amestecat el singur:

- ...

- Când îţi spun că e posibil să nu fie al lui Charly cadavrul pe care mi l-a arătat poliţia, mă crezi?

- Da.

- Nu vreau să spun că ei ştiu, vreau să spun că ne înşelăm cu toţii.

- Da. N-ar fi prima oară.

- Mă crezi, atunci?

- Da.

- Şi dacă îţi spun că simt ceva intangibil, straniu, dând târcoale în jurul meu, ameninţător, mă crezi? O forţă superioară care mă observă. Îl elimin, bineînţeles, pe supraveghetorul tău, cu toate că *şi el* şi-a dat seama, în mod inconştient, de aceea mă respinge. Când lucrezi noaptea ţi se ascut anumite simţuri.

- În privinţa asta nu pot să te cred, nu-mi cere să te însoţesc în deliruri.

- E păcat, fiindcă eşti singura care mă ajută, singura în care pot să am încredere.

- Ar trebui să pleci în Germania.

- Cu coada între picioare.

- Nu, cu sufletul împăcat, dispus să reflectezi asupra a ceea ce ai simţit.

- Să trec neobservat, cum îşi doreşte Arsul pentru el.

- Bietul băiat. Trăieşte într-o închisoare permanentă.

- Să uit că la un moment dat totul, din punct de vedere muzical, mi-a sunat infernal.

- De ce te temi atât de mult?

- Eu nu mă tem de nimic. Vei avea timp să vezi cu ochii tăi.

Am urcat domol până pe culmea promontoriului. În mirador, cam o sută de oameni mari şi copii contemplau satul luminat ţinându-şi respiraţia şi arătând un punct la orizont, între

cer și mare, ca și cum ar fi așteptat să se producă un miracol și să apară acolo soarele nitam-nisam. E ziua Cataloniei, mi-a șoptit cineva la ureche. Știu, am răspuns. Ce trebuie să se întâmple acum? Frau Else a zâmbit și degetul ei arătător, aproape transparent de lung ce era, a indicat în direcția în care priveau toți. Deodată, de pe una, două sau trei bărci de pescari pe care nu le vedea nimeni, ori pe care eu nu le vedeam, după un zgomot asemănător cretei zgâriind tabla, s-au ivit felurite ghirlande de artificii care au încropit, după cum a afirmat Frau Else, drapelul Cataloniei. În curând n-au mai rămas decât tentaculele de fum și lumea s-a întors la mașini și a început să coboare în sat, unde noaptea târzie de sfârșit de vară ne aștepta pe toți.

Toamna lui 41. Lupte în Anglia. Nici Armata germană nu ia Londra, nici Armata britanică nu izbutește să mă împingă în mare. Pierderi considerabile. Crește capacitatea de recuperare britanică. În URSS, Opțiune de Uzură. Arsul așteaptă anul 42. Între timp, îndură.

Generalii mei:

- În Marea Britanie, Reichenau, Salmuth și Hoth.
- În URSS: Guderian, Kleist, Busch, Kluge, Von Weichs, Küchler, Manstein, Model, Rommel, Heinrici și Geyr.
- În Africa: Reinhardt și Hoeppner.

BRP-urile mele: scăzute, motiv din care este imposibil să aleg Opțiuni Ofensive în Est, Vest sau în Mediterana. Suficiente ca să reconstruiesc unități. (Arsul nu și-a dat seama? Ce așteaptă?)

12 SEPTEMBRIE

Ziua e înnorată. Plouă de la patru dimineața și buletinul meteo vorbește de înrăutățire. Totuși, nu e frig și de pe balcon pot vedea copii în costume de baie, chiar dacă nu pentru mult timp, sărind pe plajă odată cu valurile. Atmosfera din sala de mese, ocupată de clienți care își omoară timpul jucând cărți și contemplând melancolici ferestrele aburite, e încărcată de electricitate și de suspiciune. Când mă așez și cer un mic dejun, sunt observat de chipuri dezaprobatoare, care nu prea pot să înțeleagă faptul că există persoane care se trezesc după douăsprezece ziua. Un autocar, la ușile hotelului, așteaptă de câteva ore bune (șoferul nu mai este) un grup de turiști ca să-i ducă la Barcelona. Autobuzul e gri perlă, la fel ca văzduhul unde se deslușesc, abia conturate (dar asta trebuie să fie o iluzie optică) vârtejuri lăptoase, ca niște explozii sau ca niște crăpături de lumină sub plafonul furtunii. După ce îmi iau micul dejun, ies pe terasă: picăturile reci îmi izbesc fața numaidecât și dau înapoi. O vreme pe care să nu scoți nici câinele afară, spune un bătrân german în pantaloni scurți, care fumează o havană așezat în sala cu televizorul. Autocarul îl așteaptă pe el, printre alții, dar nu pare să se grăbească. De pe balcon am putut constata că singurele hidrobiciclete rămase pe plajă, neadăpostite, prefăcute în colibă mai mult decât oricând, erau ale Arsului; pentru celelalte sezonul de vară era mort. Am închis balconul și am ieșit iarăși; la recepție mi s-a spus că Frau Else părăsise hotelul la prima oră și nu avea să revină decât seara târziu. Am întrebat dacă plecase singură. Nu. Cu soțul ei. Am parcurs în mașină

distanța dintre hotelurile Costa Brava și Del Mar. Când am coborât, transpiram. La Costa Brava l-am găsit pe domnul Pere citind ziarul. „Prietene Udo, de o veșnicie nu te-am văzut!" M-am gândit că era fericit cu adevărat și asta îl făcuse să-mi vorbească familiar. Câteva momente am schimbat banalități despre vreme. Apoi domnul Pere mi-a spus că îmi pune medicul lui la dispoziție. Alarmat, am refuzat. „Luați niște pastile, măcar!" Am cerut un coniac, pe care l-am băut dintr-o înghițitură. După aceea altul. Când am vrut să plătesc, domnul Pere mi-a spus că e din partea hotelului. „Acum plătiți angoasa așteptării și vă ajunge." I-am mulțumit și puțin după aceea m-am ridicat. Domnul Pere m-a urmat până la ușă. Înainte de a ne lua rămas-bun, i-am spus că scriu un jurnal. Un jurnal? Un jurnal de vacanță, un jurnal despre viața mea, cum se spunea odinioară. Ah, înțeleg, a zis domnul Pere. Pe vremea mea, așta era obicei de fete... și de poeți. Am băgat de seamă batjocura: fină, consumată, profund răutăcioasă. În fața noastră, marea părea gata să năvălească pe Paseo Marítimo în orice clipă. Nu sunt poet, am zâmbit. Mă interesez de lucrurile cotidiene, chiar și de cele dezagreabile, de exemplu mi-ar plăcea să consemnez în jurnalul meu ceva cu privire la viol. Domnul Pere a pălit. Ce viol? Cel care a avut loc puțin înainte să se înece prietenul meu. (În momentul acela, poate pentru că m-am referit la Charly ca prieten, m-a invadat un acces de greață, care mi-a provocat furnicături pe șira spinării.) Vă înșelați, a murmurat domnul Pere. Aici n-a avut loc nici un viol, cu toate că, bineînțeles, în trecut n-am putut evita un fapt atât de jenant, cauzat în general de elemente străine de colectivitatea noastră, știți dumneavoastră, astăzi problema cea mai gravă este calitatea îndoielnică a turiștilor care ne vizitează etcetera. Atunci pesemne că greșesc, am admis. Fără îndoială, fără îndoială. Ne-am strâns mâinile și am alergat până la mașină ca să nu mă ude ploaia.

Iarna lui 41. Doream să stau de vorbă cu Frau Else sau măcar s-o văd câteva clipe, dar Arsul apare înaintea ei. Un

moment, de pe balcon, mă gândesc la posibilitatea de a nu-l primi. Ar fi de-ajuns să nu mă duc la uşa principală a hotelului, începând de atunci, şi, dacă nu mă duc să-l iau, Arsul n-are să treacă mai departe. Dar el trebuie să mă fi văzut de pe plajă, când eram pe balcon, iar acum mă întreb dacă nu cumva m-am arătat în locul acela tocmai pentru ca Arsul să mă vadă sau ca să-mi demonstrez mie însumi că nu mă tem să fiu văzut. O ţintă uşoară: mă expun în spatele geamurilor umede ca să mă vadă Arsul, Lupul şi Mielul.

Plouă în continuare; toată după-amiaza, treptat, hotelul s-a golit de turişti, pe care veneau să-i ia autocare olandeze. Ce-o face Frau Else? Acum, când hotelul i se goleşte, ea aşteaptă la cabinetul unui medic? Merge, la braţul soţului ei, pe străzile centrale din Barcelona? Se îndreaptă spre un mic cinematograf aproape ascuns de copaci? Contrar aşteptărilor, Arsul lansează o ofensivă în Anglia. Dă greş. Lipsa mea de BRP face ca răspunsul să-mi fie limitat. În restul fronturilor nu sunt schimbări, cu toate că linia sovietică se consolidează. Adevărul este că neglijez jocul (nu la fel face Arsul, care îşi petrece seara dând târcoale în jurul mesei şi făcând calcule pe un carnet pe care îl începe astăzi!), ploaia, amintirea de fier a lui Frau Else, o nostalgie vagă şi lâncedă m-au determinat să rămân culcat în pat, fumând şi răsfoind copiile xerox pe care le-am adus cu mine de la Stuttgart şi care bănuiesc că vor rămâne aici, în vreun coş de gunoi. Câţi dintre autorii aceştia de articole gândesc cu adevărat ce scriu? Câţi o simt? Eu *aş putea* să lucrez la *The General*, chiar şi adormit – somnambul, cum spune supraveghetorul lui Frau Else – pot să-i combat. Câţi s-au uitat în prăpastie? Doar Rex Douglas ştie ceva despre chestia asta! (Beyma, poate, e riguros din punct de vedere istoric şi Michael Anchors, original şi debordând de entuziasm, un fel de Conrad american.) Restul: plictisitori şi superficiali. Când îi spun Arsului că hârtiile pe care le citesc sunt planuri ca să-l înving, toate manevrele şi contramanevrele prevăzute, toate cheltuielile prevăzute, toate strategiile inevitabil adnotate, un zâmbet

crud îi brăzdează chipul (presupun că fără să vrea) și acolo i se încheie răspunsul. Îl pecetluiește făcând câțiva pași, spatele i se arcuiește, mâinile i se prefac în clește și duce la capăt mișcări de trupe. Nu-l supraveghez. Știu că n-are să trișeze. Și BRP-urile lui coboară până ating niveluri minime, exact cât e nevoie pentru ca Armatele lui să continue să respire. Ploaia i-a lichidat afacerea? În mod surprinzător, Arsul zice că nu. Că are să iasă soarele din nou. Și între timp, ce? Vei locui tot între hidrobiciclete? Cu spatele, mutând piese, răspunde mecanic că asta nu e o problemă pentru el. Nu e o problemă să dormi pe nisipul umed? Arsul fluieră o melodie.

Primăvara lui 42

Arsul soseşte astăzi mai devreme decât de obicei. Şi urcă singur, nu aşteaptă să mă duc să-l iau. Când deschid uşa, se iveşte ca o figură ştearsă cu guma. (Apare ca un logodnic care în loc de flori ar ţine, strânse la piept, copii xerox.) Curând înţeleg motivul acestei schimbări. Iniţiativa acum e a lui. Ofensiva Armatei sovietice se desfăşoară în zona cuprinsă între lacul Onega şi Iaroslavl; blindatele lui îmi rup frontul în hexagonul E48 şi exploatează succesul spre nord, în direcţia Karelia, lăsând izolate patru corpuri de infanterie şi un corp blindat german la porţile oraşului Vologda. Prin acţiunea aceasta, flancul stâng al Armatelor care fac presiuni spre Kuibişev şi Kazan rămâne expus în totalitate. Singura soluţie imediată este să duc acolo, în faza de SR, unităţi ale Grupului de Armate din sud întinse pe liniile Volgăi şi ale Caucazului, slăbind prin compensaţie presiunea spre Batumi şi Astrahan. Arsul ştie asta şi profită. Cu toate că expresia îi este ca întotdeauna, pare cufundat în cine ştie ce infern, pot să observ (în zbârciturile de pe obrajii lui!) desfătarea cu care îşi schiţează mişcările din ce în ce mai elastice. Ofensiva, calculată în cele mai mici detalii, a fost *pregătită* cu anticipaţie de o rundă. (De exemplu, în zona ofensivei nu putea folosi ca aerodrom decât oraşul Vologda; Kirov, cel mai apropiat, era prea departe; ca să îndrepte lucrurile şi dat fiind că era necesară o mare concentrare de sprijin aerian, în runda din iarna lui 41 a dus o piesă de Bază Aeriană în hexagonul C51...) Nu improvizează; deloc. La Vest singura schimbare substanţială este intrarea în război

a Statelor Unite; o intrare blândă, din cauza insuficienței de ID[1], motiv din care Armata britanică rămâne în expectativă până va ajunge la condițiile preliminare unui război de material (cheltuielile de BRP ale aliaților occidentali se canalizează în cea mai mare parte în sprijinul URSS). Situația finală a Armatei americane transportate în Marea Britanie este următoarea: al 5-lea și al 10-lea corp de infanterie la Rosyth, cinci factori aerieni la Liverpool și nouă navali la Belfast. Opțiunea pe care o alege pentru Vest este de uzură și nu are noroc cu zarurile. Opțiunea mea e tot de uzură și reușesc să ocup un hexagon în sud-vestul Angliei, vital pentru proiectele mele în următoarea rundă. În vara lui 42 am să iau Londra, am să-i supun pe britanici, iar americanii își vor avea propriul Dunkerque[2]. Între timp mă distrez cu copiile xerox ale Arsului. Copii despre care abia după câteva momente recunoaște că sunt pentru mine. Un cadou. Lectura e surprinzătoare. Dar n-am chef să mă arăt susceptibil, astfel încât optez pentru a vedea latura comică și îl întreb de unde le-a scos. Răspunsurile Arsului sunt lente, neliniștite, de parcă ar fi gata să se ridice și să plece, iar întrebările mele se adaptează încetul cu încetul acestui ritm. Sunt pentru tine, spune. Le-a scos dintr-o carte. O carte a lui, o carte pe care o ține sub hidrobiciclete? Nu. O carte împrumutată de Biblioteca de la Casa de Pensii din Catalonia. Îmi arată carnetul de membru. Asta lipsea. A scormonit în biblioteca unei *bănci* și a scos rahatul ăsta ca să mi-l trântească în față, nici mai mult nici mai puțin. Arsul acum mă privește cu coada ochiului așteptând ca frica să se infiltreze în cameră; umbra lui se proiectează pe peretele de la ușă, vagă și cutremurată. N-am să-i fac plăcerea asta. Cu indiferență, dar și cu grijă, pun copiile pe

1. *Initial Deployment*, desfășurare inițială de trupe (n. tr.).

2. Episod din al Doilea Război Mondial (26 mai – 4 iunie 1940), constând în apărarea și evacuarea trupelor aliate, care fuseseră prinse ca într-o „pungă" de cele germane și izolate de grosul trupelor franceze. Este un exemplu de solidaritate britanică, întrucât la evacuare au participat mai ales vase mici, private, de pescuit, croaziere etc. (n. tr.).

noptieră. Mai târziu, când îl însoțesc până la ușa hotelului, îi cer să ne oprim un moment la recepție. Supraveghetorul citește o revistă. Iruperea noastră pe domeniile lui îl irită, dar prevalează teama. Cer piuneze. Piuneze? Privirea lui, bănuitoare, sare de la Ars la mine de parcă ar aștepta o glumă proastă și nu ar dori să-l prindă nepregătit. Da, prostule, caută în sertare și dă-mi câteva, strig. (Am descoperit că supraveghetorul e un tip laș și timid, pe care trebuie să-l tratezi cu duritate.) În sertarele biroului, în timp ce scotocește prin ele, izbutesc să văd vreo două reviste pornografice. În cele din urmă, deopotrivă victorios și nehotărât, ridică o cănuță de plastic transparent plină de piuneze. Le vreți pe toate? șoptește de parcă ar pune capăt unui coșmar. Ridicând din umeri, îl întreb pe Ars câte copii xerox sunt. Patru, spune, stânjenit, uitându-se în jos. Nu-i plac lecțiile mele de forță. Patru piuneze, repet și întind mâna, unde supraveghetorul, cu băgare de seamă, depune două cu cap verde și două cu cap roșu. Apoi, fără să mă uit în urmă, îl însoțesc pe Ars până la ușă și ne despărțim. Paseo Marítimo e pustiu și prost luminat (au spart becul unui felinar), dar eu rămân în spatele geamurilor până mă asigur că Arsul sare spre plajă și dispare în direcția hidrobicicletelor; abia atunci mă întorc în camera mea. Acolo aleg relaxat un perete (cel de la căpătâiul patului meu) și înfig copiile. După aceea mă spăl pe mâini și examinez cu grijă jocul. Deși Arsul învață repede, următoarea rundă va fi a mea.

14 SEPTEMBRIE

M-am sculat la două după-amiaza. Mă durea tot corpul şi o voce interioară îmi spunea că trebuie să încerc să stau cât mai puţin în hotel. Am ieşit fără măcar să fac duş. După ce am băut o cafea cu lapte într-un bar apropiat şi am citit ceva din presa germană, am revenit la Del Mar şi am întrebat de Frau Else. Nu s-a întors de la Barcelona. Evident, nici soţul ei. Atmosfera la recepţie e de ostilitate. La fel în bar. Priviri fioroase de ospătari şi lucruri de felul acesta, nimic serios. Soarele strălucea, cu toate că în văzduh încă atârnau nişte nori încărcaţi de ploaie, încât mi-am pus costumul de baie şi m-am dus să-i ţin companie Arsului. Hidrobicicletele erau dezasamblate, dar Arsul nu se vedea pe nicăieri. Am hotărât să-l aştept şi m-am întins pe nisip. Nu adusesem nici o carte, astfel că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să contemplu cerul, de un albastru intens, şi să-mi aduc aminte de lucruri plăcute, pentru ca timpul să treacă repede. La un moment dat, firește, am adormit; plaja îmbia la somn, era călduţă şi cu puţini turişti, vacarmul din august era departe. L-am visat atunci pe Florian Linden. Eu şi Ingeborg eram în hotel, într-o cameră asemănătoare cu a noastră, şi cineva bătea la uşă. Ingeborg nu voia să deschid. Nu o face, spunea, dacă mă iubeşti, nu o face. Când vorbea, îi tremurau buzele. Poate să fie ceva urgent, îi spuneam eu cu fermitate, dar, când încercam să mă duc spre uşă, Ingeborg se agăţa de mine cu mâinile amândouă, împiedicându-mă să fac vreo mişcare. Dă-mi drumul, strigam eu, dă-mi drumul, în vreme ce bătăile în uşă deveneau din ce în

ce mai puternice, încât îmi ziceam că poate are dreptate Ingeborg şi e mai bine să stau liniştit. Luptându-ne, Ingeborg cădea pe podea. Eu o priveam de sus, era ca leşinată şi cu picioarele larg desfăcute. Oricine ar putea să te violeze acum, îi spuneam şi atunci ea deschidea un ochi, doar unul, cel stâng, cred, enorm şi foarte albastru, şi mă ţintuia cu el, urmându-mă oriunde m-aş fi dus; avea o expresie, nu ştiu, nu de ochi care stă de veghe sau acuzator, ci mai degrabă de ochi atent, atent la o noutate şi înspăimântat. În momentul acela, eu nu mai puteam şi îmi lipeam urechea de uşă. Nu bătea cineva, ci *răzuia* uşa de pe partea cealaltă! Cine e? întrebam. Sunt Florian Linden, detectiv particular, răspundea un firicel de voce. Vreţi să intraţi? întrebam. Nu, nu deschideţi uşa pentru nimic în lume! insista vocea lui Florian Linden, cu mai multă energie, deşi nu prea multă, se simţea că e rănit. O clipă am stat amândoi în tăcere, încercând să ascultăm, dar adevărul e că nu se auzea nimic. Hotelul părea scufundat pe fundul mării. Până şi temperatura era diferită, acum era frig şi, cum purtam haine de vară, îl simţeam şi mai mult. Curând a devenit insuportabil şi a trebuit să mă ridic şi să scot pături din dulap, ca să ne învelim. În orice caz, asta n-a fost de nici un folos. Ingeborg a început să suspine; spunea că nu-şi mai simte picioarele şi că o să murim congelaţi. Doar dacă adormi ai să mori, o asiguram, evitând s-o privesc. Dincolo de uşă se auzea, în sfârşit, ceva. Paşi: cineva se apropia ca în vârful picioarelor, apoi pleca. Aceeaşi operaţie de vreo trei ori. Sunteţi acolo, domnule Florian Linden? Da, sunt aici, dar acum trebuie să plec, răspundea Florian Linden. Ce s-a întâmplat? Chestii tulburi, n-am timp să vă explic, deocamdată sunteţi în siguranţă, deşi, dacă sunteţi inteligenţi şi practici, mâine dimineaţă vă întoarceţi acasă. Acasă? Vocea detectivului se desluşea plină de scârţâieli şi de trosnete. Îl dezintegrează! gândeam. Apoi încercam să deschid uşa şi nu puteam să mă ridic. Picioarele şi mâinile îmi erau lipsite de sensibilitate. Eram îngheţat. În toiul groazei, ghiceam că nu vom putea

pleca și că vom muri în hotel. Ingeborg nu se mai mișca; se tolănise la picioarele mele, iar pătura nu mai lăsa să i se vadă decât părul lung și blond pe dalele negre. Aș fi vrut s-o îmbrățișez și să plâng de cât de neajutorat mă simțeam, însă chiar în momentul acela, fără ca eu să intervin, ușa s-a deschis. În locul unde trebuia să fie Florian Linden nu era nimeni, doar o umbră, enormă, în capătul coridorului. Atunci am deschis ochii, tremurând, și am văzut norul, gigantic, întunecat, acoperind satul și deplasându-se ca un portavion greu spre coline. Îmi era frig; lumea plecase de pe plajă și Arsul n-avea să vină. Nu știu cât timp am zăbovit neclintit, întins, privind cerul. Nu mă grăbeam deloc. Aș fi putut să stau acolo ore întregi. Când, în cele din urmă, am hotărât să mă ridic, nu m-am îndreptat spre hotel, ci spre mare. Apa era călduță și murdară. Am înotat puțin. Norul întunecat continua să se plimbe pe deasupra mea. Atunci n-am mai dat din mâini și m-am scufundat până am ajuns la fund. Habar n-am dacă am reușit să ajung; cred că în timp ce mă scufundam îmi țineam ochii larg deschiși, dar n-am văzut nimic. Marea mă târa înăuntru. Când am ieșit, am văzut că mă îndepărtasem de mal mai puțin decât credeam. M-am întors lângă hidrobiciclete, mi-am luat prosopul de jos și am început să mă șterg cu grijă. Era prima oară când Arsul nu venea să lucreze. Deodată, niște frisoane mi-au străbătut corpul. Am făcut câteva exerciții: flexiuni, abdominale, am alergat puțin. Când m-am uscat, mi-am legat prosopul la mijloc și m-am îndreptat spre Colțul Andaluzilor. Acolo am cerut un păhărel de coniac și l-am anunțat pe patron că am să trec mai târziu să plătesc. Apoi am întrebat de Ars. Nu-l văzuse nimeni.

După-amiaza a fost lungă. Nici Frau Else n-a apărut prin hotel, nici Arsul nu s-a arătat pe plajă, cu toate că pe la șase a ieșit soarele și în capătul campingurilor am deslușit o hidrobicicletă, umbrele de soare deschise și oameni jucându-se cu valurile. În sectorul meu de plajă era mai puțină animație.

Clienții hotelului plecaseră în grup într-o excursie, cred că îmi amintesc că la niște pivnițe de vin sau la o mănăstire celebră, iar pe terasă nu erau decât câțiva bătrâni și ospătarii. Când a început să se întunece, aveam ideile destul de clare și puțin după aceea am cerut la recepție să mi se facă legătura cu Germania. Înainte îmi numărasem banii și în total aveam doar ca să achit cazarea, să dorm încă o noapte la Del Mar și să pun puțină benzină în rezervorul mașinii. La a cincea sau a șasea încercare am reușit să stabilesc contactul cu Conrad. Vocea lui îmi ajungea de parcă ar fi fost adormit. Se auzeau și alte voci. Am vorbit scurt și la obiect. I-am spus că am nevoie de bani. I-am spus că intenționez să mai stau câteva zile.

- Câte zile?

- Nu știu, depinde.

- Din ce motiv?

- Asta e problema mea. Îți dau banii înapoi imediat ce mă întorc.

- Din atitudinea ta, s-ar zice că n-ai de gând să te întorci niciodată.

- Ce idee absurdă. Ce aș putea să fac aici toată viața?

- Nimic, eu știu asta. Dar tu o știi?

- Bine, nu chiar nimic; aș putea să lucrez ca ghid turistic; să-mi deschid propria afacere. Aici e plin de turiști și cineva care se descurcă în mai mult de trei limbi nu e niciodată de prisos.

- Locul tău e aici. Cariera ta e aici.

- Despre ce carieră vorbești? Cea de la birou?

- Scrisul, Udo, articolele pentru Rex Douglas, romanele, da, dă-mi voie să-ți spun, romanele pe care ai putea să le scrii dacă nu ai fi atât de nesăbuit. La planurile pe care le-am făcut împreună... Catedralele... îți aduci aminte?

- Mulțumesc, Conrad, da, cred că aș putea...

- Atunci întoarce-te cât mai curând posibil. Îți trimit banii chiar mâine. Cadavrul prietenului tău trebuie să fie deja în Germania. Sfârșitul poveștii. Ce mai vrei să faci acolo?

- Cine ți-a spus că l-au găsit pe Charly?... Ingeborg?

– Bineînțeles. E îngrijorată din cauza ta. Ne vedem aproape în fiecare zi. Și vorbim. Îi povestesc despre tine. Lucruri de dinainte să vă cunoașteți. Alaltăieri am dus-o la apartamentul tău, voia să-l vadă.

– Acasă la mine? La naiba! A intrat?

– Evident. Avea cheia ei, dar nu voia să se ducă singură. Am făcut împreună curat. Apartamentul avea nevoie de asta. A luat câteva lucruri ale ei, un pulover, niște discuri... Nu cred că are să-i placă să afle că ai cerut bani ca să mai stai. E fată bună, dar răbdarea ei are o limită.

– Ce a mai făcut acasă la mine?

– Nimic. Ți-am spus: a măturat, a aruncat chestii putrezite din frigider...

– Nu s-a uitat pe hârtiile mele?

– Bineînțeles că nu.

– Și tu, ce-ai făcut?

– Pentru Dumnezeu, Udo, aceleași lucruri ca ea.

– Bine... Mulțumesc... Va să zică vă vedeți des?

– În fiecare zi. Cred că din cauză că n-are pe nimeni cu care să vorbească despre tine. Voia să-i sune pe părinții tăi, dar am reușit s-o conving să renunțe. Cred că nu e o idee bună să-i îngrijorăm pe ei.

– Părinții mei nu s-ar îngrijora. Ei știu satul... Și hotelul.

– Habar n-am. Abia îi cunosc pe părinții tăi, nu știu cum ar reacționa.

– Abia o cunoști și pe Ingeborg.

– E adevărat. Tu ești legătura. Deși se pare că între noi s-a născut un soi de prietenie. În ultimele zile am cunoscut-o mai bine și îmi e foarte simpatică; e inteligentă și cu simț practic, pe lângă faptul că e frumoasă.

– Știu. Așa se întâmplă întotdeauna. Te-a...

– Sedus?

– Nu, nu sedus, ea e ca de gheață. Te liniștește. Pe tine și pe oricare altul. E ca și cum ai fi singur, ocupându-te doar de lucrurile tale, liniștit.

- Nu vorbi așa. Ingeborg te iubește. Îți trimit banii chiar mâine. Ai să te întorci?

- Încă nu.

- Nu înțeleg ce te împiedică să pleci de acolo. Mi-ai povestit totul așa cum e? Sunt prietenul tău cel mai bun...

- Vreau să mai rămân câteva zile, asta e totul. Nu e nici un mister. Vreau să gândesc și să scriu și să mă bucur de locul ăsta acum, când e puțină lume.

- Nimic altceva? Nimic legat de Ingeborg?

- Ce prostie, bineînțeles că nu.

- Mă bucur să aud asta. Cum merge partida?

- Vara lui 42. Câștig.

- Presupuneam. Îți amintești partida cu Mathias Müller? Cea pe care am jucat-o acum un an la Clubul de Șah?

- Ce partidă?

- Un Al Treilea Reich. Franz, eu și cu tine împotriva grupului *Marșuri forțate*.

- Da, și ce s-a întâmplat?

- Nu-ți amintești? Am câștigat și Mathias, de supărat ce era, nu știe să piardă, asta e clar, a dat cu scaunul în micul Bernd Rahn și l-a rupt.

- Scaunul?

- Evident. Membrii Clubului de Șah l-au scos în șuturi și n-a mai dat niciodată pe-acolo. Îți amintești cât am râs în seara aia?

- Da, am încă memorie bună. Doar că unele lucruri mie nu mi se par atât de amuzante. Dar îmi amintesc totul.

- Știu, știu...

- Pune-mi o întrebare, orice întrebare vrei și ai să vezi...

- Te cred, te cred...

- Pune-mi-o. Întreabă-mă dacă îmi amintesc de Diviziile de parașutiști din Anzio.

- Sigur că da...

- Întreabă-mă.

- Bine, care erau...

– Prima Divizie, compusă din primul, al 3-lea şi al 4-lea regiment, A Doua Divizie, compusă din al 2-lea, al 5-lea şi al 6-lea regiment şi A Patra Divizie, compusă din al 10-lea, al 11-lea şi al 12-lea regiment.

– Foarte bine...

– Acum întreabă-mă de Diviziile Panzer SS în Fortress Europa.

– De acord, spune-mi-le.

– Prima. Leibstandarte Adolf Hitler, a doua Das Reich, a noua Hohenstaufen, a zecea Frundsberg şi a douăsprezecea Hitler Jugend.

– Perfect. Memoria îţi funcţionează perfect.

– Şi a ta? Tu îţi aminteşti cine o conducea pe a 352-a, Divizia de Infanterie a lui Heimito Gerhardt?

– Ajunge.

– Spune, îţi aminteşti sau nu?

– Nu...

– E foarte simplu, poţi să cauţi în seara asta în Omaha Beachhead sau în orice carte de istorie militară. Generalul Dietrich Kraiss era comandantul Diviziei şi colonelul Meyer era şeful regimentului lui Heimito, al 915-lea.

– De acord, o să mă uit. Asta e totul?

– Mă gândeam la Heimito, el chiar că ştie lucrurile astea. Poate să recite pe dinafară formaţia completă din The Longest Day la nivel de batalion.

– Bineînţeles, de parcă acolo a fost făcut prizonier.

– Nu-ţi bate joc. Heimito e un caz aparte. Ce-o face acum?

– Bine, de ce să facă rău?

– Păi pentru că e bătrân şi totul se învârte, pentru că începe să rămână singur, Conrad, e incredibil că nu-ţi dai seama.

– E un bătrân dur şi fericit. Şi nu e singur. În iulie s-a dus în Spania, cu nevastă-sa, în vacanţă. Mi-a trimis o vedere de la Sevilla.

– Da, şi mie. Adevărul e că nu i-am înţeles scrisul. Eu ar fi trebuit să cer concediu în iulie.

- Ca să călătorești cu Heimito?

- Poate.

- Încă putem s-o facem în decembrie. Pentru Congresul de la Paris. De curând am primit programul, o să fie de pomină.

- Nu-i același lucru. Nu mă refeream la asta...

- O să avem ocazia să ne citim comunicarea. Ai să-l poți cunoaște *personal* pe Rex Douglas. O să jucăm un Word in Flames cu nativi. Ar trebui să fii mai entuziasmat, are să fie fantastic...

- Ce e aia World in Flames cu nativi?

- Adică o echipă de germani o să reprezinte Germania, una de britanici Marea Britanie, una de francezi Franța, fiecare grup sub propriul batalion.

- Habar n-aveam. Cine va reprezenta Uniunea Sovietică?

- Presupun că în privința asta va fi o problemă. Cred că francezii, dar nu se știe niciodată, pot apărea surprize.

- Și Japonia? Vin japonezi?

- Nu știu, se poate. Dacă vine Rex Douglas, de ce n-ar veni japonezii... Deși poate că va trebui s-o luăm noi, sau delegația belgiană. Comitetul de organizare francez sigur are totul hotărât.

- Ca japonezi, belgienii vor fi ridicoli.

- Prefer să nu anticipez evenimente.

- Toate astea miros a farsă, nu mi se pare serios. Jocul vedetă al Congresului va fi, așadar, World in Flames? Cui i-a venit ideea?

- Nu chiar jocul vedetă; e în program și oamenilor le-a plăcut.

- Credeam că se va acorda un loc preferențial celui de-al Treilea Reich.

- I se va acorda, Udo, în comunicări.

- Desigur, în vreme ce eu am să perorez despre multiplele strategii, toată lumea are să vadă partida de World in Flames.

- Te înșeli. Comunicarea noastră e pe 21 după-amiaza, iar partida începe pe 20 și se termină pe 23, mereu după

comunicări. Şi jocul a fost ales pentru că puteau participa mai multe echipe, nu din alt motiv.

– Mi-a pierit cheful de a mă duce... Fireşte, francezii vor să reprezinte ei Uniunea Sovietică pentru că ştiu că în prima după-amiază îi scoatem din luptă... De ce nu reprezintă ei Japonia?... Din fidelitate faţă de vechile blocuri, e natural... Nu încape îndoială că îl vor acapara pe Rex Douglas cum aterizează...

– N-ar trebui să faci astfel de presupuneri, sunt contraproductive.

– Şi cei de la Köln, bineînţeles, nu vor lipsi la întâlnire...

– Da.

– Bine. Punct final. Salut-o pe Ingeborg din partea mea.

– Întoarce-te curând.

– Da, am să mă întorc curând.

– Nu te lăsa cuprins de deprimare.

– Nu mă las cuprins de deprimare. Aici sunt bine. Fericit.

– Sună-mă. Aminteşte-ţi că prietenul tău cel mai bun e Conrad.

– Ştiu. Conrad e cel mai bun prieten al meu. La revedere...

Vara lui 42. Arsul apare la unsprezece noaptea. Îi aud strigătele când sunt întins în pat, citind romanul cu Florian Linden. Udo, Udo Berger, îi răsună vocea pe pustiul Paseo Marítimo. Primul meu impuls e să nu mă clintesc şi să las să treacă timpul. Chemarea Arsului e răguşită şi sfâşiată, de parcă focul i-ar fi afectat gâtul şi pe dinăuntru. Când deschid balconul, îl văd pe trotuarul opus, aşezat pe contrafortul de pe Paseo Marítimo, aşteptându-mă de parcă ar fi avut tot timpul din lume, cu o pungă mare de plastic la picioare. Salutul nostru, modul de a ne recunoaşte au un aer familiar de teroare, văzut mai ales în felul deodată tăcut şi absolut de a ne ridica mâinile. Se stabileşte între noi doi o cunoaştere mută şi rapidă, care ne electrizează. Dar impresia aceasta e scurtă şi durează până când Arsul, ajuns în cameră, dezvăluie conţinutul pungii

și în ea abundă berile și sandvișurile. Corn al abundenței mizerabil, dar sincer! (Înainte, trecând pe la recepție, întrebasem din nou de Frau Else. Încă nu s-a întors, îmi răspunsese supraveghetorul fără să mă privească în ochi. Lângă el, așezat pe un fotoliu alb și enorm, un bătrân cu un ziar german pe genunchi mă privea cu un zâmbet abia disimulat pe buzele descărnate. După cum arăta, nu i-ai fi dat mai mult de un an de viață. Totuși, dincolo de slăbiciunea aceea extremă, care îi evidenția mai ales pomeții și tâmplele, bătrânul mă privea cu o intensitate neobișnuită, de parcă m-ar fi cunoscut. Cum merge războiul? a făcut supraveghetorul și atunci zâmbetul bătrânului s-a accentuat. Dacă aș fi putut să întind mâna pe deasupra tejghelei și să-l apuc pe supraveghetor de cămașă ca să-l scutur, dar acesta a intuit ceva și s-a îndepărtat încă puțin. Sunt un admirator al lui Rommel, a explicat. Bătrânul a clătinat din cap, încuviințând. Nu, tu ești un amărât, l-am contrazis. Bătrânul a conturat un *o* minuscul cu buzele și a încuviințat iarăși. Poate, a zis supraveghetorul. Privirile de ură pe care ni le-am adresat erau vădite și constituiau o adevărată provocare. Pe deasupra, ești un păduchios, am adăugat, vrând să-l scot din sărite sau măcar să-l fac să se apropie cu câțiva centimetri de tejghea. Bine, e totul rezolvat, a murmurat în germană bătrânul și s-a ridicat. Era foarte înalt și brațele îi atârnau până aproape că îi atingeau genunchii, ca la un cavernicol. În realitate, era o impresie falsă, produsă de faptul că bătrânul avea spatele arcuit. În orice caz, avea o înălțime remarcabilă: drept, probabil că măsura sau măsurase mai bine de doi metri. Dar autoritatea îi consta în voce, o voce de muribund îndărătnic. Aproape imediat, de parcă n-ar fi vrut altceva decât să-l văd în toată măreția lui, s-a lăsat să cadă la loc pe fotoliu și a întrebat: mai e vreo problemă? Nu, bineînțeles că nu, s-a grăbit să răspundă supraveghetorul. Nu, nici una, am spus și eu. Perfect, a rostit bătrânul impregnând cuvântul cu răutate și virulență: per-fect și a închis ochii.)

Eu și Arsul am mâncat așezați pe pat, uitându-ne la perete-le în care am înfipt copiile xerox. Fără a fi nevoie să o spun, înțelegea câtă provocare era în atitudinea mea. Câtă accepta-re. În orice caz, am mâncat învăluiți într-o tăcere întreruptă doar de observații banale, care în realitate erau tăceri pe care le adăugam marii tăceri care de o oră sau cam așa dădea târ-coale hotelului și satului.

În cele din urmă ne-am spălat pe mâini, ca să nu murdă-rim de grăsime piesele, și am început să jucăm.

Apoi aveam să iau Londra și s-o pierd imediat. Aveam să contracarez la Est și avea să trebuiască să dau înapoi.

Anzio. Fortress Europa. Omaha Beachhead. Vara lui 42

Am străbătut plaja, când totul era întunecat, recitând nume uitate, închise în arhive, până când a ieşit iar soarele. Dar sunt nume uitate sau doar nume care aşteaptă? Mi-am adus aminte de jucătorul pe care cineva îl vede de sus, doar cap, umeri şi dosuri de palme, iar tabla şi piesele ca un decor unde se desfăşoară mii de începuturi şi de sfârşituri, veşnic, un teatru caleidoscopic, singur pod între jucător şi memoria lui, memoria lui care este dorinţă şi este privire. Câte au fost Diviziile de Infanterie, cele decimate, lipsite de experienţă, care au susţinut Frontul Occidental? Care au fost cele care, în ciuda trădării, au frânat înaintarea în Italia? Ce Divizii Blindate au străpuns apărarea franceză în 40 şi cea rusă în 41 şi 42? Şi care cele decisive, cu care mareşalul Manstein a recucerit Harkovul şi a exorcizat dezastrul? Ce Divizii de Infanterie au luptat ca să deschidă drum carelor în 1944 în Ardeni? Şi câte, nenumărate, Grupuri de Luptă s-au jertfit ca să întârzie duşmanul pe toate fronturile? Nimeni nu cade de acord. Doar memoria care joacă o ştie. Rătăcind pe plajă sau ghemuit în camera mea, eu invoc numele, iar ele sosesc în puhoaie şi mă liniştesc. Piesele mele preferate: 1 de Paraşutişti în Anzio, Panzer Lehr şi 1 SS LAH în Fortress Europa, cele 11 piese din a 3-a de Paraşutişti în Omaha Beachhead, a 7-a Divizie Blindată în France 40, a 3-a Divizie Blindată în Panzerkrieg, Primul Corp Blindat SS în Russian Campaign, al 40-lea Corp Blindat în Russian Front, 1 SS LAH în Battle of the Bulge,

Panzer Lehr și 1 SS Lah în Cobra, Corpul Blindat Gross Deutschland în Al Treilea Reich, a 21-a Divizie Blindată în The Longest Day, al 104-lea Regiment de Infanterie în Panzer Armee Afrika... Nici să-l citesc strigând în gura mare pe Sven Hassel n-ar putea să mă însufleţească mai bine... (Vai, cine era ăla care nu-l citea decât pe Sven Hassel? Toţi ar spune că M.M., sună a el, se potriveşte cu caracterul lui, dar era altul, unul care părea umbra lui şi de care eu şi Conrad râdeam cu poftă. Băiatul ăla a organizat nişte Zile de Rol, la Stuttgart, în 85. Cu tot oraşul ca decor, a montat un macrojoc, cu regulile corectate de Judge Dredd, despre ultimele zile ale Berlinului. Povestind, acum pot să observ interesul pe care i-l trezeşte Arsului, interes care poate fi prefăcut, ca să nu mă concentrez asupra partidei, stratagemă legitimă, dar vană, căci sunt capabil să-mi mişc Corpurile cu ochii închişi. În ce consta jocul, numit Berlin Bunker, care îi erau obiectivele, cum se obţinea victoria şi cine o obţinea, n-a fost niciodată clar. Erau doisprezece jucători care interpretau cercul de soldaţi în jurul Berlinului. Şase jucători interpretau Poporul şi Partidul şi nu puteau să joace decât înăuntrul cercului protector. Trei jucători interpretau Direcţiunea şi trebuiau să fie în stare să-i pună în legătură pe cei optsprezece rămaşi ca să nu rămână în afara perimetrului când acesta se reducea, ceea ce se întâmpla în mod obişnuit, şi mai ales pentru ca perimetrul să nu se rupă, ceea ce era inevitabil. Exista un ultim jucător, a cărui funcţie era obscură şi clandestină; acesta putea şi trebuia să se deplaseze prin oraşul asediat, dar era singurul care nu ştia niciodată unde se sfârşeşte cercul protector, putea şi trebuia să străbată oraşul, dar era singurul care nu cunoştea nici un alt jucător, era autorizat să destituie pe cineva din Direcţiune şi să promoveze unul din Popor, de exemplu, dar asta o făcea orbeşte, lăsând ordine scrise şi primind rapoarte într-un loc dinainte stabilit. Puterea îi era la fel de mare ca orbirea – inocenţa, după Sven Hassel –, libertatea îi era la fel de mare ca permanenta expunere la pericole. Asupra lui se exercita un fel

de tutelă invizibilă și meticuloasă, căci soarta finală a tuturor depindea de soarta lui. Jocul, cum era de prevăzut, s-a încheiat într-un mod dezastruos, cu jucătorii pierduți prin suburbii, curse, comploturi, proteste, sectoare ale cercului abandonate la lăsarea serii, jucători care toată partida nu l-au văzut decât pe arbitru etcetera. Se înțelege de la sine că n-am participat nici eu, nici Conrad, deși Conrad s-a deranjat să urmărească evenimentele din sala de sport a Școlii de Tehnicieni Industriali care găzduia manifestarea și a putut să-mi explice mai târziu descumpănirea, mai întâi, apoi prăbușirea morală a lui Sven Hassel în fața eșecului. Peste câteva luni a plecat de la Stuttgart și acum, după cum spune Conrad, care le știe pe toate, locuiește la Paris și pictează. Nu m-ar surprinde să-l revăd la Congres...)

După douăsprezece noaptea copiile xerox lipite pe perete dobândesc un aer funebru, de ușițe spre neant.

- Începe să se răcorească, spun.

Arsul poartă o haină de catifea reiată, prea mică, fără îndoială cadou de la un suflet caritabil. Haina e veche, dar de bună calitate; când se apropie de tablă, după ce mâncăm, și-o dă jos și o depune pe pat, împăturind-o cu grijă. Dispoziția lui, absentă și corectă, este impresionantă. Carnetul unde își notează schimbările strategice și economice ale alianței (sau poate un jurnal, ca al meu?) nu-l părăsește niciodată... De parcă în Al Treilea Reich ar fi găsit un mod de comunicare satisfăcător. Aici, lângă hartă și *force pool*, nu e un monstru, ci un cap care gândește, care se structurează în sute de piese... E un dictator și un creator... În plus, se distrează... Dacă n-ar fi copiile xerox, aș zice că i-am făcut o favoare. Dar acelea sunt o avertizare clară, prima avertizare că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

- Arsule, îi zic, îți place jocul?
- Da, îmi place.
- Și crezi că, pentru că m-ai oprit, ai să câștigi?
- Nu știu, e încă devreme.

Când deschid larg balconul pentru ca noaptea să curețe fumul din cameră, Arsul, ca un câine, cu capul înclinat, pare să scurme anevoie și zice:

– Spune-mi care sunt celelalte piese favorite ale tale. Care ți se par Diviziile cele mai frumoase (da, literal!) și bătăliile cele mai grele. Povestește-mi despre jocuri...

Cu Lupul şi cu Mielul

Lupul şi Mielul apar în camera mea. Absenţa lui Frau Else a îmblânzit normele aparent stricte ale hotelului, iar acum intră şi iese cine vrea. Anarhia se instalează încet în toate straturile serviciilor în progresie inversă la sfârşitul zilelor călduroase. E ca şi cum oamenii ar şti să muncească doar când se văd îmbibaţi, sau ne văd pe noi, turiştii, îmbibaţi în sudoare. Ar putea fi o bună ocazie de a pleca fără să plătesc, acţiune mârşavă pe care aş duce-o la capăt doar în cazul în care un spiriduş mi-ar garanta că am să pot vedea după aceea chipul lui Frau Else, surprinderea ei, uimirea ei. Poate că la sfârşitul verii, când expiră termenul din contractul multor lucrători sezonieri, disciplina decade şi se întâmplă inevitabilul: furturi, servicii proaste, murdărie. Astăzi, de exemplu, n-a urcat nimeni să facă patul. A trebuit să mi-l fac eu singur. Am nevoie şi de cearşafuri curate. Nimeni, când am telefonat la recepţie, n-a putut să-mi dea o explicaţie convingătoare. Vizita Lupului şi a Mielului are loc când aştept să mi se aducă de la spălătorie nişte cearşafuri curate.

- Avem doar un moment liber şi am profitat ca să venim să te vedem. Nu voiam să pleci fără să ne luăm rămas-bun.

Îi liniştesc. Încă n-am hotărât în ce zi am să plec.

- Atunci ar trebui să sărbătorim cu un păhărel.

- Poate te stabileşti în sat, zice Mielul.

- Poate a găsit ceva important pentru care merită să rămână, replică Lupul, făcându-i cu ochiul. Are legătură cu Frau Else sau cu altceva?

– Ce a găsit Arsul?

– De lucru, răspund amândoi, de parcă ar fi cât se poate de normal.

S-au angajat amândoi ca ucenici de zidar și sunt îmbrăcați în haine adecvate, de doc, pătate de vopsea și de ciment.

– S-a dus viața de huzur, spune Mielul.

Între timp, mișcările nervoase ale Lupului îl conduc până în celălalt capăt al încăperii, unde observă cu curiozitate tabla și *force pool*-urile, la acest nivel al războiului un haos de piese greu de înțeles pentru un neofit.

– Ăsta e faimosul joc?

Dau din cap în semn de încuviințare. Mi-ar plăcea să știu *cine* l-a făcut faimos. Probabil că vina e doar a mea.

– Și e foarte dificil?

– Arsul a învățat, răspund.

– Dar Arsul e un caz special, zice Mielul fără să adulmece în jurul jocului; adevărul e că nici măcar nu-l privește cu coada ochiului, de parcă s-ar teme să-și lase amprentele digitale aproape de corpul delict. Florian Linden?

– Dacă Arsul a învățat, și eu aș putea, spune Lupul.

– Vorbești cumva engleza? Ai putea să citești regulile în engleză?

Mielul i se adresează Lupului, dar mă privește pe mine cu un zâmbet complice și milos.

– Puțin, de când eram ospătar, nu ca să citesc, dar...

– Dar nimic, dacă nu ești în stare să citești *El Mundo Deportivo* în spaniolă, cum ai să fii în stare să înghiți un regulament în engleză, nu spune prostii.

Pentru prima oară, micul Miel, cel puțin din perspectiva mea, dobândește un aer de superioritate în fața Lupului. Acesta, vrăjit încă de joc, arată hexagoanele unde se desfășoară Bătălia pentru Anglia (dar fără să atingă nici o clipă harta sau grămezile de piese!) și spune că, după cum înțelege el, „de exemplu", acolo, se referă la sud-vestul Londrei, „a avut sau va avea loc o înfruntare". Dându-i dreptate, Lupul schițează un gest cu mâna

adresat Mielului, pe care îl presupun obscen, dar pe care nu-l văzusem niciodată, și spune vezi că nu e atât de greu.

- Nu fi ridicol, omule, răspunde Mielul, încăpățânându-se să nu se uite spre masă.

- De acord, am nimerit-o pentru că am norocul prostului, ești mulțumit?

Atenția Lupului se deplasează acum, cu prudență, de la hartă la copiile xerox. Cu mâinile în șold, le examinează, sărind de la una la alta fără a avea timp să le citească. S-ar spune că le contemplă ca pe tablouri.

Parte din regulament? Nu, firește că nu.

- Proces-verbal încheiat astăzi 12 noiembrie 1938 cu ocazia Ședinței Consiliului de Miniștri, citește Lupul. Ăsta e începutul războiului, pe toți dracii!

- Nu, războiul începe mai târziu. În toamna anului următor. Copiile xerox ne ajută pur și simplu... la punerea noastră în scenă. Tipul ăsta de jocuri inspiră o pornire ciudată de a studia documentele. E ca și cum am vrea să știm tot ce s-a făcut, ca să schimbăm ce s-a făcut rău.

- Înțeleg, zice Lupul, evident că fără să înțeleagă nimic.

- Dacă ați repeta totul, n-ar mai avea nici un farmec. N-ar mai fi un joc, murmură Mielul lăsându-se să cadă pe mochetă, blocând trecerea spre baie.

- Ceva de felul ăsta... Deși depinde de motiv... de punctul de vedere...

- Câte cărți e nevoie să citești ca să joci bine?

- Pe toate și nici una. Ca să joci o partidă fără prea multe pretenții, e de ajuns să cunoști regulile.

- Regulile, regulile, unde sunt regulile?

Lupul, așezat pe patul meu, ridică de pe podea cutia cu Al Treilea Reich și scoate regulile în engleză. Le cântărește într-o mână și dă admirativ din cap.

- Nu-mi explic...

- Ce?

– Cum a putut Arsul să citească asemenea cărămidă, când avea atâta de lucru.

– Nu exagera, cu hidrobicicletele nu mai faci lovele, a zis Mielul.

– Lovele nu, dar de muncă e destul. Eu am stat cu el, l-am ajutat, în soare, și știu ce înseamnă.

– Tu voiai să vezi dacă agăți vreo străină, nu-mi vinde mie gogoși...

– Omule, și asta...

Superioritatea, autoritatea Mielului asupra Lupului erau neîndoielnice. Am presupus că i se întâmplase ceva extraordinar celui din urmă de se inversa, deși momentan, ierarhia între ei.

– N-a citit nimic. Arsului i-am explicat eu regulile, încetul cu încetul și cu multă răbdare! am explicat.

– Dar după aceea le-a citit. A tras la xerox regulile și seara, la bar, le repeta subliniind părțile care îl interesau cel mai mult. Eu am crezut că învață ca să-și ia carnet de conducere; mi-a spus că nu, că erau regulile jocului tău.

– Xerox?

Lupul și Mielul au încuviințat.

Am rămas surprins, fiindcă știam că nu împrumutasem regulile nimănui. Existau două posibilități: să se înșele, să-l fi înțeles greșit pe Ars, sau acesta, pentru a scăpa de ei, să le fi spus primul lucru care-i trecuse prin cap, ori să aibă dreptate și Arsul, fără aprobarea mea, să fi sustras originalul ca să-l xeroxeze și să-l fi pus la loc în ziua următoare. În timp ce Lupul și Mielul se întindeau la vorbă făcând tot felul de considerații (calitatea și confortul camerei, prețul, *lucrurile* pe care le-ar face ei într-o încăpere ca aceasta, în loc să piardă timpul cu un „puzzle" etcetera), am reflectat asupra posibilităților reale pe care le-a avut Arsul să scoată regulamentul și în ziua următoare, odată xeroxat, să-l pună la loc în cutie. Nici una. În afară de ultima seară, era mereu îmbrăcat într-un tricou, pe deasupra destrămat, și pantaloni scurți sau lungi, care nu permiteau câtuși de puțin să vâri în ei un carnet pe jumătate de voluminos

cât Al Treilea Reich; pe de altă parte, de obicei intra și ieșea escortat de mine, iar dacă îmi era greu să-mi imaginez că Arsul ar fi putut avea intenții ascunse, îmi era și mai greu să admit că aș fi putut să nu observ o schimbare, o protuberanță ce l-ar fi dat de gol, oricât de neînsemnată ar fi fost, între imaginea Arsului de când intra și de când ieșea. Concluzia logică îl absolvea de vină: practic era imposibil. Exact în punctul acesta se insinua o a treia explicație, deopotrivă simplă și îngrijorătoare; altcineva, o persoană din hotel, folosindu-și cheia universală, intrase în camera mea. Doar una îmi venea în minte: soțul lui Frau Else.

(Era suficient să mi-l imaginez, în vârful picioarelor, între lucrurile mele, ca să mi se întoarcă stomacul pe dos. Mi-l închipuiam înalt și scheletic, fără chip, sau cu chipul învăluit într-un fel de nor întunecat și schimbător; examinându-mi hârtiile și hainele, atent la pașii de pe coridor, la zgomotul liftului, nenorocitul, de parcă m-ar fi așteptat zece ani, m-ar fi așteptat și ar fi îndurat, atâta tot, pentru ca atunci când venea timpul să-și asmută asupra mea câinele ars, ca să mă distrugă...)

Un zgomot care la început mi s-a părut bizar și care mai târziu avea să mi se pară premonitoriu a izbutit să mă readucă la realitate.

Bătea cineva la ușa mea.

Am deschis. Era camerista cu cearșafurile curate. Cu o oarecare asprime, căci sosirea nu putea să-i fie mai inoportună, am invitat-o să intre. În momentul acela nu doream decât să-și termine mai repede treaba, să-i dau un bacșiș și să rămân încă puțin cu spaniolii, ca să-i supun unui interogatoriu, pe care îl consideram urgent.

- Pune-le acum, am spus. Pe celelalte le-am predat azi-dimineață.

- Hei, Clarita, ce mai zici?

Lupul s-a tolănit pe pat ca să-și sublinieze condiția de invitat și a salutat cu un gest leneș și familiar.

Camerista, aceeași care, după cum spunea Frau Else, dorea să plec din hotel, a ezitat câteva secunde de parcă ar fi greșit camera, clipă de care au profitat ochii ei înșelători stinși ca să-l descopere pe Miel, aflat încă pe mochetă și salutând-o, iar numaidecât timiditatea sau neîncrederea (dacă nu cumva groaza!) care o invada îndată ce trecea pragul camerei mele a dispărut. A răspuns la saluturi cu un zâmbet și s-a pregătit, adică a pus stăpânire pe un loc strategic de lângă pat, să întindă cearșafurile curate.

– Dă-te la o parte de acolo, i-a ordonat Lupului.

Acesta s-a sprijinit de perete și a început să se sclifosească și să se strâmbe ca un bufon. L-am privit cu curiozitate. Mutrele lui, la început doar tâmpite, dobândeau o *culoare*, se întunecau, din ce în ce mai mult, până încropeau pe fața Lupului o mască neagră, abia îmblânzită de câteva șănțulețe roșii și galbene.

Clarita a așternut cearșafurile cu un gest brusc. Deși nu părea, mi-am dat seama că e agitată.

– Ai grijă, să nu dobori piesele, am avertizat-o.

– Ce piese?

– Cele de pe masă, ale jocului, a zis Mielul. Poți să provoci un cutremur, Clarita.

Șovăind dacă să-și vadă de treabă sau să plece, s-a hotărât să rămână nemișcată. Era greu de crezut că fata asta era aceeași cameristă care avea o părere atât de proastă despre mine, cea care nu o dată îmi primise bacșișurile în tăcere, cea care nu deschidea niciodată gura în prezența mea. Acum râdea, gustând în sfârșit glumele și spunând lucruri de genul „n-o să învățați niciodată", „uite cum țineți asta", „ce dezordonați sunteți", ca și cum camera ar fi fost închiriată de Lup și de Miel, nu de mine.

– Eu n-aș locui nicicând într-o cameră ca asta, a zis Clarita.

– Eu nu locuiesc aici, sunt doar în trecere, am lămurit-o.

– E totuna, a zis Clarita. E un puț fără fund.

Mai târziu am înțeles că se referea la muncă, la faptul că a face ordine într-o cameră de hotel e o trudă nesfârșită; dar atunci am gândit că e o apreciere personală și m-a întristat faptul că până și o adolescentă credea că are dreptul de a emite o judecată critică la adresa situației mele.

- Trebuie să vorbesc cu tine, e important.

Lupul a înconjurat patul și, fără să se mai strâmbe, a luat-o pe cameristă de un braț. Ea s-a înfiorat de parcă tocmai ar fi fost mușcată de o viperă.

- Mai târziu, a spus, privindu-mă pe mine, și nu pe el, cu un surâs crispat ivindu-i-se pe buze, căutându-mi încuviințarea, dar încuviințare pentru ce?

- Acum, Clarita, trebuie să vorbim acum.

- Așa, acum.

Mielul s-a ridicat de jos și a observat aprobator degetele care încleștaseră brațul cameristei.

Micul sadic, am gândit, n-ar îndrăzni s-o scuture, dar îi plăcea să contemple și să pună lemne pe foc. Apoi mi-a acaparat din nou toată atenția privirea Claritei, o privire care îmi trezise interesul în timpul nefericitului incident cu masa, dar atunci, poate pentru că am confruntat-o cu altă privire, a lui Frau Else, aceasta a rămas pe planul al doilea, în limbul privirilor, ca să reînvie acum, densă și încremenită ca un peisaj (meditreraneean? african?).

- Fetițo, Clarita, jignita pari tu, ce distractiv.

- Ne datorezi o explicație, măcar.

- Ce ai făcut n-a fost bine, nu-i așa?

- Javi e făcut praf și pe tine te doare-n cot.

- De tine nu mai vor să audă.

- Nici în ruptul capului.

Cu o mișcare bruscă, fata s-a eliberat de Lup (lasă-mă să-mi fac treaba!) și a aranjat cearșaful, i-a vârât marginile sub saltea, a schimbat fața de pernă, a întins și a netezit ușoara cuvertură crem; odată terminate toate acestea, în loc să plece, căci activitatea desfășurată îi lăsase pe Lup și pe Miel fără argumente și

fără chef de a continua, a rămas în celălalt capăt al camerei, cu mâinile în sân, despărțită de noi de patul imaculat, și a întrebat ce mai trebuie să asculte. O clipă am crezut că mi se adresează mie. Atitudinea provocatoare, contrastând peste măsură cu propria-i statură, părea încărcată de simboluri pe care doar eu puteam să le descifrez.

– Cu tine n-am nimic. Javi e un neisprăvit...

Lupul s-a așezat pe o latură a patului și a început să răsucească o țigară de hașiș, în vreme ce o cută se lățea pe cuvertură, clară, până ajungea în celălalt capăt, atingând marginea prăpastiei.

– Un prost de dă în gropi, a spus Mielul.

Eu am zâmbit și am clătinat de câteva ori din cap, ca dându-i de înțeles Claritei că mă ocup de situație. N-am vrut să spun nimic, cu toate că mă deranja că își luaseră libertatea de a fuma în camera mea, fără să-mi ceară voie. Ce ar crede Frau Else dacă ar apărea dintr-odată? Ce părere și-ar face despre mine clienții și angajații hotelului, dacă le-ar ajunge la urechi chestia asta? În ultimă instanță, cine putea să mă asigure că fata n-avea să-și dea drumul la gură?

– Vrei?

Lupul a tras de vreo două ori din țigară și mi-a dat-o mie. Ca să nu fac impresie proastă, din timiditate, am aspirat profund o singură dată, bucuros că filtrul nu era ud, și i-am dat-o Claritei. Inevitabil, degetele ni s-au atins, poate mai mult timp decât s-ar fi cuvenit, și am avut impresia că obrajii i s-au înroșit. Cu un gest de resemnare, în realitate un mod implicit de a tranșa misterioasa discuție cu spaniolii, camerista s-a așezat lângă masă, cu spatele spre balcon, și a lăsat în mod conștiincios ca fumul țigării să acopere harta. Ce joc complicat! a zis cu voce tare și a adăugat într-o șoaptă: doar pentru minți!

Lupul și Mielul s-au privit, nu pot să spun dacă nehotărâți sau consternați, și apoi mi-au căutat încuviințarea, și ei, însă eu nu puteam s-o privesc decât pe Clarita și mai degrabă decât pe Clarita fumul, imensul nor de fum suspendat deasupra

Europei, albastru şi sticlos, reînnoit de buzele întunecate ale fetei împrăştiind cu minuţiozitate de constructor finele şi lungile tuburi de fum, care apoi se turteau, la nivelul Franţei, Germaniei şi ale vastelor spaţii din Est.

- Fetiţo, Clarita, mai dă şi altora, s-a plâns Mielul.

Ca şi cum am fi smuls-o dintr-un vis frumos şi eroic, cameristа ne-a privit şi, fără să se ridice, şi-a întins braţul cu jointul între degete; avea braţele slabe, presărate cu mici cercuri mai deschise la culoare decât restul pielii. Am sugerat că poate se simte rău, că nu e obişnuită să fumeze, că cel mai bine ar fi să se întoarcă fiecare la treaba lui, incluzându-i în aceasta din urmă pe Lup şi pe Miel.

- Da' de unde, îi place, a zis Lupul, dându-mi ţigara, care de data aceasta era plină de salivă şi din care am tras cu buzele întoarse înăuntru.

- Ce-mi place?

- Jointurile, neruşinato, a trântit Mielul.

- Nu-i adevărat, a zis Clarita, sculându-se în picioare cu un gest mai degrabă teatral decât spontan.

- Stai liniştită, Clarita, stai liniştită, a spus Lupul cu o voce dintr-odată mieroasă, catifelată, ba chiar efeminată, în timp ce o ţinea de un umăr şi cu mâna liberă îi dădea palme uşoare pe coaste, să nu dobori piesele, ce ar crede prietenul nostru german, că eşti o proastă, iar tu proastă nu eşti deloc.

Mielul mi-a făcut cu ochiul şi s-a aşezat pe pat, în spatele cameristei, schiţând o pantomimă sexuală de două ori tăcută, căci până şi râsul cu gura până la urechi îi era îndreptat nu spre mine sau spre spatele Claritei, ci spre... un fel de regat de piatră... o zonă mută (cu ochii deschişi în carne vie) care se instalase pe nesimţite în camera mea, să zicem... de la pat până la peretele decorat cu copii xerox.

Lupul, care abia atunci am observat că îşi ţinea pumnul strâns, încât loviturile *puteau* să doară, şi-a deschis mâna şi a cuprins un sân al cameristei. Corpul Claritei a părut să se lase biruit, înmuiat de siguranţa cu care o explora Lupul. Fără să se

ridice de pe pat, cu trunchiul anormal de rigid şi mişcându-şi braţele ca o păpuşă articulată, Mielul a pus stăpânire cu ambele mâini pe fesele fetei şi a murmurat o obscenitate. A zis târfă, sau paraşută, sau împuţită. M-am gândit că am să asist la un viol şi mi-am amintit cuvintele domnului Pere în Costa Brava despre statisticile violurilor în sat. Idiferent dacă le erau sau nu le erau acestea intenţiile, nu se grăbeau: o clipă toţi trei au întruchipat un tablou viu, în care singurul lucru discordant era vocea Claritei, rostind „nu", de fiecare dată cu altă sonoritate, de parcă n-ar fi ştiut şi ar fi căutat tonul cel mai potrivit ca să refuze.

– O aşezăm mai comod?

Întrebarea era pentru mine.

– Omule, bineînţeles, aşa o să stea mai bine, a zis Mielul.

Am aprobat din cap, dar nici unul dintre ei trei nu s-a clintit: Lupul, în picioare, ţinea de mijloc o Clarita care părea să aibă lână în loc de muşchi şi de oase, iar Mielul la marginea patului, mângâind fesele fetei cu mişcări circulare şi ritmice, de parcă ar fi amestecat piese de domino. O asemenea lipsă de dinamism m-a împins la un gest nesocotit. M-am întrebat dacă nu cumva totul era un montaj, o cursă ca să mă facă de râs, vreo glumă ciudată, ce putea fi gustată doar de ei. Am dedus că, dacă am dreptate, coridorul în momentul acela pesemne că nu era gol. Întrucât eu eram cel mai aproape de uşă, nu-mi era deloc greu să întind mâna şi s-o deschid, ca să scap de îndoieli. Cu o mişcare rapidă, deşi nu era nevoie de rapiditate, am făcut-o. Nu era nimeni. Totuşi, am ţinut uşa deschisă. De parcă ar fi fost stropiţi cu o găleată cu apă rece, Lupul şi Mielul şi-au întrerupt pipăitul cu o tresărire, iar camerista, dimpotrivă, mi-a dăruit o privire de simpatie pe care am ştiut s-o apreciez şi s-o înţeleg. I-am ordonat să plece. Imediat şi fără să crâcneşti! Supusă, Clarita şi-a luat rămas-bun de la spanioli şi s-a îndepărtat pe coridor cu un pas istovit, familiar tuturor cameristelor de hotel; văzută din spate, părea lipsită de apărare şi deloc atrăgătoare. Probabil aşa era.

Când am rămas singuri și înainte ca spaniolii să-și revină din uimire, am întrebat pe un ton care nu admitea replică și nici subterfugii dacă Charly *violase* pe cineva. În momentul acela aveam certitudinea că un zeu îmi inspiră cuvintele. Lupul și Mielul au schimbat o privire în care se amestecau în egală măsură neînțelegerea și suspiciunea. Nu bănuiau ce-i așteaptă!

- Să violeze o fată? Bietul Charly, odihnească-se în pace?

- Perversul de Charly! am aprobat.

Cred că eram dispus să scot adevărul de la ei chiar și prin lovituri. Singurul care putea deveni un rival demn de luat în seamă era Lupul; Mielul abia măsura un metru șaizeci și era tipul plăpând pe care prima palmă îl scoate din luptă. Deși nu trebuia să fiu prea încrezător, nu existau motive să fiu atât de prudent. Situația mea strategică era optimă pentru o luptă: dominam singura ieșire, pe care puteam s-o blochez când credeam că e de dorit ori s-o utilizez ca să fug dacă lucrurile ieșeau rău. Și contam pe factorul surpriză. Pe groaza provocată de mărturisirile neprevăzute. Pe probabila lipsă de agilitate mintală a Lupului și a Mielului. Acum, dacă trebuie să fiu sincer, nimic din toate acestea nu fusese plănuit; pur și simplu s-a întâmplat, ca în filmele de mister în care se vede o imagine, iar și iar, până îți dai seama că e cheia crimei.

- Omule, să respectăm morții, mai ales dacă ne-au fost prieteni, a zis Mielul.

- Pe naiba, am strigat.

Amândoi erau palizi și am înțeles că nu aveau să se bată, ci că nu voiau decât să iasă din cameră cât mai repede.

- Pe cine vrei să fi violat?

- Asta vreau să știu. Pe Hanna? am zis.

Lupul m-a privit cum privești un nebun sau un copil:

- Hanna era nevastă-sa, cum vrei s-o violeze?

- A făcut-o sau n-a făcut-o?

- Nu, omule, bineînțeles că nu, ce-ți mai trece și ție prin cap, a spus Mielul.

– Charly n-a violat pe nimeni, a întărit Lupul. Era bun ca pâinea caldă.

– Charly era bun ca pâinea caldă?

– E incredibil că, fiind prieten cu el, nu ştii asta.

– Nu era prietenul meu.

Lupul a râs cu un râs profund şi scurt, fără reţineri, zămislit din oase, şi a zis că îşi dăduse seama, să nu mă amăgesc, că el nu e atât de prost. Apoi a afirmat din nou că Charly era om cumsecade, incapabil să forţeze pe cineva, iar dacă a fost cât pe ce să fie siluit cineva, acela a fost el, în noaptea când le-a lăsat pe Ingeborg şi pe Hanna pe şosea. Revenind în sat, s-a îmbătat cu nişte străini; după părerea Lupului, trebuie să fi fost un grup de străini, posibil germani. De la bar au plecat toţi, un număr nedesluşit, doar bărbaţi, pe plajă. Charly îşi amintea înjurăturile, nu toate adresate lui, ghionturile, poate glume proaste şi încercarea de a-i da pantalonii jos.

– L-au violat pe el, atunci?

– Nu. Pe ăla care se năpustise asupra lui l-a pus pe fugă dintr-un şut şi a şters-o. Nu erau mulţi şi Charly era puternic. Dar era furios şi voia să se răzbune. A venit la mine acasă. Când ne-am dus pe plajă, nu mai era nimeni.

I-am crezut; liniştea din cameră, zgomotul înăbuşit de pe Paseo Marítimo, chiar şi soarele care se ascundea şi marea estompată de perdelele din balcon, totul era în favoarea celor doi mizerabili.

– Crezi că Charly s-a sinucis, nu-i aşa? Păi nu s-a sinucis, Charly nu s-ar fi sinucis niciodată. A fost un accident.

Am abandonat toţi trei poziţiile defensive şi am lăsat la o parte întrebările, ca să adoptăm fără tranziţie o atitudine tristă (deşi cuvântul e exagerat şi vag), care ne-a făcut să ne aşezăm pe pat sau pe jos, toţi trei sub mantia călduţă a solidarităţii, de parcă am fi fost cu adevărat prieteni sau tocmai ne tăvăliserăm cu camerista, ţinând discursuri scurte, pe care ceilalţi le ascultau chicotind şi vorbind monosilabic, tolerând cealaltă

prezență, care palpita arătându-ne spatele robust în celălalt capăt al camerei.

Din fericire, Mielul a aprins din nou țigara cu haşiş şi am împărțit-o până când s-a terminat. Nu mai era. Lupul a avut grijă să împrăştie suflând scrumul aşternut pe mochetă.

Am ieşit împreună să bem bere la Colțul Andaluzilor.

Barul era gol şi am cântat un cântec.

Peste o oră nu mai puteam să-i suport şi mi-am luat rămas-bun.

Generalii mei preferaţi

Nu caut în ei perfecţiunea. Perfecţiunea, pe o tablă, ce înseamnă, dacă nu moartea, neantul? În numele lor, în carierele lor fulgerătoare, în ceea ce va configura amintirea, caut imaginea mâinilor lor în ceaţă, albe şi sigure, le caut ochii scrutând bătălii (chiar dacă sunt puţine fotografiile care-i arată în această postură), imperfecţi şi singulari, delicaţi, distanţi, ursuzi, cutezători, prudenţi, la toţi e posibil să găseşti curaj şi dragoste. La Manstein, la Guderian, la Rommel. Generalii Mei Preferaţi. Şi la Rundstedt, la Von Bock, la Von Leeb. Nici lor, nici altora nu le cer perfecţiune; mă opresc la chipurile deschise şi impenetrabile, la depeşe, uneori doar la un nume şi un gest minuscul. Ba chiar uit dacă la începutul războiului Cutare comanda o Divizie sau un Corp, dacă era mai eficient în fruntea tancurilor de război sau a infanteriei, confund locurile şi operaţiunile. Nu strălucesc mai puţin din motivul acesta. Totalitatea îi estompează, în funcţie de perspectivă, dar întotdeauna îi conţine. Nici o ispravă de vitejie, nici o slăbiciune, nici o rezistenţă scurtă sau îndelungată nu se pierde. Dacă Arsul ar cunoaşte şi ar aprecia puţin literatura germană din secolul acesta (şi e probabil să o cunoască şi să o aprecieze!), i-aş spune că Manstein este comparabil cu Günter Grass şi că Rommel e comparabil cu... Celan. În acelaşi fel, Paulus e comparabil cu Trakl, iar predecesorul său, Reichenau, cu Heinrich Mann. Guderian e perechea lui Jünger şi Kluge a lui Böll. N-ar înţelege. Cel puţin n-ar înţelege încă. Dimpotrivă, mie îmi e uşor să le caut ocupaţii, porecle, hobbyuri, tipuri de casă, anotimpuri ale anului etcetera. Sau să-mi petrec

ore în şir comparând şi făcând statistici cu dosarele lor personale. Ordonându-le şi reordonându-le: după jocuri, după decoraţii, după victorii, după înfrângeri, după ani de viaţă, după cărţi publicate. Nu sunt şi nici nu par sfinţi, dar uneori i-am văzut în cer, ca într-un film, cu chipurile supraimprimate pe nori, zâmbindu-ne, privind spre orizont, exersând saluturi, unii încuviinţând, ca şi cum ar clarifica îndoieli nerostite. Împart norii şi cerul cu generalii lui Frederic cel Mare, de parcă ambele epoci şi toate jocurile s-ar contopi într-un singur şuvoi de abur. (Câteodată îmi imaginez că prietenul meu Conrad e bolnav, internat într-un spital, fără vizite, cu toate că eu aş sta în picioare lângă uşă, iar în agonia lui descoperă, reflectate pe perete, hărţile şi piesele pe care n-are să le mai atingă! Vremea lui Frederic şi a tuturor generalilor scăpaţi de legile de pe lumea cealaltă! Golul pe care îl loveşte pumnul bietului meu Conrad!) Figuri simpatice, în ciuda tuturor lucrurilor. Ca Model Titanicul, Schörner Căpcăunul, Rendulic Bastardul, Arnim Supusul, Witzleben Veveriţa, Blaskowitz cel Drept, Knobelsdorff cel Bun la Toate, Balck Pumnul, Manteuffel cel Neînfricat, Student Caninul, Hausser cel Negru, Dietrich Autodidactul, Heinrici Stânca, Busch Agitatul, Hoth Slăbănogul, Kleist Astronomul, Paulus cel Trist, Breith cel Tăcut, Viettinghoff cel Încăpăţânat, Bayerlein cel Studios, Hoeppner cel Orb, Salmuth Academicianul, Geyr cel Nestatornic, List cel Luminos, Reinhardt Mutulică, Meindl Porcul mistreţ, Dietl Patinatorul, Whöler Căposul, Chevallerie cel Distrat, Bittrich Coşmarul, Falkenhorst Săritorul, Wenck Tâmplarul, Nebring Entuziastul, Weichs cel Deştept, Eberbach Depresivul, Dollman Cardiacul, Halder Majordomul, Sodenstern cel Rapid, Kesselring Muntele, Küchler Introvertitul, Hube cel Inepuizabil, Zangen Întunecatul, Weiss cel Transparent, Friessner cel Şchiop, Stumme Ghinionistul, Mackensen Invizibilul, Lindemann Inginerul, Westphal Caligraful, Marcks cel Duşmănos, Stulpnagel cel Elegant, Von Thoma Flecarul... Ziditi în Cer... În acelaşi nor ca Ferdinand, Brunswick, Schwerin, Lehwaldt, Ziethen, Dohna, Kleist, Wedell, generalii

lui Frederic... În acelaşi nor ca Armata lui Blücher, învingătorul de la Waterloo: Bulow, Ziethen, Pirch, Thielman, Hiller, Losthin, Schwerin, Schulenberg, Watzdorf, Jagow, Tippelskirchen etcetera. Figuri emblematice, capabile să intre cu grămada în toate visurile, la strigătul de Evrika!, Evrika!, Trezeşte-te!, ca să deschizi ochii, dacă ai putut să le asculţi chemarea fără teamă şi să găseşti la picioarele patului Situaţiile Favorite care au fost şi Situaţiile Favorite care ar fi putut să fie. Între primele aş sublinia incursiunea lui Rommel cu a 7-a Blindată în 1940, Student căzând asupra Cretei, înaintarea lui Kleist cu Întâia Armată Blindată prin Caucaz, ofensiva celei de-a 5-a Armate Blindate a lui Manteuffel în Ardeni, campania Armatei a 11-a a lui Manstein în Crimeea, tunul Dora în sine, Steagul pe Elbrus în sine, rezistenţa lui Hube în Rusia şi în Sicilia, Armata a 10-a a lui Reichenau rupându-le gâtul polonezilor. Dintre Situaţiile Favorite care nu au fost, am o predilecţie specială pentru luarea Moscovei de către trupele lui Kluge, pentru cucerirea Stalingradului de către trupele lui Reichenau, şi nu de Paulus, pentru debarcarea celei de-a 9-a şi celei de-a 16-a Armate în Marea Britanie cu tot cu lansarea paraşutiştilor, pentru obţinerea liniei Astrahan-Arhanghelsk, pentru succesul în Kuesk şi Mortain, pentru retragerea în ordine până în celălalt capăt al Senei, pentru recucerirea Budapestei, pentru recucerirea oraşului Anvers, pentru rezistenţa indefinită în Curlanda şi Konigsberg, pentru fermitatea liniei de pe Oder, pentru Reduta alpină, pentru moartea Ţarinei şi schimbarea alianţelor... Neghiobii, prostii, fast inutil, cum spune Conrad, ca să nu vedem ultimul adio al generalilor satisfăcuţi la victorie sau care ştiu să piardă când sunt înfrânţi. Chiar şi la înfrângerea absolută. Fac cu ochiul, exersează saluturi militare, contemplă orizontul sau dau din cap încuviinţând. Ce legătură au ei cu hotelul acesta care se dărâmă? Nici una, dar ajută; ridică moralul. Prelungesc momentul în care îşi iau adio până în eternitate şi mă fac să-mi amintesc vechi partide, după-amiezi, seri, din care mai rămân nu doar triumful, nici eşecul, ci o mişcare, o fentă, o ciocnire şi palmele prietenilor pe spate.

Toamna lui 42. Iarna lui 42

- Am crezut că ai plecat, zice Arsul.
- Unde?
- În oraşul tău, în Germania.
- De ce-aş fi plecat, Arsule? Crezi că mi-e frică?

Arsul spune nu, nu, nu, nu, foarte domol, aproape fără să-şi mişte buzele, evitând ca privirea mea s-o întâlnească pe a lui; se uită fix doar la tablă, restul abia îi atrage atenţia câteva secunde. Agitat, se plimbă de la un perete la altul, ca un deţinut, însă ocoleşte zona balconului, de parcă ar vrea să nu fie descoperit de pe stradă; poartă un tricou cu mânecă scurtă şi pe braţ, peste arsuri, se desluşeşte un strat subţire de muşchi verde, abia perceptibil, probabil resturile unei creme. Astăzi, totuşi, n-a fost soare şi, după câte îmi amintesc, nici în zilele cele mai fierbinţi nu l-am văzut dându-şi cu cremă. Trebuie să deduc că i se descuamează pielea? Ceeea ce eu iau drept muşchi este piele nouă, refăcută? Astfel îşi reînnoieşte organismul pielea moartă? Oricum ar fi, e repugnant. Din gesturile lui s-ar spune că îl preocupă ceva, deşi cu indivizii de felul acesta nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Deocamdată are un zdrobitor noroc la zaruri. Totul îi iese bine, chiar şi atacurile cele mai dezavantajoase. Habar n-am dacă mişcările lui fac parte dintr-o strategie globală sau sunt produsul întâmplării, al loviturilor date ici şi colo, dar nu se poate tăgădui că are norocul începătorului. În Rusia, după atacuri şi contraatacuri succesive, trebuie să dau înapoi până la linia Leningrad – Kalinin – Tula – Stalingrad – Elista, în timp ce o nouă ameninţare roşie pluteşte din marginea

sudică, în Caucaz, cu dublă direcție: spre Maikop, oraș aproape lipsit de apărare, și spre Elista. În Anglia reușesc să păstrez măcar un hexagon, Portsmouth, după o ofensivă în masă a unităților anglo-americane, care în ciuda tuturor lucrurilor nu-și ating scopul de a mă expulza de pe insulă. Menținând Portsmouth, rămâne în picioare amenințarea la Londra. În Maroc, Arsul debarchează două corpuri de infanterie americană, singura mutare simplă care nu văd să aibă alt obiectiv în afară de agasare și îndepărtarea forțelor germane de pe alte fronturi. Grosul armatei mele e în Rusia și acum nu cred că pot să scot de acolo nici măcar o piesă de rezervă.

– Și dacă credeai că nu mai sunt aici, de ce-ai venit?

– Pentru că avem o înțelegere.

– Avem noi doi o înțelegere, Arsule?

– Da. Jucăm seara, asta e înțelegerea; eu vin chiar dacă tu nu ești, până când se termină jocul.

– Într-o zi n-o să te lase să intri sau o să te dea afară în șuturi.

– Se prea poate.

– Pe de altă parte, într-o zi am să mă hotărăsc să plec și, cum nu e întotdeauna ușor să dau de tine, poate n-am să reușesc să-mi iau rămas-bun. Pot să-ți las un bilet pe hidrobicicletă, desigur, dacă au să mai fie pe plajă. Dar într-o zi am să plec nitam-nisam și totul are să se termine înainte de 45.

Arsul zâmbește cu cruzime (iar în cruzimea lui se pot ghici urmele unei geometrii precise și alienate), ferm convins că hidrobicicletele lui vor fi în continuare pe plajă, deși toate hidrobicicletele din sat se vor retrage în depozite de iarnă; castelul are să fie mai departe pe plajă, iar el are să mă aștepte pe mine sau umbra, deși nu vor mai fi turiști și vor veni ploile. Încăpățânarea lui e un fel de închisoare.

– Adevărul e că nu avem nimic, Arsule. Tu iei înțelegerea ca pe o obligație?

– Nu, pentru mine e un pact.

– Păi n-am încheiat nici un fel de pact, doar jucăm un joc, atâta tot.

Arsul zâmbește, spune că da, că pricepe, atâta tot, și în toiul luptei, în timp ce zarurile îl favorizează, scoate din buzunarul pantalonului, împăturite în patru, noi copii xerox pe care mi le oferă. Câteva paragrafe sunt subliniate și pe hârtie se disting pete de grăsime și de bere, de la o probabilă recitire la masa unui bar. La fel ca la primele copii, o voce interioară îmi dictează reacțiile; astfel, în loc să-i reproșez cadoul în spatele căruia poate foarte bine să se ascundă o insultă sau o provocare, cu toate că poate fi și inocenta mecanică prin care Arsul se alătură reflecțiilor mele – politică, și nu istorie militară! –, încep liniștit să le înfig lângă cele dintâi, încât la sfârșitul operației peretele de la capătul patului are un aer complet diferit de cel obișnuit. O clipă am impresia că sunt în camera altcuiva, a unui corespondent străin într-o țară fierbinte și violentă? De asemenea: camera pare mai mică. De unde sunt copiile? Din *două* cărți, una de Cutare și cealaltă de Cutare. Nu-i cunosc. Ce fel de lecții strategice se pot extrage din ele? Arsul își ferește privirea, apoi zâmbește deschis și zice că nu e oportun să-și dezvăluie planurile; intenționează să mă facă să râd; din politețe, asta fac.

În ziua următoare Arsul revine cu și mai multă forță, dacă e cu putință. Atacă Estul și eu trebuie să dau iar înapoi, acumulează efective în Marea Britanie și începe să se miște, deși deocamdată lent, din Maroc și Egipt. Pata de pe braț i-a dispărut. Mai e doar arsura, netedă și întinsă. Plimbările prin cameră îi sunt sigure, chiar grațioase și nu mai trădează agitația din ziua anterioară. Dar e adevărat că vorbește puțin. Subiectul lui preferat e jocul, lumea jocurilor, cluburile, revistele, campionatele, partidele prin corespondență, congresele etcetera și toate încercările mele de a îndrepta discuția spre alte teme, ca de exemplu cine i-a dat copiile regulamentului celui de-Al Treilea Reich, sunt zadarnice. La ce nu vrea să audă adoptă o atitudine de piatră sau de bou. Pur și simplu nu vrea să se simtă cu

musca pe căciulă. E posibil ca tactica mea în privința aceasta să păcătuiască prin delicatețe. Sunt prudent și mă străduiesc să nu-i rănesc sentimentele. Poate că Arsul îmi e dușman, dar e un bun dușman și nu prea am de ales. Ce s-ar întâmpla dacă i-aș vorbi pe șleau, dacă i-aș spune ce mi-au povestit Lupul și Mielul, cerându-i o explicație? Pesemne că la sfârșit ar trebui să aleg între cuvântul lui și al spaniolilor. Prefer să n-o fac. Astfel că vorbim despre jocuri și jucători, un subiect fără sfârșit, care pe Ars pare să-l intereseze. Cred că, dacă l-aș lua cu mine la Stuttgart, ba nu, la Paris, ar deveni o vedetă a partidelor; senzația de ridicol, stupidă, știu, dar reală, pe care am avut-o uneori când intram într-un club și vedeam de departe oameni în vârstă trudindu-se să rezolve probleme militare care pentru restul lumii sunt fumate, ar dispărea la simpla lui prezență. Chipul său ars conferă autoritate acțiunii de a juca. Îl întreb dacă i-ar plăcea să vină cu mine la Paris și îi strălucesc ochii, abia după aceea clatină din cap, negând. Cunoști Parisul, Arsule? Nu, n-am fost niciodată acolo. Ți-ar plăcea să mergi? I-ar plăcea, dar nu poate. I-ar plăcea să joace cu alții, multe partide, „una după alta", dar nu poate. Mă are doar pe mine și se mulțumește. Bine, nu e puțin, eu sunt campionul. Asta îl însuflețește. Dar i-ar plăcea, în orice caz, să joace cu alții, chiar dacă n-are de gând să cumpere jocul (sau cel puțin nu zice nimic despre asta), ba chiar la un moment dat din discursul său am impresia că vorbim despre lucruri diferite. Mă documentez, zice. După un efort înțeleg că se referă la copiile xerox. Nu-mi pot stăpâni râsul.

– Te mai duci la bibliotecă, Arsule?

– Da.

– Și împrumuți doar cărți de război?

– Acum da, înainte nu.

– Înainte de ce?

– De a începe să joc cu tine.

– Și ce fel de cărți împrumutai înainte, Arsule?

– Poezii.

- Cărți de poezii? Ce frumos. Și ce fel de cărți erau acelea?

Arsul mă privește de parcă s-ar afla în fața unui bădăran:

- Vallejo, Neruda, Lorca... Îi știi?

- Nu. Și învățai versurile pe dinafară?

- N-am memorie bună.

- Dar îți aduci aminte ceva? Poți să-mi reciți ceva, ca să-mi fac o idee?

- Nu, îmi amintesc doar senzații.

- Ce fel de senzații? Spune-mi una.

- Disperarea...

- Gata? Asta-i tot?

- Disperarea, înălțimea, marea, lucruri care nu sunt închise, ci larg deschise, de parcă ți-ar exploda pieptul.

- Da, înțeleg. Și de când ai lăsat poeziile, Arsule? De când am început Al Treilea Reich? Dacă aș fi știut, n-aș fi jucat. Și mie îmi place mult poezia.

- Ce poeți îți plac?

- Mie îmi place Goethe, Arsule.

Și tot așa, până vine timpul să plece.

17 SEPTEMBRIE

Am ieşit din hotel la cinci după-amiaza, după ce am vorbit la telefon cu Conrad, l-am visat pe Ars şi am făcut dragoste cu Clarita. Îmi vâjâia capul, lucru pe care l-am pus pe seama lipsei de mâncare, şi mi-am îndreptat paşii spre zona veche a satului, dispus să mănânc într-un restaurant pe care pusesem ochii. Din păcate, l-am găsit închis şi m-am trezit deodată rătăcind pe străduţe pe care nu călcasem niciodată, într-un cartier cu străzi înguste, dar curate, cu spatele spre zona comercială şi spre portul de pescari, din ce în ce mai absorbit de gândurile mele, bucurându-mă din plin de ambianţă, încât mi-a trecut foamea şi mi-a venit chef să-mi prelungesc plimbarea până la asfinţit. Aici ajunsesem când am auzit că mă strigă cineva pe nume. Domnule Berger. M-am întors şi am văzut că era vorba de un băiat al cărui chip, deşi îmi era oarecum familiar, nu l-am recunoscut. Salutul i-a fost efuziv. M-am gândit că putea fi vreunul dintre prietenii pe care eu şi fratele meu ni i-am făcut în sat acum zece ani. O asemenea posibilitate m-a făcut dinainte fericit. O rază de soare îi cădea chiar pe faţă, motiv din care băiatul clipea fără încetare. Vorbea mâncând cuvintele şi cu greu înţelegeam un sfert din ce spunea. A întins mâinile amândouă şi m-a apucat de coate, de parcă s-ar fi temut să nu fug. Situaţia dădea semne să se prelungească la nesfârşit. În cele din urmă, exasperat, i-am mărturisit că nu reuşeam să-mi aduc aminte de el. Sunt de la Crucea Roşie, cel care a ajutat cu hârţogăria în cazul prietenului dumneavoastră. Ne-am cunoscut în acele triste împrejurări!

Cu un gest hotărât, a scos din buzunar un fel de carnet şifonat, care-l recomanda drept membru al Crucii Roşii a Mării. Odată rezolvat totul, am oftat amândoi şi apoi am râs. Imediat am fost invitat să beau o bere, pe care am acceptat-o fără să mă jenez. Nu mică mi-a fost surpriza când mi-am dat seama că nu aveam să mergem la un bar, ci acasă la salvamar, la câţiva paşi de acolo, pe aceeaşi stradă, la etajul al treilea dintr-o clădire întunecată şi prăfuită.

Camera mea de la Del Mar era mai vastă decât tot apartamentul acela, dar bunăvoinţa amfitrionului meu suplinea lipsurile materiale. Se numea Alfons şi, după cum mi-a spus, îşi făcea studiile la seral: trambulina pentru a se instala apoi la Barcelona. Scopul său: să devină designer sau pictor, misiune imposibilă, oricum ai fi privit, judecând după hainele lui, după afişele care tapetau până la ultimul colţişor de perete, după amestecul de mobile, totul de un prost gust îngrozitor. De fapt, caracterul salvamarului avea ceva particular. Nu schimbaserăm mai mult de două cuvinte, eu aşezat pe un fotoliu vechi, acoperit cu o pătură cu motive indiene şi el pe un scaun probabil creat de el, când m-a întrebat pe nepusă masă dacă „şi" eu sunt artist. Am răspuns vag că scriu articole. Unde? La Stuttgart, la Köln, uneori la Milano, la New York... Ştiam, a zis salvamarul. De unde ştiai? După faţă. Citesc feţele de parcă ar fi cărţi. Ceva în tonul lui sau poate în cuvintele pe care le-a folosit m-a pus în gardă. Am încercat să schimb subiectul, dar el voia să vorbească doar despre artă şi l-am lăsat.

Alfons era plicticos, dar în cele din urmă am descoperit că nu era rău acolo, bând în tăcere, apărat de ce se întâmpla în sat, adică de ce se ticluia în minţile Arsului, Lupului, Mielului, soţului lui Frau Else, de aura de frăţie pe care salvamarul o desfăşurase implicit în jurul nostru. Sub piele, eram colegi şi, cum spune poetul, ne recunoscuserăm în întuneric – în cazul acesta, el mă recunoscuse cu harul lui special – şi ne îmbrăţişaserăm.

În melodia poveştilor lui de vorbitor înrăit, cărora nu le acordam câtuşi de puţin atenţie, mi-am adus aminte faptele

cele mai însemnate din ziua aceea. În primul rând, în ordine cronologică, convorbirea la telefon cu Conrad, scurtă, căci mă sunase el, şi care se referise în special la măsurile disciplinare pe care aveau de gând să le ia la mine la birou dacă nu apăream în următoarele 48 de ore. În al doilea rând, Clarita, care după ce a făcut ordine în cameră a acceptat fără prea multe mofturi să facă dragoste cu mine, e atât de mică încât, dacă aş fi putut într-un fel de proiecţie astrală să privesc patul din tavan, aş fi văzut cu siguranţă doar spatele meu şi poate vârfurile picioarelor ei. Şi în final coşmarul, de care era vinovată în parte camerista, fiindcă, odată terminată partida de sex, chiar înainte să se îmbrace şi să se întoarcă la treaba ei, am căzut într-o somnolenţă stranie, de parcă aş fi fost narcotizat, şi am avut următorul vis. Mergeam pe Paseo Marítimo la douăsprezece noaptea, ştiind că în cameră mă aşteaptă Ingeborg. Strada, clădirile, plaja, marea însăşi dacă e posibil, erau mult mai mari decât în realitate, ca şi cum satul ar fi fost transformat ca să primească giganţi. Dimpotrivă, stelele, deşi numeroase, cum e normal în nopţile de vară, erau vizibil mai mici, vârfuri de ac care nu făceau decât să dea un aer de boală bolţii cereşti. Mergeam repede, însă Del Mar tot nu apărea la orizont. Atunci, când mă cuprindea disperarea, de pe plajă se ivea cu pas istovit Arsul, cu o cutie de carton sub braţ. Se aşeza pe parapet fără să mă salute şi arăta spre mare, spre negură. Cu toate că păstram o distanţă prudentă de vreo zece metri, vedeam bine literele şi culorile portocalii ale cutiei şi îmi erau familiare: era Al Treilea Reich, Al Treilea Reich al meu. Ce făcea Arsul, la ora aceea, cu jocul meu? Poate se dusese la hotel şi Ingeborg, de ciudă, i-l făcuse cadou. Îl furase? Am preferat să aştept fără să pun nici o întrebare, intuind că în întuneric, între mare şi Paseo, mai e cineva, şi m-am gândit că vom avea timp, eu şi Arsul, să ne rezolvăm problemele între patru ochi. Astfel că am tăcut şi am aşteptat. Arsul a deschis cutia şi a început să desfăşoare jocul pe parapet. Are să strice piesele, mi-am zis, dar tot n-am spus nimic. Briza nocturnă a clătinat de vreo

două ori tabla. Nu-mi amintesc în ce moment a aranjat Arsul unităţile în nişte poziţii pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci. Germania are necazuri. Tu joci cu Germania, a spus Arsul. Am luat loc pe parapet, în faţa lui, şi am studiat situaţia. Da, necazuri, toate fronturile gata să se spargă şi economic prăbuşită, fără Forţă Aeriană, fără Marină de Război şi cu o Armată de Uscat insuficientă pentru inamici atât de puternici. O luminiţă roşie mi s-a aprins în cap. Ce jucăm? am întrebat. Jucăm campionatul Germaniei sau campionatul Spaniei? Arsul a dat din cap în semn că nu şi a arătat din nou spre locul unde se prăvăleau valurile, unde se înălţa, enorm şi sumbru, castelul de hidrobiciclete. Ce jucăm? am insistat cu ochii plini de lacrimi. Aveam impresia cumplită că marea se apropie de Paseo, fără grabă şi fără pauze, inevitabil. Singurul lucru care contează, a răspuns Arsul, evitând să mă privească. Situaţia Armatelor mele nu lăsa prea multe speranţe, dar am făcut un efort ca să joc cu precizie maximă şi am refăcut fronturile. N-aveam de gând să mă predau fără să lupt.

- Care e singurul lucru care contează? am zis, supraveghind mişcarea mării.

- Viaţa.

Armatele Arsului au început să-mi zdrobească metodic liniile.

Cel care pierde îşi pierde viaţa? Pesemne că e nebun, m-am gândit, în vreme ce mareea urca, nemăsurată, cum n-o mai văzusem niciodată în Spania şi nicăieri altundeva.

- Câştigătorul dispune de viaţa învinsului.

Arsul mi-a spart frontul în patru puncte diferite şi a intrat în Germania prin Budapesta.

- Eu nu vreau viaţa ta, Arsule, să nu exagerăm, am zis, transferându-mi în regiunea Vienei singura rezervă.

Marea scălda marginea parapetului. Frisoanele mi-au cuprins tot corpul. Umbrele clădirilor înghiţeau puţina lumină de pe Paseo Marítimo.

– În plus, scenariul ăsta e făcut special pentru ca Germania să piardă!

Apa a urcat pe treptele de pe plajă și s-a revărsat de-a lungul trotuarului. Gândește-ți bine următoarea mutare, m-a avertizat Arsul și a plecat, plescăind, spre Del Mar; acela era singurul sunet care se auzea. Ca o vijelie mi-au trecut prin cap imaginile lui Ingeborg singură în cameră, a lui Frau Else singură pe un coridor între spălătorie și bucătărie, a bietei Clarita plecând la sfârșitul zilei de muncă pe ușa de serviciu, obosită și slabă ca o coadă de mătură. Apa era neagră și acum îmi ajungea până la genunchi. Un soi de paralizie mă împiedica să-mi mișc brațele și picioarele, încât nu puteam să-mi reorganizez piesele pe hartă și nici s-o iau la fugă după Ars. Zarul, alb ca luna, era cu 1 în sus. Puteam să-mi mișc gâtul și puteam să vorbesc (măcar să murmur), dar cam atât. Curând, apa a smuls tabla de pe parapet și acesta, împreună cu *force pool*-urile și cu piesele, a început să plutească, îndepărtându-se de mine. Unde aveau să se ducă, oare? Spre hotel sau spre zona veche a satului? Avea să le găsească vreodată cineva? Și, dacă le găseau, aveau să fie în stare să recunoască în harta aceea harta bătăliilor din Al Treilea Reich și în piesele acelea corpurile blindate și de infanterie, aviația, marina din Al Treilea Reich? Bineînțeles că nu. Piesele, care erau peste cinci sute, aveau să plutească împreună în primele minute, apoi aveau să se despartă în mod inevitabil, până se pierdeau pe fundul mării; harta și *force pool*-urile, mai mari, aveau să reziste mai mult, ba chiar exista posibilitatea ca valurile să le scoată pe uscat în vreo stâncărie, unde aveau să putrezească alene. Cu apa până la gât, mi-am zis că la urma urmelor erau doar bucăți de carton. Nu pot să spun că eram cuprins de angoasă. Liniștit și fără speranța de a scăpa, așteptam clipa în care apa avea să mă acopere. Atunci s-au ivit în zona luminată de felinare hidrobicicletele Arsului. Adoptând una dintre multiplele formațiuni în săgeată (o hidrobicicletă în frunte, șase venind în urma ei câte două și ultimele trei împreună, închizând marșul),

alunecau fără zgomot, sincronizate și grațioase în felul lor, de parcă potopul ar fi fost momentul cel mai potrivit pentru o defilare militară. S-au rotit iar și iar pe ceea ce cândva fusese plaja, fără ca privirea mea stupefiată să se poată dezlipi de ele o secundă; dacă pedala cineva și le conducea, nu încape îndoială că erau spirite, căci eu n-am văzut pe nimeni. În cele din urmă s-au îndepărtat, nu mult, în largul mării și au schimbat formația. Acum erau aliniate în șir indian și, ca prin minune, nu înaintau, nu dădeau înapoi, nici măcar nu se clinteau în marea aceea de nebuni luminată de o furtună de fulgere în depărtări. De unde mă aflam puteam să deslușesc doar botul primei hidrobiciclete, atât de desăvârșită era noua formație adoptată. Fără să bănuiesc nimic, am observat cum hidrobicicletele despicau apa și începea din nou mișcarea. Veneau drept spre mine! Nu foarte rapide, însă neabătute și grele ca vechile cuirasate Dreadnought de pe vremea bătăliei din Iutlanda. Chiar înainte ca flotorul primei, după care ar fi urmat celelalte nouă, să-mi sfărâme capul, m-am trezit.

Conrad avea dreptate, nu când stăruia să mă întorc, ci când îmi zugrăvea situația ca produsul unei perturbări nervoase. Dar să nu exagerăm, coșmarurile nicicând nu mi-au fost străine; singurul vinovat eram eu și poate tâmpitul de Charly, pentru că murise înecat. Deși Conrad vedea perturbarea în faptul că pentru prima oară pierdeam un Al Treilea Reich. Pierd, e adevărat, dar fără să renunț la jocul curat. Ca exemplu, am izbucnit în hohote. (Germania, după cum spune Conrad, a pierdut cu fairplay; dovada e că n-a folosit gaze toxice nici măcar împotriva rușilor, ha, ha, ha.)

Înainte să plec, salvamarul m-a întrebat unde e înmormântat Charly. I-am spus că habar n-am. Putem să mergem la mormântul lui într-o seară, a propus. Pot să aflu la Comandamentul Naval. Bănuiala că Charly putea să fie înmormântat în sat mi s-a instalat în cap ca o bombă cu ceas. N-o face, am zis. Salvamarul, am băgat de seamă atunci, era beat și agitat.

Trebuie, a subliniat cuvântul acesta, să-i aducem un ultim omagiu prietenului nostru. Nu era prietenul tău, am mormăit. E acelaşi lucru, ca şi cum ar fi fost, noi, artiştii, suntem fraţi oriunde ne-am întâlni, vii sau morţi, fără limită de vârstă sau de timp. Cel mai probabil e că l-au trimis în Germania, am zis. Chipul salvamarului s-a congestionat şi apoi a izbucnit în hohote atât de profunde, că a fost cât pe ce să cadă pe spate. Minciună sfruntată! Trimit cartofi, dar nu pe morţi, şi cu atât mai puţin *vara*. Prietenul nostru e aici, degetul arătător a indicat pământul cu un gest care nu admitea replică. A fost nevoie să-l ţin de umeri şi să-i ordon să se culce. Insista să mă însoţească până în stradă cu pretextul că pot să găsesc uşa principală închisă. Şi mâine am să cercetez unde l-au înmormântat pe fratele nostru. Nu era fratele nostru, am repetat obosit, deşi înţelegeam că în clipa aceea, din cauza cine ştie cărei deformări monstruoase, lumea lui era compusă aproape exclusiv din noi trei, singurii oameni într-un ocean imens şi necunoscut. În lumina aceasta nouă, salvamarul dobândea caracteristicile unui erou şi unui nebun. În picioare amândoi în mijlocul palierului, l-am privit în ochi şi privirea lui sticloasă a mulţumit pentru privirea mea fără s-o înţeleagă deloc. Păream doi copaci, dar salvamarul a început să dea din mâini în direcţia mea. Precum Charly. Atunci am hotărât să-l împing, să văd ce se întâmplă şi s-a întâmplat lucrul cel mai logic: salvamarul a căzut şi nu s-a mai ridicat, avea picioarele strânse şi faţa pe jumătate acoperită de un braţ, un braţ alb, neatins de soare, ca al meu. Apoi am coborât liniştit treptele şi m-am întors la hotel la timp ca să fac un duş şi să cinez.

Primăvara lui 43. Arsul îşi face intrarea puţin mai târziu decât de obicei. Adevărul este că soseşte în fiecare zi ceva mai târziu decât în ziua anterioară. Dacă o ţine tot aşa, vom ajunge să jucăm runda finală la şase dimineaţa. Are oare asta vreo semnificaţie? La Vest îmi pierd ultimul hexagon în Anglia. Datele continuă să-l favorizeze. La est linia frontului mergea

de-a lungul localităţilor Tallinn – Vitebsk – Smolensk – Breansk – Harkov – Rostov şi Maikop. În Mediterana împiedic un atac american asupra Oranului, dar nu pot să trec la ofensivă; în Egipt totul rămâne la fel, frontul se menţine în hexagoanele LL26 şi MM26, lângă Depresiunea Qattara.

18 SEPTEMBRIE

Ca o rază de lumină apare Frau Else în capătul coridorului. Doar ce m-am trezit şi mă duc să iau micul dejun, dar surpriza mă lasă cu gura căscată.

– Te-am căutat, spune, venindu-mi în întâmpinare.

– Unde dracu' te duseseşi?

– La Barcelona, cu familia, soţul meu nu se simte bine, asta ştiai, dar nici tu nu te simţi bine şi ai să mă asculţi.

O duc în camera mea. Miroase urât, a tutun şi a aer închis. Când trag perdelele, soarele mă face să clipesc dureros. Frau Else observă copiile xerox ale Arsului pe perete; presupun că are să mă certe pentru că asta încalcă regulile hotelului.

– E obscen, zice şi nu ştiu dacă se referă la conţinutul paginilor sau la dorinţa mea de a le expune.

– E gazeta de perete în stil chinezesc a Arsului.

Frau Else se întoarce cu spatele. A revenit, dacă e cu putinţă, şi mai frumoasă decât acum o săptămână.

– El le-a pus aici?

– Nu, eu. Arsul mi le-a făcut cadou şi... am hotărât că e mai bine să nu le ascund. Pentru el copiile xerox sunt ca decorul jocului nostru.

– Ce fel de joc monstruos e ăsta? Jocul ispăşirii? Ce lipsă de tact.

Pomeţii lui Frau Else poate s-au ascuţit uşor cât a fost plecată.

– Ai dreptate, e o lipsă de tact, cu toate că vina e a mea, eu am fost primul care a folosit copii xerox; fireşte că ale mele

erau articole despre joc; în sfârșit, venind de la Ars e previzibil, fiecare se orientează cum poate.

- Proces-verbal de la Ședința Consiliului de Miniștri din 12 noiemvrie 1938, a citit cu voce dulce și bine timbrată. Ție, Udo, nu ți se întoarce stomacul pe dos?

- Câteodată, am spus, nevrând să tranșez.

Frau Else părea din ce în ce mai agitată.

- Istoria, în general, e sângeroasă, trebuie să admitem.

- Nu vorbeam despre istorie, ci despre plecările și venirile tale. Mie nu-mi pasă de istorie. În schimb, îmi pasă de hotel și tu, aici, ești un element perturbator.

A început să desprindă cu multă grijă copiile.

Am presupus că nu doar supraveghetorul se dusese cu bârfe la ea. Oare și Clarita?

- Le iau, a rostit cu spatele la mine, ridicând copiile. Nu vreau să suferi.

Am întrebat dacă asta era tot ce avea să-mi spună. Frau Else n-a răspuns, a dat din cap, s-a apropiat și mi-a dat un sărut pe frunte.

- Îmi aduci aminte de mama, am zis.

Cu ochii deschiși, Frau Else mi-a ștanțat un sărut pe gură. Și acum? Fără să știu prea bine ce fac, am luat-o în brațe și am depus-o pe pat. Frau Else a început să râdă. Ai avut coșmaruri, a spus, inspirată fără îndoială de dezordinea totală care domnea în cameră. Râsul ei, deși poate că era la limita isteriei, părea al unei copile. Cu o mână îmi mângâia părul, murmurând cuvinte ininteligibile, și, când m-am întins lângă ea, am simțit pe obraz contrastul între inul rece al bluzei și pielea ei călduță, delicată la atingere. O clipă am crezut că are să mi se dăruiască, în sfârșit, însă când mi-am vârât mâna sub fusta ei încercând să-i dau jos chiloții, totul s-a terminat.

- E devreme, a zis, sculându-se în capul oaselor pe pat ca împinsă de un resort cu o forță imprevizibilă.

- Da, am admis, tocmai m-am trezit, dar ce contează?

Frau Else s-a ridicat de-a binelea și a schimbat subiectul, în vreme ce desăvârșitele – și rapidele! – ei mâini îi aranjau hainele de parcă ar fi fost ființe separate de restul corpului. Izbutește cu viclenie să facă propriile-mi cuvinte să se întoarcă împotriva mea. Tocmai mă trezisem? Știam cât e ceasul? Mi se părea normal să mă scol atât de târziu? Nu-mi dădeam seama de deranjul pe care asta îl crea în serviciul camerelor? Ținându-și discursul a călcat în picioare rufele aruncate pe jos și și-a pus copiile în poșetă.

În sfârșit, era limpede că n-o să facem dragoste și singura mea consolare a fost să constat că încă nu era la curent cu aventura cu Clarita.

Când ne-am luat rămas-bun, în lift, ne dăduserăm întâlnire pentru seara aceea în piața de la biserică.

Cu Frau Else la restaurantul Playamar, pe o șosea, la vreo cinci kilometri de mare, la nouă seara.

– Soțul meu are cancer.

– E grav? am zis cu certitudinea absolută că pun o întrebare ridicolă.

– Mortal.

Frau Else m-a privit de parcă am fi fost despărțiți de un geam antiglonț.

– Cât timp mai are?

– Puțin. Se poate să nu treacă de vara asta.

– Nu mai e mult până să se termine vara... Deși se pare că vremea bună are să se mențină până în octombrie, am îngăimat.

Mâna lui Frau Else pe sub masă o strângea pe a mea. Privirea, dimpotrivă, i se pierdea în depărtare. Abia acum vestea începea să prindă formă în capul meu; soțul agoniza; iată explicația, sau detonatorul multor lucruri care se întâmplau în hotel sau în afara lui. Strania atitudine de atracție și de respingere a lui Frau Else. Misteriosul sfătuitor al Arsului. Intruziunile în camera mea și supravegherea pe care o intuiam în hotel. Prin prisma aceasta, visul cu Florian Linden era o avertizare a

subconștientului meu ca să am grijă cu soțul lui Frau Else? Adevărul e că ar fi o mare dezamăgire ca totul să se reducă la o nenorocită poveste de gelozie.

– Ce au în comun soțul tău și Arsul? am întrebat după un moment ocupat doar de degetele care ni se împleteau în secret.

Restaurantul Playamar e un local frecventat de multă lume și în puțin timp Frau Else a salutat câteva persoane.

– Nimic.

Atunci am încercat să-i spun că se înșela, că amândoi plănuiau să mă facă praf, că soțul ei a furat regulile din camera mea pentru ca Arsul să învețe să joace bine, că strategia pe care o utilizau aliații nu putea fi rodul unei singure minți, că soțul ei a petrecut ore întregi în camera mea studiind jocul. N-am putut. În loc de asta i-am promis că n-am să plec până când situația ei (adică dispariția soțului) n-avea să se clarifice și că am să rămân lângă ea, că putea să se bazeze pe mine pentru orice ar fi avut nevoie, că înțelegeam că nu voia să facă dragoste, că am s-o ajut să fie tare.

Felul lui Frau Else de a-mi mulțumi pentru aceste cuvinte a fost să-mi strângă mâna până aproape că mi-a zdrobit-o.

– Ce se întâmplă? am întrebat, disimulând cât am putut ca să-mi eliberez mâna.

– Trebuie să pleci în Germania. Trebuie să ai grijă de tine, nu de mine.

Spunând asta, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Tu ești Germania, am spus.

Frau Else a izbucnit în hohote irezistibile, sonore, puternice, care au atras spre masa noastră toate privirile din restaurant. Am râs și eu cu poftă: sunt un romantic incurabil. Un caraghios incurabil, a corectat ea. De acord.

La întoarcere am oprit mașina într-un soi de popas. Pe un drum de pietriș se ajungea la o pădure de pini, unde, distribuite anarhic, sunt mese de piatră, bănci și cutii de gunoi. Când am deschis geamul am auzit o muzică îndepărtată despre care Frau Else a spus că provenea de la o discotecă din sat. Cum era

posibil, fiind atât de departe de sat? Am coborât din mașină și Frau Else, de mână, m-a condus spre o balustradă de ciment. Popasul se află pe culmea unei coline și de acolo se vedeau luminile hotelurilor și firmele fluorescente ale străzilor comerciale. Am încercat s-o sărut, dar Frau Else mi-a refuzat buzele ei. În mod paradoxal, când am urcat iar în mașină, a luat ea inițiativa. Timp de o oră ne-am sărutat și am ascultat muzica de la radio. Briza răcoroasă care intra prin ferestrele pe jumătate deschise mirosea a flori și a ierburi aromatice, iar locul era potrivit ca să facem dragoste, însă am preferat să nu întreprind nimic în sensul acesta.

Când mi-am dat seama, trecuse de douăsprezece noaptea, deși Frau Else, cu obrajii înroșiți de atâta sărutat, nu dădea semne că s-ar grăbi să se întoarcă.

Pe treptele de la intrarea în hotel l-am găsit pe Ars. Am lăsat mașina pe Paseo Marítimo și am coborât împreună. Arsul nu ne-a văzut până aproape că am ajuns în dreptul lui. Capul îi era înfundat între umeri și se uita în pământ cu un aer absorbit; în ciuda spatelui său mare, de la distanță părea un copil rătăcit fără speranță. Salut, am zis încercând să transmit bucurie, deși, din momentul când coborâsem cu Frau Else din mașină, mă invadase o tristețe vagă și persistentă. Arsul a înălțat niște ochi ca de oaie și ne-a dat bună seara. Pentru prima oară, deși pentru scurt timp, Frau Else a stat lângă mine și am zăbovit amândoi în picioare, de parcă am fi fost iubiți și ceea ce trezea interesul unuia îl trezea și pe al celuilalt. De mult ești aici? Arsul ne-a privit și a ridicat din umeri. Cum merge treaba? a întrebat Frau Else. Normal. Frau Else a râs cu râsul ei cel mai sincer, cel cristalin, cel care îndulcea noaptea:

– Ești ultimul care abandonează sezonul. Ai de lucru pentru iarnă?

– Încă nu.

– Dacă zugrăvim barul, te chem.

– De acord.

Am simţit o oarecare invidie: Frau Else ştia cum să-i vorbească Arsului, nu încăpea îndoială.

– E târziu şi mâine trebuie să mă scol devreme. Noapte bună.

De pe scări am văzut cum Frau Else se opreşte o clipă la recepţie, unde probabil că a vorbit cu cineva, apoi şi-a continuat drumul pe coridorul învăluit în penumbră, a aşteptat liftul, a dispărut...

– Ce facem acum?

Vocea Arsului m-a făcut să tresar.

– Nimic. Dormim. Jucăm în altă zi, am spus cu asprime.

Arsul a avut nevoie de un răgaz ca să-mi digere cuvintele. Am să vin mâine, a spus pe un ton în care am deslușit resentimentul. S-a ridicat dintr-un salt, ca un gimnast. Un moment ne-am privit de parcă am fi fost duşmani de moarte.

– Mâine, poate, am rostit, străduindu-mă să-mi stăpânesc tremurul brusc al picioarelor şi dorinţa de a-l strânge de gât.

Într-o luptă dreaptă, forţele ar fi aproape egale. El e mai greu şi mai scund, eu sunt mai suplu şi mai înalt; amândoi avem braţe lungi; el e obişnuit cu efortul fizic, iar arma mea cea mai bună e voinţa. Poate că factorul decisiv ar fi locul înfruntării. Pe plajă? Pare locul cel mai potrivit, pe plajă şi noaptea, dar acolo mă tem că Arsul ar fi avantajat. Unde, atunci?

– Dacă nu sunt ocupat, am adăugat cu dispreţ.

Arsul a păstrat tăcere drept răspuns şi a plecat. Când a traversat Paseo Marítimo, a întors privirea, de parcă ar fi vrut să se asigure că eu sunt încă pe scări. Dacă în clipa aceea s-ar fi ivit din întuneric o maşină cu o sută cincizeci la oră!

De pe balcon nu se zărea nici cea mai slabă luminiţă în castelul de hidrobiciclete. Bineînţeles că şi eu mi-am stins luminile, cu excepţia celei de la baie. Becul, deasupra oglinzii, răspândea o claritate acvatică şi abia lumina o bucată de mochetă prin uşa întredeschisă.

Mai târziu, după ce am tras perdelele, am aprins din nou luminile şi am analizat unul câte unul aspectele situaţiei mele. Pierdeam războiul. Nu încăpea îndoială că îmi pierdusem

slujba. Fiecare zi care trecea o îndepărta şi mai mult pe Ingeborg de o posibilă împăcare. În agonia lui, soţul lui Frau Else îşi omora timpul urându-mă, hărţuindu-mă cu subtilitatea unui bolnav fără scăpare. Conrad mi-a trimis bani puţini. Articolul pe care la început aveam de gând să-l scriu la Del Mar era dat la o parte şi uitat. Panorama nu era încurajatoare.

La trei dimineaţa m-am culcat fără să mă dezbrac şi am reluat lectura cărţii cu Florian Linden.

M-am trezit cu o apăsare în piept, puţin înainte de cinci. Nu ştiam unde mă aflu şi mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că eram încă în sat.

Pe măsură ce vara se ducea (vreau să spun pe măsură ce manifestările ei se duceau), la Del Mar începeau să se audă zgomote pe care înainte nici măcar nu le bănuisem: conductele păreau acum *goale* şi mai *mari*. Zgomotul regulat şi surd al liftului fusese înlocuit de râcâituri şi de curse impuse de tencuirea pereţilor. Vântul care legăna tocul şi balamalele ferestrei în fiecare noapte era mai puternic. Robinetele de la chiuvetă scârţâiau şi se zguduiau înainte să curgă apa. Până şi mirosul de pe coridoare, parfumate cu lavandă artificială, se degrada mai repede şi căpăta o miasmă neplăcută, care provoca o tuse îngrozitoare la primele ore ale dimineţii.

Atrăgea atenţia tusea aceea! Atrăgeau atenţia paşii nocturni pe care covoarele nu reuşeau să-i amortizeze pe de-a-ntregul!

Dar dacă ieşeai pe coridor, biruit de curiozitate, ce vedeai? Nimic.

19 SEPTEMBRIE

Când mă trezesc, o văd pe Clarita în cameră, e la picioarele patului în uniforma ei de cameristă și mă privește. Nu știu de ce, prezența ei mă face fericit. Zâmbesc și îi cer să se vâre în pat cu mine, deși, fără să-mi dau seama, o fac în germană. Cum mă înțelege Clarita e un mister, cert e că mai întâi închide ușa pe dinăuntru cu prudență și apoi se ghemuiește lângă mine, fără să-și scoată nimic, în afară de pantofi. La fel ca la întâlnirea noastră anterioară, gura îi miroase a tutun negru, ceea ce e foarte atrăgător la o fetișcană ca ea. Conform tradiției, pe buze ar trebui să aibă un gust de cârnați și de usturoi, sau de gumă de mestecat cu mentă. Mă bucur că nu e așa. Când o posed, fusta i se ridică până la mijloc și, dacă genunchii ei nu mi-ar strânge șoldurile cu disperare, aș zice că nu simte nimic. Nici un geamăt, nici o șoaptă. Clarita face dragoste în modul cel mai discret din lume. Când terminăm, la fel ca prima oară, o întreb dacă i-a plăcut. Răspunde din cap, afirmativ, și imediat sare din pat, își netezește fusta, își pune chiloții și pantofii și, în timp ce eu mă duc în baie să mă spăl, ea, eficientă, face curat în cameră, cu mare grijă să nu doboare vreo piesă.

- Ești nazist?

Îi aud vocea în timp ce îmi șterg penisul cu hârtie igienică.

- Ce-ai zis?

- Te-am întrebat dacă ești nazist.

- Nu, nu sunt. Sunt mai degrabă antinazist. Ce te face să presupui asta, jocul?

În cutia celui de-Al Treilea Reich sunt desenate câteva zvastici.

– Lupul mi-a spus că eşti nazist.

– Lupul se înşală.

O pun să intre în baie, ca să pot vorbi cu ea în timp ce fac duş. Clarita mi se pare că e atât de ignorantă, încât, dacă i-aş spune că naziştii guvernează, de exemplu, în Elveţia, ar crede.

– Nu se miră nimeni că îţi trebuie atâta timp ca să faci o cameră? Nu-ţi simte nimeni lipsa?

Clarita e aşezată pe WC, cu spatele arcuit, ca şi cum faptul că s-a ridicat din pat i-ar fi favorizat recidiva unei boli neştiute. O boală contagioasă? Camerele se fac dimineaţa, mă informează. (Eu sunt un caz special.) Ei nu-i simte nimeni lipsa şi n-o controlează nimeni, îi ajunge cât are de muncă pentru un salariu atât de mic, ca să mai suporte şi supervizări. Nici măcar Frau Else?

– Frau Else e diferită, zice Clarita.

– De ce e diferită? Te lasă să faci ce vrei? Închide ochii la treburile tale? Te protejează?

– Treburile mele sunt treburile *mele*, nu? Ce legătură are Frau Else cu treburile mele?

– Voiam să întreb dacă închide ochii la şustele tale, la aventurile amoroase.

– Frau Else înţelege oamenii.

Vocea ei bosumflată abia se face auzită peste apa de la duş.

– Asta o face diferită?

Clarita nu răspunde. Nici nu are intenţia de a pleca. Despărţiţi de oribila perdea de plastic alb cu buline galbene, amândoi neclintiţi, amândoi în expectativă, mi se face teribil de milă de ea şi mă năpădeşte dorinţa de a o ajuta. Dar cum aş putea s-o ajut, dacă sunt incapabil să mă ajut pe mine însumi?

– Te hărţuiesc, iartă-mă, spun când ies de la duş.

Trupul meu parţial reflectat în oglindă, suprapunându-se peste trupul Claritei, care se ghemuieşte imperceptibil pe WC, de parcă n-ar fi trupul unei fetiţe (ce vârstă are, şaisprezece?),

ci trupul din ce în ce mai rece al unei bătrâne, mă emoţionează până la lacrimi.

- Plângi.

Clarita zâmbeşte prosteşte. Îmi trec prosopul peste faţă şi peste păr şi ies din baie, ca să mă îmbrac. Clarita rămâne în urmă, frecând cu mopul dalele ude.

În vreun buzunar al blugilor aveam o bancnotă de cinci mii de *pesetas*, dar n-o găsesc. Adun cum pot trei mii în monede mărunte şi i le dau Claritei. Ea acceptă banii fără să spună nimic.

- Tu, care le ştii pe toate, Clarita, o iau de mijloc de parcă aş reîncepe tăvăleala, ştii în ce cameră doarme soţul lui Frau Else?

- În camera cea mai mare din hotel. Camera întunecată.

- Întunecată, de ce? Nu intră soarele?

- Ferestrele sunt întotdeauna acoperite cu draperii. Domnul e foarte bolnav.

- Are să moară, Clarita?

- Da... Dacă nu-l omori tu înainte.

Din vreun motiv misterios, Clarita trezeşte în mine instincte animalice. Până acum m-am purtat frumos cu ea, nu i-am făcut niciodată rău. Însă are însuşirea de a răscoli, prin simpla ei prezenţă, imaginile adormite în mintea mea. Imagini fugare şi îngrozitoare ca fulgerele, de care mă tem şi fug. Cum să alung puterea aceasta pe care e capabilă dintr-odată s-o dezlănţuie înlăuntrul meu? Îngenunchind-o cu forţa şi obligând-o să-mi sugă scula şi fundul?

- Glumeşti, desigur.

- Da, e o glumă, spune, uitându-se în podea, în timp ce o picătură de sudoare în echilibru perfect îi alunecă până în vârful nasului.

- Atunci spune-mi unde doarme domnul tău.

- La etajul întâi, în capătul coridorului, deasupra bucătăriilor... E imposibil să te rătăceşti...

După ce mănânc îi telefonez lui Conrad. Azi n-am ieşit din hotel. Nu vreau să mă întâlnesc din întâmplare (până unde e

din întâmplare?) cu Lupul şi cu Mielul, cu salvamarul, cu domnul Pere... Conrad nu se arată ca în dăţile anterioare surprins de telefonul meu. Detectez în vocea lui o nuanţă de istovire, de parcă s-ar teme să audă exact ceea ce am să-i cer. Se înţelege de la sine că nu-mi refuză nimic. Am nevoie să-mi trimită bani şi aşa are să facă. Cer veşti de la Stuttgart, de la Köln, despre pregătiri şi el mi le dă sumar, fără să adauge comentariile picante şi glumeţe care îmi plăceau atât de mult. Nu ştiu de ce, mă jenez să întreb de Ingeborg. Când îmi fac, în sfârşit, curaj şi pun întrebarea, răspunsul nu face decât să mă deprime. Am neagra bănuială că de data asta Conrad minte. Lipsa lui de curiozitate e un simptom nou; nici nu mă roagă să mă întorc, nici nu întreabă de partida mea. Linişteşte-te, îmi spune la un moment dat, de unde deduc că, în ceea ce mă priveşte, convorbirea n-a fost lipsită de oscilaţii dramatice, chiar mâine îţi trimit banii. Îi mulţumesc. Ne luăm rămas-bun aproape într-un murmur.

O reîntâlnesc pe Frau Else pe un coridor al hotelului. Ne oprim cuprinşi de tulburare sinceră sau prefăcută, ce mai contează, la vreo cinci metri unul de celălalt, cu braţele în şolduri, palizi, trişti, comunicându-ne din priviri deznădejdea pe care o simţim în adâncul plecărilor şi venirilor noastre. Ce mai face soţul tău? Cu mâna, Frau Else îmi indică raza de lumină de sub o uşă, sau poate liftul, nu ştiu. Ştiu doar că, împins de un impuls irezistibil şi dureros (un impuls ce ia naştere în stomacul făcut praf), scurtez distanţa şi o îmbrăţişez fără teama de a fi descoperiţi, dorind doar să mă contopesc cu ea, care aproape că nu se mai împotriveşte, câteva secunde sau toată viaţa. Udo, eşti nebun? A fost cât pe ce să-mi rupi coasta. Îmi plec capul şi cer iertare. Ce-ai păţit la buze? Habar n-am. Temperatura degetelor lui Frau Else care se depun pe buzele mele este sub zero şi tresar. Îţi sângerează, zice. După ce îi promit că am să-mi dau cu ceva în cameră, ne înţelegem să ne vedem peste zece minute la restaurantul hotelului. Fac eu cinste, spune Frau Else, la curent cu problemele mele financiare. Dacă nu eşti

acolo peste zece minute, am să trimit doi ospătari, cei mai duri, să te aducă. Am să fiu acolo.

Vara lui 43. Debarcarea americană la Dieppe și Calais. Nu mă așteptam ca Arsul să treacă la ofensivă. Este remarcabil faptul că nici un cap de pod obținut nu e prea puternic; a pus un picior în Franța, dar are să-i fie greu să-și consolideze poziția și să pătrundă. La Est situația se înrăutățește; după o nouă retragere strategică, frontul rămâne stabilit între Riga, Minsk, Kiev și hexagoanele Q39, R39 și S39. Dnipropetrovsk trece sub controlul Armatei Roșii. Arsul deține superioritate aeriană atât în Rusia, cât și în Occident. În Africa și în zona Mediteranei situația rămâne neschimbată, deși presupun că la următoarea rundă va fi exact pe dos. Un amănunt ciudat: în timp ce jucam, am adormit. Pentru cât timp? Nu știu. Arsul m-a atins pe umăr de vreo două ori și mi-a zis trezește-te. Atunci m-am trezit și n-am mai reușit să adorm.

20 SEPTEMBRIE

Am părăsit camera la şapte dimineaţa. Ore întregi stătusem aşezat pe balcon aşteptând să se facă ziuă. Când a ieşit soarele, am închis balconul, am tras draperiile şi, în picioare, pe întuneric, am căutat cu disperare o ocupaţie cu care să-mi omor timpul. Să fac un duş. Să mă schimb. Păreau exerciţii excelente ca să-mi încep ziua, dar am rămas aşa, imobilizat în toiul respiraţiei mele întretăiate. Printre perdele se strecura lumina diurnă. Am deschis din nou balconul şi am privit îndelung plaja şi conturul încă nedesluşit al castelului de hidrobiciclete. Fericiţi cei ce nu au nimic. Fericiţi cei ce cu viaţa aceea îşi câştigă un viitor reumatism, au noroc la zaruri şi s-au resemnat să nu aibă femei. Pe plajă nu era nici ţipenie la ora aceea, deşi am auzit voci de pe alt balcon, o ceartă în franceză. Doar francezii sunt capabili să ţipe înainte de şapte! Am tras la loc draperiile şi am încercat să mă dezbrac ca să intru la duş. N-am putut. Lumina din baie părea cea a unei săli de tortură. Cu efort am deschis robinetul şi m-am spălat pe mâini. Când am vrut să mă ud pe faţă, am descoperit că aveam braţele înţepenite şi am hotărât că e mai bine s-o las pe mai târziu. Am stins lumina şi am ieşit. Coridorul era pustiu şi luminat de nişte becuri pe jumătate ascunse, din care izvora o slabă licărire ocru. Am coborât treptele fără să fac zgomot, până am ajuns la primul palier de la parter. De acolo, reflectat în enorma oglindă din sală, am putut să văd ceafa supraveghetorului nocturn, care ieşea în evidenţă pe marginea tejghelei. Fără putinţă de tăgadă, dormea. Am făcut cale întoarsă până la etajul întâi, unde m-am învârtit până

în capăt, spre nord-vest, cu urechea ciulită să aud zgomotele caracteristice bucătăriei, presupunând că ar fi sosit bucătarii, lucru foarte improbabil. Tăcerea, la începutul incursiunii mele pe coridor, era absolută, dar pe măsură ce înaintam am început să deslușesc un șuierat astmatic care spărgea, la intervale scurte, monotonia de uși și pereți. Când am ajuns în capăt m-am oprit, în fața mea era o ușă de lemn cu o placă de marmură în mijloc, care etala cu litere negre un poem (sau asta am crezut) de patru versuri, scris în catalană și al cărui înțeles nu l-am priceput. Epuizat, mi-am sprijinit mâna pe montant și am împins înainte. Ușa s-a deschis fără să opună nici cea mai mică rezistență. Aceea era camera, mare și în penumbră, cum o descrisese Clarita. Putea să se ghicească doar conturul unei ferestre și aerul era încărcat, cu toate că n-am simțit miros de medicamente. Mă pregăteam să închid ușa pe care o deschisesem cu atâta temeritate, când am auzit o voce care ieșea din toate colțurile și din nici unul. O voce care rezuma virtuți contradictorii – glacială și caldă, amenințătoare și afectuoasă:

– Intră.

Vorbea în germană.

Am făcut câțiva pași orbește, pipăind cu mâna hârtia de pe pereți, după ce am depășit clipa de ezitare în care am fost tentat să închid brusc și să fug.

– Cine e? Intrați. Vă simțiți bine?

Vocea părea să iasă dintr-un casetofon, deși eu știam că acela care vorbea era soțul lui Frau Else, stând regește pe patul lui uriaș și ascuns.

– Sunt Udo Berger, am spus în picioare, în întuneric.

M-am temut că, dacă mai înaintez, am să mă lovesc de pat sau de altă mobilă.

– Ah, tânărul german, Udo Berger, Udo Berger. Vă simțiți bine?

– Da. Cum nu se poate mai bine.

Din vreun cotlon inimaginabil al camerei s-au făcut auzite niște mormăieli de încuviințare. Apoi:

– Puteți să mă vedeți? Ce doriți? Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei dumneavoastră?

– Am crezut că trebuie să vorbim. Sau, cel puțin, să ne cunoaștem, să schimbăm în mod civilizat câteva idei, am spus într-o șoaptă.

– Foarte bine v-ați gândit!

– Dar nu pot să vă văd. Nu pot să văd nimic... și așa e greu să avem un dialog...

Atunci am auzit zgomotul unui corp care se târa între cearșafuri apretate, urmat de un geamăt și de o înjurătură, apoi s-a aprins o veioză la vreo trei metri de locul unde mă aflam. Aplecat pe o parte, cu o pijama bleumarin încheiată până la gât, soțul lui Frau Else zâmbea: vă treziți devreme, sau încă nu v-ați culcat? Am dormit vreo două ore, am spus. Nimic pe chipul acela nu putea evoca vechea imagine din urmă cu zece ani. Îmbătrânise în grabă și rău.

– Voiați să-mi vorbiți despre joc?

– Nu, despre soția dumneavoastră.

– Soția mea, soția mea, după cum puteți vedea, ea nu e aici.

Deodată am văzut că Frau Else, într-adevăr, lipsea. Soțul ei s-a îngropat până la bărbie sub cearșafuri, în timp ce eu, într-un gest reflex, examinam cu privirea restul camerei, temându-mă de o glumă de prost gust sau de o cursă.

– Unde e?

– Asta, stimate tinere, e un lucru care nici pe dumneavoastră și nici pe mine nu trebuie să ne intereseze. Ce face sau ce nu face nevastă-mea o privește doar pe ea.

Se afla oare Frau Else în brațele altuia? Un amant secret, despre care nu spusese nimic? Poate cineva din sat, alt proprietar de hotel, patronul vreunui restaurant specializat în fructe de mare? Un tip mai tânăr decât bărbatul ei, dar mai în vârstă decât mine? Sau poate la ora aceea Frau Else conducea pe șoselele secundare ca terapie, ca să-și uite problemele?

– Ați comis câteva greșeli, a zis soțul lui Frau Else. Cea mai gravă a fost să atacați atât de repede Uniunea Sovietică.

Privirea mea plină de ură a părut să-l descumpănească un moment, dar şi-a revenit numaidecât.

– Dacă în jocul acesta ar fi posibil să se evite războiul împotriva URSS, a continuat, eu nu l-aş începe niciodată; vorbesc, bineînţeles, din perspectiva germană. Cealaltă mare greşeală a fost să subestimaţi rezistenţa pe care o putea opune Anglia, acolo aţi pierdut timp şi bani. Ar fi meritat osteneala să vă angajaţi în această tentativă măcar cincizeci la sută din forţe, dar asta nu puteaţi să v-o permiteţi, dat fiind că aveaţi efectivele prinse în Est.

– De câte ori aţi fost în camera mea fără ca eu să ştiu?

– Nu de prea multe...

– Şi nu vă e ruşine să recunoaşteţi? Vi se pare etic ca proprietarul unui hotel să-şi bage nasul prin camerele oaspeţilor săi?

– Depinde. Totul e relativ. Dumneavoastră vi se pare etic să încercaţi s-o agăţaţi pe soţia mea?

Un surâs complice şi răutăcios a ieşit de sub cearşafuri şi i s-a instalat pe obraji.

– Pe deasupra, de mai multe ori, şi fără succes.

– E cu totul altceva. Eu nu încerc să ascund nimic. Mă îngrijorează soţia dumneavoastră. Mă îngrijorează sănătatea ei. O iubesc. Sunt gata să înfrunt orice ar fi...

Mi-am dat seama că mă înroşisem.

– Lăsaţi vrăjeala. Şi pe mine mă îngrijorează băiatul cu care jucaţi dumneavoastră.

– Arsul?

– Arsul, da, Arsul, Arsul, habar n-aveţi în ce încurcătură v-aţi băgat. Un băiat periculos ca un piton!

– Arsul? O spuneţi din cauza ofensivelor sovietice? Cred că meritul cel mai mare trebuie să vi-l atribui dumneavoastră. În fond, cine i-a trasat strategia? Cine l-a sfătuit unde trebuia să apere şi unde trebuia să atace?

– Eu, eu, eu, dar nu pe de-a-ntregul. Băiatul e inteligent. Păziţi-vă! Supravegheaţi Turcia! Retrageţi-vă din Africa! Scurtaţi fronturile, omule!

– O fac. Credeți că are de gând să invadeze Turcia?

– Armata sovietică tinde să devină din ce în ce mai puternică și poate să-și permită luxul acesta. Diversificare operativă! Personal, nu cred că este necesar, dar avantajul de a avea Turcia este evident: controlul strâmtorilor și ieșirea Flotei din Marea Neagră în Marea Mediterană. O debarcare sovietică în Grecia urmată de debarcări anglo-americane în Italia și Spania, și v-ați vedea silit să vă închideți în granițele dumneavoastră. Capitulare.

A apucat de pe noptieră copiile xerox pe care Frau Else le luase din camera mea și le-a vânturat în aer. Niște pete roșii i s-au ivit pe obraji. Am avut impresia că mă amenință.

– Uitați că și eu pot să trec la ofensivă.

– Îmi sunteți simpatic! Nu vă dați niciodată bătut?

– Niciodată.

– Bănuiam. Din cauza insistenței cu soția mea. Eu, pe vremea mea, dacă mă refuza, aș fi lăsat-o cu ochii în soare până și pe Rita Hayworth. Știți dumneavoastră ce înseamnă hârtiile acestea? Da, copii xerox din cărți de război, mai mult sau mai puțin, dar eu nu i-am sugerat nimic din toate astea Arsului. (I-aș fi recomandat *Istoria celui de-al Doilea Război Mondial*, de Lidell Hart, o carte simplă și corectă, sau *Războiul Rusiei* de Alexander Werth.) Dimpotrivă, a fost din proprie inițiativă. Și cred că semnificația e clară, atât eu cât și soția mea ne-am dat seama imediat. Dumneavoastră nu? Trebuia să-mi imaginez. Păi să știți că întotdeauna am avut o mare influență asupra tinerilor. Printre ei Arsul ocupă un loc special și de aceea soția mea acum dă vina pe mine – pe mine, care sunt bolnav! – pentru ce vi se poate întâmpla dumneavoastră.

– Nu înțeleg nimic. Dacă vorbim despre Al Treilea Reich, trebuie să vă informez că în Germania sunt campionul național la acest sport.

– Sport! Astăzi orice se numește sport. Chestia aia nu e sport. Și firește că nu vorbesc despre Al Treilea Reich, ci despre

ce vă pregăteşte bietul băiat dumneavoastră. Nu la joc (jocul este ceea ce este), ci în viaţa reală!

Am ridicat din umeri, nu eram dispus să contrazic un bolnav. Neîncrederea mi-am exprimat-o râzând prietenește; apoi m-am simţit mai bine.

– Se înţelege că i-am spus soţiei mele că nu pot să fac mare lucru. La nivelul ăsta, băiatul aude doar ce îl interesează, e băgat până în gât şi nu cred că are să dea înapoi.

– Frau Else se preocupă prea mult pentru mine. E foarte bună, în orice caz.

Chipul soţului a dobândit un aer visător şi absent.

– Este, da, domnule, foarte bună. Prea bună... Nu regret decât că nu i-am făcut vreo doi copii.

Observaţia mi s-a părut de prost gust. Am mulţumit cerului pentru probabila sterilitate a amărâtului. O sarcină poate că ar fi distrus armonia clasică a corpului lui Frau Else, autoritatea suverană care se menţinea în camere, chiar dacă ea fizic nu era acolo.

– Şi, în fond, ca orice femeie, ea doreşte să fie mamă. În sfârşit, sper să aibă mai mult noroc cu următorul.

Mi-a făcut cu ochiul şi aş jura că pe sub cearşaf, cu degetele, a schiţat un gest obscen.

– Nu vă faceţi iluzii, nu veţi fi dumneavoastră, cu cât mai repede vă daţi seama, cu atât mai bine, aşa nu veţi suferi şi nici nu o veţi face pe ea să sufere. Cu toate că vă apreciază, nu încape îndoială. Mi-a povestit că acum mulţi ani obişnuiaţi să veniţi cu părinţii la Del Mar. Cum se numeşte tatăl dumneavoastră?

– Heinz Berger. Veneam cu părinţii şi cu fratele meu mai mare. În fiecare vară.

– Nu-mi amintesc.

Am spus că n-are importanţă. Soţul lui Frau Else a părut să se concentreze cu toate puterile asupra trecutului. M-am gândit că se simte rău. M-am alarmat.

– Dar dumneavoastră, vă amintiţi de mine?

– Da.

– Cum eram, ce imagine păstraţi?

– Eraţi înalt şi foarte slab. Purtaţi cămăşi albe şi Frau Else părea fericită lângă dumneavoastră. Nu e prea mult.

– E suficient.

A oftat şi chipul i s-a relaxat. De atâta stat acolo, începeau să mă doară picioarele. Am considerat că trebuie să plec, să dorm puţin sau să iau maşina şi să rătăcesc în căutarea vreunui golf solitar unde să mă arunc în apă şi apoi să mă odihnesc pe nisipul curat.

– Aşteptaţi, trebuie să vă mai pun în gardă în privinţa unui lucru. Îndepărtaţi-vă de Ars! Imediat!

– Am s-o fac, am spus obosit, când am să plec de aici.

– Şi ce aşteptaţi ca să vă întoarceţi în ţara dumneavoastră? Nu vă daţi seama că... nefericirea şi nenorocul dau târcoale acestui hotel?

Am presupus că o spunea din cauza morţii lui Charly. Totuşi, dacă dezastrele pândeau vreun hotel, acela trebuia să fie Costa Brava, unde stătuse Charly, şi nu Del Mar. Zâmbetul meu de amabilitate l-a deranjat pe soţul lui Frau Else.

– Aveţi idee ce se va întâmpla în noaptea când va cădea Berlinul?

Deodată am înţeles că nenorocirea la care se referea era războiul.

– Nu mă subestimaţi, am spus, încercând să ghicesc peisajul cu curţi interioare care se desfăşura cu siguranţă dincolo de draperii. De ce nu aţi ales o cameră cu vedere spre mare?

Soţul lui Frau Else şi-a întins gâtul ca un vierme. Era palid şi cu pielea lucindu-i de febră.

– Nu fiţi naiv, încă mai credeţi că puteţi câştiga?

– Pot să fac efortul. Îmi revin uşor. Pot să declanşez ofensive care să-i ţină pe ruşi la distanţă. Mai am încă un mare potenţial de luptă...

Am tot vorbit, despre Italia, despre România, despre forţele mele blindate, despre reorganizarea forţei mele aeriene, despre cum aveam de gând şi puteam să fac să dispară capetele de pod

în Franța, chiar și despre apărarea Spaniei, și încetul cu încetul simțeam că îmi îngheață capul pe dinăuntru și că frigul coboară în cerul gurii, până la limbă, până în gâtlej, și că până și cuvintele care-mi ieșeau din gură scoteau aburi în drum spre patul bolnavului. L-am auzit spunând: predați-vă, faceți-vă bagajul, achitați nota de plată, eh?, și plecați. Am înțeles cu groază că nu voia decât să mă ajute. Că, în felul său și pentru că i se ceruse, veghea asupra mea.

– La ce oră se întoarce soția dumneavoastră?

Involuntar, vocea mi-a sunat disperată. De afară se auzeau cântece de păsări și zgomote în surdină de motoare și de portiere. Soțul lui Frau Else s-a făcut că nu pricepe și a zis că îi e somn. Ca și cum ar fi vrut să-și întărească afirmația, a închis cu greutate pleoapele.

M-am temut că va adormi cu adevărat.

– Ce are să se întâmple după căderea Berlinului?

– După cum văd situația, a spus fără să deschidă ochii și rostind cuvintele apăsat, el n-are să se mulțumească primind felicitări.

– Ce credeți că are să facă?

– Cel mai logic lucru, Herr Udo Berger, cel mai logic. Gândiți-vă, ce face învingătorul? Care îi sunt atributele?

Mi-am recunoscut ignoranța. Soțul lui Frau Else s-a așezat pe o parte în pat, încât îi puteam vedea doar profilul tras la față și colțuros. Am băgat de seamă că astfel semăna cu Don Quijote. Un Don Quijote doborât, banal și teribil ca Destinul. Descoperirea m-a tulburat. Poate că asta o atrăsese pe Frau Else.

– E în toate cărțile de istorie, vocea îi era slabă și istovită, chiar și în cele germane. Începe judecarea criminalilor de război.

I-am râs în nas:

– Jocul se încheie cu Victorie Decisivă, Victorie Tactică, Victorie Parțială sau Remiză, nu cu judecăți și prostii de felul ăsta, am recitat.

– Vai, prietene, în coșmarurile bietului băiat judecata aceea poate că este actul cel mai important al jocului, singurul

pentru care merită osteneala să petreci atâtea ore jucând. Să spânzuri naziștii!

Mi-am întins degetele de la mâna dreaptă până am auzit sunetul fiecărui os.

– E un joc de strategie, am șoptit, de înaltă strategie, ce absurdități spuneți acolo?

– Eu doar vă sfătuiesc să vă faceți valizele și să dispăreți. La urma urmelor, Berlinul, singurul și adevăratul Berlin, a căzut cu mult timp în urmă, nu?

Am încuviințat amândoi cu tristețe dând din cap. Senzația că vorbeam despre subiecte diferite și chiar opuse era din ce în ce mai vădită.

– Pe cine are de gând să judece? Piesele Corpurilor SS?

Pe soțul lui Frau Else a părut să-l amuze ieșirea mea și a zâmbit cu mârșăvie, ridicându-se în capul oaselor în pat.

– Mă tem că dumneavoastră îi inspirați ura.

Corpul bolnavului s-a prefăcut deodată într-o singură bătaie de inimă, neregulată, puternică, limpede.

– Pe mine are să mă așeze pe banca acuzaților?

Cu toate că încercam să nu-mi pierd cumpătul, vocea îmi tremura de indignare.

– Da.

– Și cum are de gând s-o facă?

– Pe plajă, ca bărbații, cu curaj. Ca doi tauri comunali.

Zâmbetul mârșav s-a lărgit și s-a adâncit.

– Are să mă violeze?

– Lăsați prostiile. Dacă asta căutați, ați greșit filmul.

Mărturisesc că mă înșelasem.

– Ce-o să-mi facă, atunci?

– Ce li se face de obicei porcilor naziști, sunt bătuți până crapă. Sunt lăsați să sângereze în mare! Vă trimite în Walhalla cu prietenul dumneavoastră, cel cu windsurful!

– Charly nu era nazist, după câte știu eu.

– Nici dumneavoastră, dar Arsului, la nivelul ăsta al războiului, îi e indiferent. Dumneavoastră ați pustiit riviera engleză

şi lanurile de grâu din Ucraina, ca s-o spun poetic, astfel că nu vă aşteptaţi la delicateţe din partea lui.

- Dumneavoastră aţi sugerat planul acesta diabolic?

- Nu, câtuşi de puţin. Dar mi se pare distractiv!

- O parte din vină vă aparţine; fără sfaturile dumneavoastră, Arsul n-ar fi avut nici o şansă.

- Vă înşelaţi! Arsul mi-a depăşit sfaturile. Într-un fel, îmi aduce aminte de incaşul Atahualpa, un prizonier al spaniolilor care a învăţat să joace şah într-o singură după-amiază, uitându-se cum mută piesele gardienii lui.

- Arsul e sud-american?

- Fierbinte, fierbinte...

- Şi arsurile de pe corpul lui?

- Premiu!

Imense picături de sudoare scăldau chipul bolnavului când mi-am luat rămas-bun. Aş fi vrut să mă arunc în braţele lui Frau Else şi să aud doar cuvinte de mângâiere tot restul zilei. În loc de asta, când am întâlnit-o, mult mai târziu şi mult mai demoralizat, m-am limitat să-i şoptesc insulte şi reproşuri. Unde ţi-ai petrecut noaptea? Cu cine? etcetera. Frau Else m-a fulgerat cu privirea (pe de altă parte, deloc surprinsă că vorbisem cu soţul ei), dar eu devenisem insensibil la orice.

Toamna lui 43 şi o nouă ofensivă a Arsului. Pierd Varşovia şi Basarabia. Vestul şi sudul Franţei cad în mâna anglo-americanilor. Poate că oboseala îmi inhibă capacitatea de răspuns.

- Ai să câştigi, Arsule, spun încetişor.

- Da, aşa se pare.

- Şi ce facem după aia?

Dar teama mă obligă să prelungesc întrebarea ca să nu aud un răspuns concret.

- Unde îţi sărbătorim iniţierea ca jucător de război? Curând am să primesc bani din Germania şi putem să mergem să ne distrăm în vreo discotecă, cu fete, şampanie, ceva de genul ăsta...

Arsul, străin de tot ce nu este mişcarea celor două compresoare uriaşe, răspunde până la urmă cu o frază căreia

după aceea îi găsesc proprietăți simbolice: supraveghează ce ai în Spania.

Se referă la cele trei corpuri de infanterie germane și la corpul de infanterie italian care au rămas aparent izolate în Spania și Portugalia, acum când Aliații controlează sudul Franței? Adevărul e că, dacă *aș vrea*, aș putea să le evacuez în SR prin porturile mediteraneene, lucru pe care n-am să-l fac, dimpotrivă, poate am să le întăresc ca să creez o amenințare sau diversiune în flanc; asta are să întârzie măcar marșul anglo-american spre Rin. Posibilitatea asta strategică Arsul ar trebui s-o cunoască, dacă e atât de bun cum pare. Sau voia să spună altceva? Ceva personal. Ce am eu în Spania? Pe mine însumi!

21 SEPTEMBRIE

- Ai să adormi, Udo.

- Briza mării îmi prieşte.

- Bei mult şi dormi puţin, asta nu e bine.

- Tu nu m-ai văzut niciodată beat.

- Şi mai rău: înseamnă că te îmbeţi singur. Că îţi mănânci şi vomiţi propriii demoni fără nici o statornicie.

- Nu-ţi face griji, am un stomac cum nu se poate mai mare.

- Ai nişte cearcăne îngrozitoare şi eşti din ce în ce mai palid, ca şi cum ai fi pe cale să te prefaci în Omul Invizibil.

- E culoarea naturală a pielii mele.

- Pari bolnav. Nu asculţi nimic, nu vezi pe nimeni, pari resemnat să rămâi în sat pentru totdeauna.

- Fiecare zi pe care o petrec aici mă costă bani. Nimeni nu-mi face cadou nimic.

- Nu e vorba de banii tăi, ci de sănătatea ta. Dacă mi-ai da numărul de telefon al părinţilor tăi, i-aş suna şi le-aş spune să vină să te ia.

- Pot să mă ocup de mine însumi.

- Nu se vede, eşti în stare să treci cu cea mai mare uşurinţă de la furie la o atitudine pasivă. Ieri ai ţipat la mine şi azi te mulţumeşti să zâmbeşti ca un întârziat mintal, fără să poţi să te ridici de la masa aia toată dimineaţa.

- Confund dimineţile cu după-amiezile. Aici respir bine. Vremea s-a schimbat, acum e umedă şi apăsătoare... Doar în colţul ăsta e bine...

- Ţi-ar fi mai bine în pat.

– Dacă moţăi puţin, nu te îngrijora. Soarele e de vină. Vine şi se duce. Pe dinăuntru, voinţa mea e intactă.

– Dar vorbeşti în somn!

– Nu dorm, doar mă prefac.

– Cred că am să fiu obligată să aduc un medic să te vadă.

– Un medic prieten?

– Un bun medic german.

– Nu vreau să vină nimeni. Adevărul e că stăteam aşezat liniştit, bucurându-mă de briza mării, şi ai venit să-mi ţii predici fără să te invit, spontan, din plăcere.

– Tu nu te simţi bine, Udo.

– În schimb, tu nu faci decât să mă zgândăreşti, pupături, pipăieli şi gata. Abia apari, abia promiţi.

– Nu ridica vocea.

– Acum ridic vocea, foarte bine, vezi că nu dorm.

– Am putea încerca să vorbim ca doi buni prieteni.

– Dă-i înainte, ştii că toleranţa şi curiozitatea mea nu au limite. Nici dragostea mea.

– Vrei să ştii cum te numesc chelnerii? Nebunul. Şi au dreptate, nu întâlneşti prea des pe cineva care stă cât e ziua de lungă pe terasă, înfofolit într-o pătură ca un bătrân cu reumatism, moţăind, şi care noaptea se transformă într-un comandant din război, ca să primească un muncitor de cea mai joasă categorie, ba şi desfigurat. Unii spun că eşti un nebun homosexual şi alţii că eşti un nebun extravagant.

– Nebun extravagant! Ce prostie, toţi nebunii sunt extravaganţi. Asta ai auzit-o sau tocmai ai inventat-o? Chelnerii disprefuiesc ce nu înţeleg.

– Chelnerii te urăsc. Cred că aduci ghinion hotelului. Când îi aud vorbind, mă gândesc că nu le-ar displăcea să mori înecat, ca prietenul tău Charly.

– Din fericire, aproape că nu intru în mare. Vremea e din ce în ce mai rea. Oricum, delicate sentimente.

– Se întâmplă în fiecare vară. Se găseşte întotdeauna un client care provoacă ura tuturor. Dar de ce tu?

– Pentru că pierd partida și nimeni nu-l compătimește pe învins.

– Poate că n-ai tratat personalul cu prea multă amabilitate... Nu adormi, Udo.

– Armatele din Est se prăbușesc, i-am spus Arsului. Ca în evenimentul istoric, flancul României se destramă și nu există rezerve care să oprească valul de piese rusești care pătrund prin Carpați, prin Balcani, prin câmpia ungară, prin Austria... E sfârșitul Armatei a 17-a, al Armatei 1 blindate, al armatei a 6-a, al armatei a 8-a...

– La runda următoare... șoptește Arsul, arzând ca o așchie plină de nervuri.

– La runda următoare am să pierd?

– În adâncul sufletului, foarte în adânc, te iubesc, zice Frau Else.

– Asta e iarna cea mai friguroasă a războiului și n-ar putea să meargă mai rău. Sunt pe fundul unei genuni din care poate n-am să izbutesc să ies. Încrederea e un sfetnic rău, mă aud spunând cu voce împărțială.

– Unde sunt copiile? întreabă Arsul.

– Frau Else i le-a dat maestrului tău, am răspuns știind că Arsul n-are maestru și nimic asemănător. Poate eu, care l-am învățat să joace! Dar nici asta.

– N-am maestru, zice Arsul, după cum era de așteptat.

După-amiaza, înainte de partidă, m-am aruncat în pat, epuizat, și am visat că sunt un detectiv (Florian Linden?) care, urmând o pistă, intră într-un templu similar cu cel din *Indiana Jones și templul morții*. Ce aveam să fac acolo? Habar n-am. Știu doar că străbăteam coridoare și galerii fără nici un fel de rezervă mintală, aproape cu plăcere și că în cele din urmă frigul dinăuntru îmi aducea aminte de frigul din copilărie și de o iarnă himerică în care totul, deși doar pentru o clipă, era alb și complet încremenit. În mijlocul templului, care pesemne că era săpat în măruntaiele colinei care domină satul, luminat de

un con de lumină, am găsit un bărbat care juca șah. Fără să-mi spună nimeni, am știut că e Atahualpa. Când m-am apropiat, am văzut peste umărul jucătorului că piesele negre erau arse. Ce se întâmplase oare? Șeful indian s-a întors să mă scruteze fără prea mult interes și a spus că cineva aruncase piesele negre în foc. Din ce motiv, din răutate? În loc să răspundă, Atahualpa a mutat regina albă într-un pătrat din câmpul pieselor negre. O s-o mănânce! am gândit. Apoi mi-am zis că nu contează, din moment ce Atahualpa joacă singur. La mutarea următoare, regina albă a fost eliminată de un nebun. La ce folosește să joci singur, dacă trișezi? am întrebat. Indianul de data aceasta nici nu s-a întors, doar a arătat cu mâna întinsă spre capătul templului, un spațiu întunecat suspendat între boltă și solul de granit. Am făcut câțiva pași spre locul semnalat și am văzut un imens șemineu de cărămidă roșie, cu paravan de fier forjat, unde mai era jăratic dintr-un foc care trebuie să fi mistuit sute de bușteni. În cenușă, ici și colo, se iveau vârfurile sculptate ale feluritelor figuri de șah. Ce însemna asta? Cu obrajii aprinși de indignare și de furie, am făcut cale întoarsă și i-am strigat lui Atahualpa să joace cu mine. El n-a catadicsit să-și ridice fruntea de pe tabla de șah. Privindu-l pe îndelete, mi-am dat seama că nu era atât de bătrân cum crezusem la început în mod eronat; degetele lungi și părul lung și murdar care aproape că îi acoperea în întregime chipul induceau în eroare. Joacă cu mine dacă ești bărbat, am strigat, dorind să scap din vis. În spatele meu simțeam prezența șemineului ca un organism viu, rece-cald, străin de mine și străin de indianul îngândurat. De ce să distrugi o frumoasă lucrare de artizanat? am zis. Indianul a râs, însă râsul nu i-a ieșit din gâtlej. Când s-a terminat partida, s-a sculat și, ducând piesele pe tablă ca pe o tavă, s-a apropiat de șemineu. Am înțeles că are să alimenteze focul și am hotărât că lucrul cel mai inteligent este să mă uit și să aștept. Din jăratic au apărut din nou flăcări, rapide limbi de foc care n-au întârziat să dispară îndată ce au fost hrănite cu o porție atât de redusă. Ochii lui Atahualpa acum erau ațintiți asupra bolții templului.

Cine eşti? a spus. Mi-am auzit gura rostind un răspuns fantastic: sunt Florian Linden şi îl caut pe ucigaşul lui Karl Schneider, zis şi Charly, turist care îşi petrecea vacanţa în satul acesta. Indianul mi-a aruncat o privire dispreţuitoare şi s-a întors în centrul luminat, unde ca prin miracol îl aşteptau altă tablă şi alte piese. L-am auzit mormăind ceva ininteligibil; l-am rugat să repete; pe ăla l-a omorât marea, l-au omorât duioşia şi prostia lui, au răsunat între pereţii cavernei cuvintele seci în spaniolă. Am înţeles că visul nu mai avea sens, ori se apropia de sfârşit, şi m-am grăbit să pun ultimele întrebări. Piesele de şah erau ofrande aduse unui zeu? Din ce motiv juca singur? Când aveau să se termine toate acestea? (Nici acum nu cunosc semnificaţia acestei întrebări.) Cine mai ştia de existenţa templului şi cum se ieşea din el? Indianul a schiţat prima mişcare şi a oftat. Unde crezi că ne aflăm? a întrebat la rândul lui. Am mărturisit că nu ştiam cu certitudine, dar bănuiam că sub colina templului. Te înşeli, a zis. Unde suntem? Vocea îmi devenea încetul cu încetul isterică. Îmi era teamă, recunosc, şi voiam să ies. Ochii strălucitori ai lui Atahualpa m-au observat prin părul care-i cădea pe faţă ca o cascadă de ape reziduale. Nu ţi-ai dat seama? Cum ai ajuns până aici? Nu ştiu, am spus, mergeam pe plajă... Atahualpa a râs în sinea lui: suntem sub hidrobiciclete, a spus, dacă avem noroc, Arsul are să le închirieze treptat, cu toate că pe vremea asta rea nu e sigur, şi ai să poţi pleca. Ultima mea amintire este că m-am năpustit asupra indianului ţipând... M-am trezit la timp ca să-l primesc pe Ars, dar nu şi la timp ca să fac duş. Zona inghinală şi partea interioară a coapselor îmi ardeau. În Polonia şi pe frontul de Vest am comis două greşeli mari. În Mediterana, Arsul a spulberat rarele corpuri de armată lăsate ca diversiune în partea de vest a Libiei şi în Tunisia. La următoarea rundă am să pierd Italia. Iar în vara lui 44 probabil că voi fi pierdut jocul. Ce se va întâmpla atunci?

22 SEPTEMBRIE

După-amiaza, sau dimineața, în momentul acela nu știam, când m-am sculat să iau micul dejun, am găsit-o pe Frau Else, pe soțul ei și pe un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată așezați la o masă îndepărtată din restaurant, bând ceai și mâncând prăjiturele. Necunoscutul, înalt, cu părul blond și cu tenul foarte bronzat, dădea tonul discuției, iar Frau Else și soțul ei, la anumite intervale, îi elogiau cu râsete frazele spirituale sau glumele, aplecându-se până ce capetele li se uneau și dând din mâini de parcă ar fi cerut să înceteze avalanșa de povești. După ce am șovăit dacă se cuvine să mă alătur grupului, m-am urcat pe un taburet de lângă tejghea și am comandat cafea cu lapte. Surprinzător, chelnerul s-a străduit să mi-o servească cu o viteză nemaipomenită, ceea ce a produs efecte contrarii: cafeaua s-a vărsat, laptele era prea fierbinte. Așteptând, mi-am acoperit fața cu mâinile și am încercat să scap de coșmar. N-a dat rezultate, astfel că îndată ce am plătit am ieșit ca din pușcă și m-am închis în camera mea.

Am dormit puțin, iar când m-am trezit aveam amețeli și grețuri. Am solicitat o convorbire cu Stuttgart. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva și cine era mai potrivit decât Conrad. Încetul cu încetul, m-am simțit ceva mai senin, dar acasă la Conrad n-a răspuns nimeni la telefon. Am anulat convorbirea și am dat ture prin cameră, fără oprire, contemplând, de fiecare dată când treceam pe lângă masă, dispozitivul defensiv german, ieșind pe balcon, dând lovituri, nu, ușoare lovituri în pereți și în uși, luptându-mă cu caracatița de nervi care își dezmorțea mădularele în stomacul meu.

Curând după aceea a sunat telefonul. Mă apelaseră de jos, ca să-mi anunțe o vizită. Am spus că nu vreau să văd pe nimeni, dar recepționera a insistat. Vizitatorul meu nu avea de gând să plece fără să mă vadă. Era Alfons. Care Alfons? Au rostit un nume de familie de care nu-mi aminteam câtuși de puțin. Am auzit voci și certuri. Designerul cu care mă îmbătasem! Am spus răspicat că nu vreau să-l văd, să nu-l lase să urce. În receptor deslușeam acum limpede vocea vizitatorului meu, protestând din pricina lipsei de educație, a lipsei de maniere, de prietenie etcetera. Am închis telefonul.

După un minut sau două, niște urlete sfâșietoare provenind de pe stradă m-au făcut să ies pe balcon. În mijlocul bulevardului Paseo Marítimo, designerul urla spre fațada hotelului. Bietul de el, am dedus, era miop și nu m-a văzut. Mi-au trebuit câteva secunde ca să înțeleg că nu spunea decât „vierme", de multe ori. Avea părul vâlvoi și purta o haină mușchi cu umeri enormi. O clipă m-am temut că are să-l calce vreo mașină, dar din fericire Paseo Marítimo era aproape pustiu la ora aceea.

Descurajat, m-am întors în pat, dar n-am mai putut să dorm. Insultele încetaseră de ceva timp, cu toate că în capul meu răsunau cuvinte misterioase și umilitoare. M-am întrebat cine era necunoscutul palavragiu care stătea cu Frau Else. Amantul ei? Un prieten de familie? Medicul? Nu, medicii sunt mai tăcuți, mai discreți. Mă întrebam dacă prietenul meu Conrad o mai văzuse pe Ingeborg. Mi-i imaginam pe amândoi plimbându-se de mână pe un bulevard acoperit cu frunze de toamnă. Dacă el n-ar fi atât de timid! Tabloul, după părerea mea destul de probabil, îmi umplea ochii de lacrimi de durere și de fericire. Cât de mult îi iubeam, în fond, pe amândoi.

Meditând, mi-am dat deodată seama că hotelul e cufundat într-o tăcere invernală. M-a cuprins neliniștea și am reluat plimbările prin cameră. Fără speranța de a-mi clarifica ideile, am studiat situația strategică: aveam să rezist cel mult trei runde, cu mult noroc patru. Am tușit, am vorbit cu voce tare, am căutat printre foile caietului meu o vedere pe care apoi am scris

auzind sunetul pixului care aluneca pe suprafața cartonată. Am recitat versurile lui Goethe:

Dar cât timp nu-ți este dată
După vorbă: mori și-nvie!
Pe pământ ești jalnic oaspe,
Umbră doar tu-i faci, pustie[1].
(Und solang du das nicht hast, / Dieses: „Stirb und werde!" / Bist du nur ein trüber Gast / Auf der dunklen Erde)

Totul zadarnic. Am încercat să-mi alin singurătatea, vulnerabilitatea, sunându-i pe Conrad, pe Ingeborg, pe Franz Grabowski, dar n-a răspuns nimeni. Un moment m-am gândit că la Stuttgart nu mai e nici țipenie. Am dat telefoane la întâmplare, deschizând agenda ca pe un evantai. Destinul mi-a format numărul lui Mathias Müller, fraierul de la *Marșuri forțate*, unul dintre dușmanii mei declarați. El era acasă. Surpriza presupun că a fost reciprocă.

Vocea lui Müller, căutat masculină, se potrivește cu strădania lui de a nu exterioriza vreo emoție. Astfel, cu răceală, mi-a urat bun venit acasă. Firește, credea că m-am întors. De asemenea, firește, spera că îl căutam ca să-i adresez o invitație profesională, ca de exemplu să pregătim împreună comunicările de la Paris. L-am dezamăgit. Eram încă în Spania. Am auzit ceva despre asta, a mințit. A adoptat numaidecât o atitudine defensivă, de parcă a-i telefona din Spania ar fi constituit în sine o cursă sau o insultă. Te-am sunat la întâmplare, i-am spus. Tăcere. Stau închis în camera mea și dau telefoane la întâmplare, tu ești câștigătorul. Am râs în hohote și Müller a încercat în van să mă imite. A reușit să scoată doar un soi de croncănit.

– Eu sunt câștigătorul, a repetat.

– Așa e. Ar fi putut să fie orice alt locuitor din Stuttgart, dar ai fost tu.

– Am fost eu. Păi, luai numerele dintr-o carte de telefoane sau din agenda ta?

---

1. Goethe, *Dor ferice*, în *Poezia*, 1, *Divanul occidental oriental*, traducere de Lucian Blaga, Univers, București, 1984, p. 212 (n. tr.).

- Din agenda mea.
- Atunci n-am avut *atâta* noroc.

Deodată, vocea lui Müller s-a transformat substanțial. Am avut impresia că vorbeam cu un copil de zece ani care dădea frâu liber ideilor celor mai nesăbuite. Ieri l-am văzut pe Conrad, a zis, la club, e foarte schimbat, știai? Conrad? De unde să știu, dacă sunt în Spania de o veșnicie? Se pare că în vara asta cineva l-a vânat, în sfârșit. L-a vânat? Da, l-a doborât, l-a nimerit, l-a lichidat, l-a supus, l-a ciuruit. E îndrăgostit, a conchis. Conrad îndrăgostit? La celălalt capăt al firului s-a auzit un aha de încuviințare și apoi am păstrat amândoi o tăcere stânjenitoare, de parcă am fi înțeles că spuseserăm prea multe. În final, Müller a zis: Elefantul a murit. Cine dracu' era Elefantul? Câinele meu, a zis și a izbucnit într-un torent de sunete onomatopeice: oink, oink, oink. Așa face porcul! Câinele lui lătra ca un porc? La revedere, am zis grăbit și am închis.

Pe înserat am sunat la recepție și am întrebat de Clarita. Recepționera mi-a spus că nu este. Am crezut că simt o urmă de silă în răspuns. Cu cine vorbesc? Bănuiala că e Frau Else, care-și preface vocea, mi s-a strecurat în inimă ca un film de groază cu piscine pline de sânge. Cu Nuria, recepționera, a spus vocea. Ce mai faceți, doamnă Nuria? am salutat în germană. Foarte bine, mulțumesc, dar dumneavoastră? a răspuns, tot în germană. Bine, bine, nemaipomenit. Nu era Frau Else. Corpul meu, cuprins de convulsii de fericire, s-a rostogolit prin pat până a căzut și s-a lovit. Cu fața îngropată în mochetă am dat drumul tuturor lacrimilor acumulate în după-amiaza aceea. Apoi am făcut baie, m-am bărbierit și am continuat să aștept.

Primăvara lui 44. Pierd Spania și Portugalia, Italia (în afară de Trieste), ultimul cap de pod pe malul vestic al Rinului, Ungaria, Königsberg, Gdańsk, Cracovia, Breslau, Poznań, Łódź (la est de Oder păstrez doar Kołobrzeg), Belgrad, Sarajevo, Ragusa (din Iugoslavia păstrez doar Zagreb), patru corpuri blindate, zece corpuri de infanterie, paisprezece factori aerieni...

23 SEPTEMBRIE

Un zgomot de pe stradă mă trezește brusc. Mă ridic în capul oaselor și nu izbutesc să aud nimic. Totuși, senzația că m-a strigat cineva e puternică și nedeslușită. Mă duc pe balcon în chiloți: soarele încă n-a ieșit, sau poate a apus, și la ușa hotelului e oprită o ambulanță cu toate luminile aprinse. Între partea din spate a ambulanței și scările hotelului sunt trei oameni care vorbesc încet, deși dau energic din mâini. Vocile lor ajung până la balcon prefăcute într-un murmur de neînțeles. La orizont plutește o lumină albastru închis cu striuri fosforescente ca un preludiu de furtună. Paseo Marítimo e pustiu, cu excepția unei umbre care se pierde pe trotuarul ce mărginește marea în direcția zonei campingurilor, care la ora asta (dar cât e ceasul?) seamănă cu o cupolă cenușiu lăptos, ca un bulb în curba încropită de plajă. În celălalt capăt, luminile portului s-au estompat sau încă nu s-au aprins în totalitate. Asfaltul de pe Paseo e umed și se poate ghici ușor că a plouat. Deodată, un ordin îi pune în mișcare pe bărbații care așteaptă. Ușile hotelului și ale ambulanței se deschid simultan și o targă coboară treptele, transportată de doi infirmieri. Lângă ei, puțin rămași în urmă, la nivelul capului celui care zace, îndatoritori, apar Frau Else, îmbrăcată într-un pardesiu lung și roșu, și insul flecar și bronzat, urmați de recepționeră, supraveghetor, un chelner, doamna grasă de la bucătărie. Pe targă, acoperit până la gât cu o pătură, se află soțul lui Frau Else. Coborârea treptelor este, sau așa pare, cât se poate de prudentă. Toată lumea îl contemplă pe bolnav. Acesta, cu fața în sus și cu un gest dezolat,

murmură instrucțiuni pentru coborâre. Nu-l ia nimeni în seamă. În clipa aceea ni se întâlnesc privirile în spațiul transparent (și tremurător) dintre balcon și stradă.

Așa:

După ce se închid ușile, ambulanța pornește cu sirena aprinsă, în ciuda faptului că nu se zărește nici o mașină pe Paseo, lumina care străbate ferestrele mari de la etajul întâi descrește în intensitate și tăcerea învăluie din nou Del Mar.

Vara lui 44. Aidoma lui Krebs, Freytag-Loringhoven, Gerhard Boldt, caligrafiez părțile războiului, cu toate că îl știu pierdut. Furtuna n-a întârziat, s-a dezlănțuit, iar acum ploaia izbește balconul deschis cu o mână foarte lungă și ciolănoasă, în mod nedeslușit maternă, care ar vrea să mă avertizeze în privința pericolelor trufiei. Ușile hotelului nu sunt supravegheate și drept urmare Arsul a urcat fără probleme în camera mea. Marea crește, murmură în baie, unde l-am dus să-și usuce părul cu un prosop. E momentul ideal ca să-l lovesc, dar nu-mi clintesc nici un mușchi. Capul Arsului, învelit în prosop, exercită asupra mea o fascinație rece și luminoasă. Sub picioare i se formează o mică baltă de apă. Înainte de a începe să jucăm, îl oblig să se dezbrace de tricoul ud și să-și pună unul de-al meu. Îi e cam strâmt, dar măcar e uscat. Arsul, de parcă în acest punct al relației noastre ar fi cât se poate de normal să-i dăruiesc lucruri, și-l pune fără să spună nimic. E sfârșitul verii și e sfârșitul jocului. Frontul de pe Oder și frontul de pe Rin se destramă la primul atac. Arsul se mișcă în jurul mesei de parcă ar dansa. Poate că tocmai asta face. Ultimul meu cerc defensiv este la Berlin – Szczecin – Bremen – Berlin,

iar restul, inclusiv armatele din Bavaria și nordul Italiei, rămâne neaprovizionat. Unde-ai să dormi în noaptea asta, Arsule? zic. Acasă la mine, răspunde Arsul. Celelalte întrebări, care sunt multe, mi se împotmolesc în gâtlej. După ce ne luăm rămas-bun, mă instalez pe balcon și contemplu noaptea ploioasă. E destul de mare ca să ne înghită pe toți. Mâine am să fiu învins, nu încape îndoială.

24 SEPTEMBRIE

M-am trezit târziu și fără poftă de mâncare. Mai bine așa, fiindcă nu mai am prea mulți bani. Ploaia nu s-a domolit. La recepție, când întreb de Frau Else, mi se spune că e la Barcelona sau la Gerona, „la Spitalul Mare", lângă soțul ei. Despre gravitatea stării acestuia, comentariile sunt categorice: moare. Micul meu dejun a constat în cafea cu lapte și un croasant. La restaurant mai era un singur chelner pentru a servi cinci bătrâni din Surinam și pe mine. Del Mar, deodată, s-a golit.

Pe la cinci după-amiaza, când eram așezat pe balcon, mi-am dat seama că nu-mi mai funcționa ceasul. Am încercat să-l întorc, să-l lovesc, dar fără nici un rezultat. De când era oare așa? O avea vreo semnificație? Asta am sperat. Printre vergelele balconului am observat puținii trecători străbătând în grabă Paseo Marítimo. I-am identificat pe Lup și pe Miel, îndreptându-se spre port, îmbrăcați în jachete identice de doc. Am ridicat o mână ca să-i salut, însă bineînțeles că nu m-au văzut. Păreau doi cățeluși, sărind peste bălți, împingându-se și râzând.

Curând după aceea am coborât în sala de mese. Acolo se aflau iarăși bătrânii din Surinam, strânși cu toții în jurul unei *paellera*[1] debordând de orez galben și de fructe de mare. M-am așezat la o masă apropiată și am cerut un hamburger și un pahar cu apă. Surinamezii vorbeau foarte repede, habar

1. Recipient în formă de tigaie mare, cu două mânere, în care se gătește *paella*, orezul tradițional din estul Spaniei (n. tr.).

n-am dacă în olandeză sau în limba lor maternă, iar zumzetul vocilor lor a reuşit să mă liniştească un moment. Când a apărut ospătarul cu hamburgerul, l-am întrebat dacă aceia erau singurii oameni din hotel. Nu, mai sunt şi alţi clienţi, care în timpul zilei fac excursii cu autocarul. Persoane de vârsta a treia, a spus. Vârsta a treia? Ce ciudat. Şi se întorc foarte târziu? Târziu şi făcând mare tămbălău, a spus ospătarul. După ce am mâncat, m-am întors în camera mea, am făcut un duş fierbinte şi m-am culcat.

M-am trezit la timp ca să-mi fac valizele şi ca să cer o convorbire cu taxă inversă cu Germania. Romanele pe care le adusesem ca să le citesc pe plajă (şi pe care nici măcar nu le răsfoisem) le-am lăsat pe noptieră, pentru ca Frau Else să le găsească la întoarcere. Am păstrat doar romanul cu Florian Linden. După o clipă, recepţionera m-a anunţat că pot vorbi. Conrad acceptase convorbirea. I-am spus în câteva cuvinte că mă bucur să discut cu el şi, cu puţin noroc, în curând avem să ne vedem. La început Conrad s-a arătat puţin cam ursuz şi distant, dar nu i-a trebuit prea mult ca să înţeleagă gravitatea celor ce se pregăteau. E despărţirea finală? a întrebat într-un mod destul de ridicol. Am spus că nu, cu toate că vocea îmi suna din ce în ce mai şovăitoare. Înainte de a închide ne-am adus aminte de seratele de la club, partidele grandioase şi memorabile şi am râs cu gura până la urechi când i-am povestit de convorbirea mea cu Mathias Müller. Ai grijă de Ingeborg, am rostit înainte de a-mi lua rămas-bun. Aşa am să fac, a promis Conrad solemn.

Am crăpat uşa şi am aşteptat. Zgomotul liftului a precedat sosirea Arsului. Era de ajuns o privire ca să observi că încăperea are un aspect diferit de cel din serile anterioare, valizele erau lângă pat, într-un loc foarte vizibil, însă Arsul nici nu s-a uitat la ele. Ne-am aşezat, eu pe pat şi el lângă masă, iar o clipă nu s-a întâmplat nimic, de parcă am fi dobândit capacitatea de a intra şi de a ieşi după bunul plac dintr-un iceberg. (Acum, când mă gândesc la asta, chipul Arsului mi se înfăţişează

complet alb, dat cu făină, lunar, deşi sub stratul subţire de fard i se ghicesc cicatricele.) Iniţiativa îi aparţinea şi nu avea nevoie să calculeze nimic, nu-şi adusese carnetul, dar toate BRP-urile din lume erau ale lui, a lansat armatele ruse asupra Berlinului şi l-a cucerit. Cu armatele anglo-americane a avut grijă să distrugă unităţile pe care eu le-aş fi putut trimite ca să recuceresc oraşul. Atât de uşoară era victoria. Când mi-a venit rândul, am încercat să mişc rezerva blindată din zona Bremenului şi m-am ciocnit de zidul Aliaţilor. De fapt, a fost o mişcare simbolică. Imediat după aceea mi-am recunoscut înfrângerea şi m-am predat. Şi acum, ce facem? am zis. Arsul a scos un oftat de uriaş şi a ieşit pe balcon. De acolo mi-a făcut semn să-l urmez. Ploaia şi vântul se înteţeau, făcând să se încline curmalii de pe Paseo. Degetul Arsului a indicat în faţă, pe deasupra contrafortului. Pe plajă, unde se înălţa castelul de hidrobiciclete, am văzut o lumină, tremurândă şi ireală, ca un foc al Sfântului Elmo. O lumină înăuntrul hidrobiciclетelor? Arsul a vuit ca ploaia. Nu mi-e ruşine să mărturisesc că m-am gândit la Charly, un Charly transparent venit de pe lumea cealaltă ca să-mi deplângă distrugerea. Eram cu siguranţă foarte aproape de delir. Arsul a zis: „Haide, nu putem da înapoi" şi l-am urmat. Am coborât scările hotelului, trecând pe la recepţia luminată şi goală, până ne-am aflat amândoi în mijlocul bulevardului. Ploaia care mi-a biciuit atunci chipul m-a agasat. M-am oprit şi am strigat: cine e acolo? Arsul n-a răspuns şi a înaintat pe plajă. Fără să mă gândesc, am luat-o la fugă după el. În faţa mea s-a ivit deodată colosul hidrobiciclетelor asamblate. Nu ştiu dacă din cauza ploii sau a valurilor din ce în ce mai mari, aveai impresia că hidrobiciclетele se afundă în nisip. Ne afundam oare cu toţii? Mi-am amintit de noaptea când m-am târât pe furiş până aici ca să ascult sfaturile războinice ale necunoscutului pe care apoi l-am luat drept soţul lui Frau Else. Mi-am amintit căldura de atunci şi am comparat-o cu căldura pe care o simţeam acum în tot corpul. Lumina pe care o văzuserăm de pe balcon clipea furioasă înăuntrul colibei. M-am

sprijinit cu amândouă mâinile, într-un gest în care se amestecau hotărârea și istovirea, de un ieșind de flotor și, printre crăpături, am încercat să disting cine putea să fie lângă lumină; a fost zadarnic. Am împins cu toată puterea, încercând să dezarborez structura, și n-am reușit decât să-mi umplu mâinile de zgârieturi produse de suprafața de lemn și de fier vechi. Castelul avea tăria granitului. Arsul, pe care câteva secunde încetasem să-l supraveghez, era cu spatele la hidrobiciclete, absorbit în contemplarea furtunii. Cine-i acolo? Vă rog, răspundeți, am strigat. Fără să aștept un improbabil răspuns, am încercat să escaladez coliba, dar acolo am făcut un pas greșit și am căzut pe burtă în nisip. Când m-am ridicat, deși pe jumătate, am văzut că Arsul e în fața mea. M-am gândit că nu mai pot să fac nimic. Mâna Arsului m-a înhățat de gât și a tras în sus. Am dat vreo două palme, absolut inutile, și am vrut să-l calc în picioare, dar membrele îmi erau ca de lână. Deși nu cred că Arsul mă auzea, am murmurat că eu nu sunt nazist, că eu n-am nici o vină. În rest, nu puteam să fac nimic, forța și dârzenia Arsului, inspirate de furtună și de hulă, erau irezistibile. Începând din momentul acela, amintirile îmi sunt vagi și fragmentare. Am fost ridicat ca o marionetă și, contrar așteptărilor mele (moarte în apă), am fost transportat târâș spre deschizătura colibei de hidrobiciclete. Nu m-am împotrivit, n-am mai implorat, n-am închis ochii decât când, luat de gât și dintre picioare, am început călătoria spre interior; atunci am închis într-adevăr ochii și m-am văzut pe mine însumi instalat în altă zi, nu atât de neagră, dar nici luminoasă, ca „jalnicul oaspe pe pământ" și l-am văzut pe Ars plecând din sat și din țară pe un drum șerpuit, făcut din desene animate și coșmaruri (dar din ce țară? din Spania? din Comunitatea Economică Europeană?), ca veșnicul îndurerat. Am deschis ochii când m-am simțit eșuând pe nisip, la câțiva centimetri de o lampă de camping cu gaz. Nu mi-a trebuit mult să înțeleg, în vreme ce mă zvârcoleam ca un vierme, că sunt singur și că nu fusese niciodată nimeni lângă lampă; că aceasta rămăsese aprinsă în furtună tocmai pentru

ca eu s-o văd de pe balconul hotelului. Afară, mergând în cercuri în jurul fortăreței, Arsul râdea. Puteam să-i aud pașii îngropându-i-se în nisip și râsul limpede, fericit, ca de copil. Cât timp am stat acolo, în genunchi, printre puținele lucruri ale Arsului? Nu știu. Când am ieșit, nu mai ploua și zorii începeau să se ivească la orizont. Am stins lampa și m-am cățărat, ieșind din spărtură. Arsul era așezat cu picioarele încrucișate, uitându-se spre răsărit, departe de hidrobicicletele lui. Ar fi putut foarte bine să fie mort și să-și mențină mai departe echilibrul. M-am apropiat, nu prea mult, și i-am spus adio.

25 SEPTEMBRIE, BARUL CASANOVA. LA JONQUERA

Când s-a crăpat de ziuă am părăsit Del Mar; am dat ocol alene în mașină pe Paseo Marítimo, având grijă ca zgomotul motorului să nu deranjeze pe nimeni. La nivelul hotelului Costa Brava am întors și am parcat în zona rezervată automobilelor, unde la începutul vacanței noastre Charly ne-a arătat placa lui de windsurf. În timp ce mă îndreptam spre hidrobiciclete, n-am văzut pe nimeni pe plajă, în afară de doi alergători în trening, care se pierdeau în direcția campingurilor. Ploaia încetase de mult; din puritatea văzduhului se intuia că are să fie o zi însorită. Totuși, nisipul era încă ud. Când am ajuns la hidrobiciclete, am ascultat cu atenție, să disting vreun zgomot care să trădeze prezența Arsului, și am crezut că percep un sforăit ușor dinăuntru, dar nu sunt sigur. Adusesem într-o sacoșă de plastic Al Treilea Reich. L-am așezat cu băgare de seamă pe prelata care acoperea hidrobicicletele și am revenit la mașină. La nouă dimineața am plecat din sat. Străzile erau pe jumătate pustii, motiv din care am gândit că era, probabil, vreo festivitate locală. Toată lumea părea să fie în pat. Pe autostradă circulația a devenit mai intensă, cu mașini cu numere franceze și germane, mergând în aceeași direcție ca mine.

Acum sunt în La Jonquera...

30 SEPTEMBRIE

Trei zile am stat fără să mă întâlnesc cu nimeni. Ieri, în sfârşit, am trecut pe la club, convins în sinea mea că nu e o idee bună să-mi văd vechii prieteni, cel puţin deocamdată. Conrad era aşezat la una dintre mesele cele mai îndepărtate. Avea părul mai lung şi nişte cearcăne adânci, de care eu nu-mi aduceam aminte. L-am privit un moment fără să spun nimic, în vreme ce ceilalţi veneau să mă salute. Bună, campionule. Cu ce simplitate şi căldură eram primit şi, totuşi, n-am simţit decât amărăciune! Când m-a văzut, în toiul tumultului, Conrad s-a apropiat fără grabă şi mi-a întins mâna. Era un salut mai puţin entuziast decât al celorlalţi, dar mai sincer, care a avut un efect balsamic asupra spiritului meu; m-a făcut să mă simt acasă. Curând s-au întors cu toţii la mese şi au început noi lupte. Conrad a cerut să fie înlocuit şi m-a întrebat dacă vreau să stăm de vorbă în club sau afară. Am spus că aş prefera să facem câţiva paşi. Am stat împreună, bând cafea şi vorbind despre orice, mai puţin despre ceea ce conta cu adevărat, acasă la mine, până după miezul nopţii, moment în care m-am oferit să-l însoţesc până acasă la el. Tot drumul în maşină l-am făcut în tăcere. N-am vrut să urc. Îmi era somn, i-am explicat. Când ne-am luat rămas-bun, Conrad mi-a spus că, dacă am nevoie de bani, să nu ezit să-i cer. Probabil că voi avea nevoie de nişte bani. Ne-am strâns din nou mâinile mai îndelung şi mai sincer decât înainte.

Ingeborg

Nici unul dintre noi nu avea intenţia să facă dragoste şi în cele din urmă am ajuns în pat. Ne-a influenţat dispoziţia senzuală a mobilelor, covoarelor şi diverselor obiecte cu care Ingeborg şi-a redecorat spaţioasa cameră şi muzica unei cântăreţe americane al cărei nume nu mi-l amintesc, precum şi înserarea, de culoare indigo, tihnită ca puţine seri de duminică. Asta nu înseamnă că ne-am reînnodat relaţia de cuplu; hotărârea de a fi în continuare doar prieteni este irevocabilă de ambele părţi şi va fi cu siguranţă mai benefică decât anterioara noastră legătură. Diferenţa între o situaţie şi alta, ca să fiu sincer, nu e mare. Bineînţeles că a trebuit să-i povestesc unele dintre lucrurile care s-au întâmplat în Spania după plecarea ei. I-am vorbit în primul rând despre Clarita şi despre găsirea corpului lui Charly. Ambele poveşti au impresionat-o profund. În schimb, mi-a dezvăluit ceva ce nu ştiu dacă să consider grotesc sau amuzant. Conrad, în timpul absenţei mele, a încercat să înceapă o idilă cu ea. Se înţelege de la sine că s-a purtat întotdeauna absolut corect. Şi ce s-a întâmplat? am zis, surprins. Nimic. Te-a sărutat? A vrut, dar i-am tras o palmă. Ingeborg şi eu am râs cu poftă, dar după aceea mie mi-a fost milă.

Hanna

Am vorbit cu Hanna la telefon. Mi-a spus că Charly sosise la Oberhausen într-o pungă de plastic de cincizeci de centimetri, cam ca o pungă de gunoi super, asta îi povestise fratele mai mare al lui Charly, care s-a ocupat de primirea rămăşiţelor şi de formalităţile birocratice. Fiul Hannei e foarte bine. Hanna e fericită, după cum spune, şi are de gând să-şi mai facă vacanţele în Spania. „Asta i-ar fi plăcut lui Charly, nu crezi?" Am răspuns că da, că poate. Dar ţie ce ţi s-a întâmplat, de fapt? zice Hanna. Biata Ingeborg a crezut totul, dar eu sunt mai bătrână, nu-i aşa? Nu mi s-a întâmplat nimic, am spus. Ce ţi s-a întâmplat ţie? După un moment (se aud voci, Hanna nu e singură) spune: mie?... Veşnica poveste.

20 OCTOMBRIE

Mâine încep să lucrez în administrația unei întreprinderi care se ocupă cu fabricarea lingurilor, furculițelor, cuțitelor și a altor lucruri înrudite. Orarul e similar cu cel pe care îl aveam înainte și salariul e puțin mai mare.

De când m-am întors practic abstinența de la jocuri. (Mint, săptămâna trecută am jucat cărți cu Ingeborg și colega ei de apartament.) Nimeni din cercul meu, căci continui să mă duc la club de două ori pe săptămână, nu și-a dat seama. Acolo îmi pun dezinteresul pe seama suprasaturării ori a faptului că *scriu* despre jocuri. Ce departe de adevăr sunt! Comunicarea pe care urma s-o prezint la Paris o redactează Conrad. Singura mea contribuție va fi s-o traduc în engleză. Dar acum, când încep o nouă etapă profesională, nici asta nu e sigur.

Von Seeckt

Astăzi, după o lungă plimbare pe jos, i-am spus lui Conrad că, gândindu-ne bine şi spunând-o în două cuvinte, noi toţi eram ca nişte fantome ce aparţineau unui Stat Major fantomă, exersând în continuu pe table de *wargames*. Manevre la scală. Îţi aminteşti de Von Seeckt? Părem ofiţerii lui, care-şi bat joc de legalitate, umbre care joacă cu umbre. În seara asta eşti poet, a zis Conrad. Firește, n-a înțeles nimic. Am adăugat că probabil n-am să merg la Paris. La început Conrad a crezut că îmi e imposibil din pricina slujbei şi a acceptat, dar, când i-am spus că la birou îşi iau vacanţă cu toţii în decembrie şi că motivul era altul, a adoptat o atitudine de jignire personală şi un răstimp n-a mai vorbit cu mine. E ca şi cum m-ai lăsa singur în faţa leilor, a spus. Am râs cu poftă: suntem gunoiul lui Von Seeckt, dar ne iubim, nu-i aşa? La sfârşit, a râs şi Conrad, deşi cu tristeţe.

Frau Else

Am vorbit la telefon cu Frau Else. O convorbire rece și energică. Ca și cum nici unul dintre noi n-ar fi avut nimic mai bun de făcut decât să țipe. Soțul meu a murit! Eu sunt bine, ce pot să fac! Clarita e șomeră! Vremea e frumoasă! Mai sunt încă turiști în sat, dar Del Mar e închis! Curând am să plec în concediu în Tunisia! Am presupus că hidrobicicletele nu mai erau. În loc să întreb direct de Ars, am pus o întrebare prostească. Am zis: plaja e goală? Cum altfel să fie! Goală, bineînțeles! De parcă toamna ne-ar fi surzit. Ce importanță mai are. Înainte de a ne lua rămas-bun, Frau Else mi-a amintit că am uitat niște cărți la ea la hotel și mi-a spus că are de gând să mi le trimită prin poștă. Nu le-am uitat, am spus, le-am lăsat ca să le ai tu. Cred că s-a emoționat puțin. Apoi ne-am spus noapte bună și am închis.

Congresul

Am hotărât să-l însoţesc pe Conrad la Congres şi *să privesc*. Primele zile au fost plicticoase şi, cu toate că am făcut ocazional pe translatorul între colegi germani, francezi şi englezi, fugeam îndată ce aveam puţin timp liber şi în restul zilei făceam lungi plimbări prin Paris. Cu mai mult sau mai puţin succes, au fost citite toate comunicările, toate jocurile au fost jucate şi toate proiectele pentru o Federaţie Europeană a jucătorilor au fost schiţate şi suportate cu resemnare. Din punctul meu de vedere, am ajuns la concluzia că optzeci la sută dintre participanţi aveau nevoie de asistenţă psihiatrică. Pentru a mă consola, îmi repetam că sunt inofensivi, iar şi iar, şi în cele din urmă am sfârşit prin a o accepta, întrucât era lucrul cel mai bun pe care puteam să-l fac. Piesa de rezistenţă a fost sosirea lui Rex Douglas şi a americanilor. Rex e un tip de vreo patruzeci şi ceva de ani, înalt, robust, cu un păr des, şaten strălucitor (îşi dă oare cu briantină? Cine ştie?), care împrăştie energie oriunde s-ar duce. Se poate afirma că a fost steaua indiscutabilă a Congresului şi primul promotor al tuturor ideilor care s-au lansat, oricât de bizare sau de stupide ar fi fost. În ceea ce mă priveşte, am preferat să nu-l salut, deşi, ca să nu păcătuiesc faţă de adevăr, mai potrivit ar fi să spun că am preferat să nu fac efortul de a mă apropia de el, care era înconjurat în permanenţă de un nor de organizatori ai Congresului şi de admiratori. În ziua când a ajuns, Conrad a schimbat câteva cuvinte cu el şi seara, acasă la Jean-Marc, unde eram cazaţi, a vorbit doar despre cât de interesant şi de inteligent era Rex. Se spune chiar că

a jucat o partidă de Apocalipsă, noul joc lansat pe piață de editura lui, dar în după-amiaza aceea eu nu eram și n-am putut să-l văd. Șansa mea a venit în penultima zi a Congresului. Rex se întâlnise cu un grup de germani și de italieni, iar eu mă aflam la vreo cinci metri, la masa de expoziție a grupului de la Stuttgart, când m-am auzit strigat. Acesta este Udo Berger, campionul țării noastre. Când m-am apropiat, ceilalți s-au dat la o parte și am rămas față în față cu Rex Douglas. Am vrut să spun ceva, dar singurele cuvinte pe care le-am găsit mi-au ieșit nedeslușite și incoerente. Rex mi-a întins mâna. Nu și-a amintit de scurta noastră relație epistolară, ori a preferat să n-o facă publică. Și-a reluat numaidecât discuția cu un tip din grupul de la Köln, iar eu am zăbovit un moment ascultând, cu ochii pe jumătate închiși. Vorbeau despre Al Treilea Reich și despre strategiile ce trebuiau utilizate cu noile variante, pe care le adăugase Beyma. La Congres se juca un Al Treilea Reich, iar eu nici măcar nu mă dusesem să dau o raită prin perimetrul de jocuri! Din ce au spus am dedus că tipul din Köln reprezenta Germania și cursul războiului ajunsese într-un punct mort.

– Asta e bine pentru tine, a spus brusc Rex Douglas.

– Da, dacă ne agățăm de ce am cucerit, ceea ce va fi o acțiune dificilă, a răspuns cel din Köln.

Ceilalți au încuviințat. Au lăudat un jucător francez, căpitanul echipei care reprezenta URSS, și imediat au început să facă planuri pentru cina din seara aceea, altă cină, ca toate celelalte, de înfrățire. Fără ca nimeni să-și dea seama, m-am îndepărtat de grup. M-am întors la masa de la Stuttgart, goală, cu excepția proiectelor sponsorizate de Conrad, am aranjat-o puțin, am pus o revistă ici, un joc colo și am plecat fără să fac zgomot din incinta Congresului.